KIMBERLY LLEWELLYN

Te rog frumos

Traducerea şi adaptarea în limba română

de MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tanner Avery îşi târî picioarele încălţate în cizme spre cufărul mare din lemn care servea drept masă pentru cafea, din sufrageria lui. Se tolăni pe canapeaua veche, cu gândul la o aţipeală demodată, dar atât de binefăcătoare. După o săptămână de lucru pe care şi-o petrecuse certându-se cu şeful de echipă pe tema vitelor, curăţând grajduri şi îngrămădind baloturi de fân de douăzeci şi cinci de kilograme, merita momentul acesta de linişte, în după-amiaza de vineri. Abia închise ochii, şi simţi o smucitură puternică a mânecii cămăşii.

- Tati, a sosit timpul! Ştii ce a spus veterinarul. Hai să mergem! Hai să mergem!

Deschise un ochi şi o văzu pe fiica lui, Amanda, ţopăind lângă el.

- Oh, scumpo, ai spus asta şi ieri. Daisy mai are câteva zile până să fete.

Trase jucăuş de una dintre codiţele fetiţei de nouă ani şi închise din nou ochii, dar o mână mică îi scutură umărul.

- Nu, tati, pe cuvântul meu! De data asta e adevărat. Scoate nişte sunete caraghioase şi stă culcată pe o parte. Ştii ce s-a întâmplat ultima dată când a avut pui.

Sigur că ştia. Din cauza unui făt care s-ar fi născut de-a curmezişul, Daisy pierduse toţi puii, iar Amanda plânsese în hohote. Tanner oftă. Cine mai auzise de o sarcină riscantă la o scroafă cu burta mare?!

- Bine. Hai să mergem să vedem ce face micuţa noastră Daisy.

Amanda prinse mâna tatălui ei şi-l trase afară, către grajdul din spatele casei. Pe jos, Daisy stătea pe o grămadă de haine.

- Ce caută Daisy pe rufele noastre murdare?

- Trebuie să stea confortabil!

- Amanda... Se uită cu atenţie la mica scroafa şi-şi dădu sema că fiica lui avusese dreptate. Sfinte Sisoe, am face bine să ne mişcăm mai repede! Du-te şi sună veterinarul! Spune-i că venim. Apoi, caută-l pe Max. {tiu că fratele tău vrea să meargă cu noi. Eu o să iau camioneta şi-o s-o aduc în faţă.

Amanda ţipă de bucurie.

- O să fiu mătuşică! Grăbeşte-te, tati!

- Bine. Tanner îşi luă pălăria Stetson şi ieşi afară, în lumina caldă a soarelui de Florida. Alergă la camioneta Ford, întrebându-se de ce le dăduse voie copiilor să aibă doi porci burtoşi pe post de animale de casă. Dar ştia deja răspunsul. Fusese felul său de a se purta frumos cu gemenii, după ce-şi pierduseră mama. După moartea lui Marcy, cu doi ani în urmă, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să fie fericiţi.

Cât timp Marcy trăise, nu fusese tocmai un familist convins, dar de atunci, făcuse tot ce putuse pentru a se revanşa. Purceluşii fuseseră un umil început. Clătinând din cap, se aruncă în cabina camionetei şi conduse până

în spatele fermei.

Fugi înapoi în grajd, unde-l găsi pe tatăl său, Willy, cercetând starea porcului. Willy se ridică.

- Mda. Scroafa asta e pe punctul de a făta.

Tanner se aplecă şi luă cu grijă porcul în braţe. Animalul guiţă şi-şi pironi râtul de braţul lui, zgâriindu-i pielea cu părul său ţepos. Veterinarul îi spusese s-o aducă atunci când va fi pregătită să fete şi era evident că momentul acela sosise.

- Ne vedem la cină, tată. Iau gemenii cu mine.

Tanner se întoarse, vrând să plece cu Daisy.

Willy îşi drese vocea cu asprime şi-şi puse mâna pe umărul lui Tanner.

- Stai puţin, fiule. Mai e ceva. Ştiu că nu e cel mai potrivit moment, dar în drum, trebuie să iei pe cineva de la gară, azi.

Tanner se încruntă:

- Acum? N-am timp.

- Ti-aş fi spus mai devreme, dar de unde era să ştiu că Daisy a noastră o să-şi aleagă tocmai momentul acesta pentru a intra în travaliu? M-aş duce eu însumi la gară, dar cu vederea mea mizerabilă... Willy se uită şaşiu, pentru a-şi susţine punctul de vedere.

- Pe cine trebuie să iau? Pe cineva care trebuie să ajungă în oraş?

- Oh, nu. Ea o să stea chiar aici, cu noi. Scoase o scobitoare din buzunarul de la piept şi-o mestecă gânditor.

- Ea? Porcul guiţă din nou, agitându-se în braţele lui Tanner. Care ea?

- Domnişoara Jackie Taylor.

Distras de animalul care se zvârcolea, Tanner făcu un pas către uşă, încercând să-şi amintească persoana al cărui nume i se părea familiar. Jackie Taylor. Taylor. Taylor. Fu izbit să realizeze despre cine era vorba.

- Experta în reguli de conduită?!

- Chiar ea.

- Cea care a scris cartea aceea mare pe care i-ai dat-o Amandei? Cea cu rubrica de sfaturi?

- Mda. Poate dacă Amanda ar fi citit ceva mai mult din cartea aia, în loc să joace atâta teatru, n-aş fi fost nevoit să angajez femeia şi s-o rog să vină aici, tocmai din Washington, D.C..

- Tată, spune-mi că n-ai făcut asta!

- Amanda are nevoie de ajutorul unei femei. E timpul. De ce? Chiar alaltăieri, am văzut-o încercând să încropească o toaletă decentă, din dulapul acela dezordonat al ei. De cârpit, nici nu poate fi vorba! Aş cârpi eu, dacă aş şti cum. Fata are nevoie de ajutor.

Cu braţele ocupate, Tanner nu putu decât să clatine din cap.

- Se poate, dar nu vreau să vină de la Washington cine ştie ce terchea-berchea şi să-mi înnebunească gemenii. Copiii sunt foarte bine cum sunt.

Willy se mută arogant pe celălalt picior, pufăind dezgustat şi aruncându-i lui Tanner privirea cea mai acuzatoare de care era în stare.

- Crezi că e bine că Amanda a luat o puşcă de la copiii Peterson şi i-a obigat să meargă acasă cu mâinile ridicate?

- Tommy Peterson a ţintit spre ea. A fost legitimă apărare. Iar doamna Peterson a aruncat pentru

totdeauna puşca aia nenorocită.

- Orice ar fi, nu îndrepţi o armă spre nimeni şi nimic. Nu-mi pasă ce-au făcut copiii Peterson, sări Willy.

- Nu contează. Am aici o mămică indispusă, pregătită să-şi aducă pe lume puii şi n-am de gând să iau nici o expertă în etichetă, de la nici o gară!

- Atunci, domnişoara Taylor o să stea acolo trei zile. Nu e nici un tren înapoi către Washington, până luni. I-ai putea face un serviciu.

Fără să-i răspundă, Tanner ieşi pe uşa din spate, cu porcul care se mai liniştise în braţe. Afară, gemenii o şterseseră deja în camionetă. între flecăreala Amandei şi a lui Max şi ţipetele bietului animal, abia putea auzi strigătele tatălui său.

- Nu mi-am crescut băiatul să abandoneze o doamnă! Poartă-te frumos cu ea, Tanner Avery! strigă Willy. De data aceasta, Tanner auzi.

Mergând spre camioneta dărăpănată, Amanda îl trase de mânecă:

- Tati, n-o s-o laşi singură pe doamna aceea, nu-i aşa?

- S-ar putea să trebuiască, scumpo, îi răspunse, deranjat că fiica lui auzise cel puţin o parte a conversaţiei. Avem un porc de salvat. Micuţa Daisy nu arată prea bine. Aşează cu gijă animalul într-o ladă umplută cu paie, în spatele camionetei.

- Oh, nu! Daisy nu poate să stea în faţă cu mine? O s-o ţin în braţe! O să se lovească, dacă o să sară de colo colo prin spate. Te rog! insistă Amanda.

Privirea rugătoare din ochii mari şi căprui ai fetei îl înmuie. Dumnezeule, de fiecare dată când făcea asta,

semăna atât de mult cu mama ei! Cum ar putea să-i reziste?

- Bine, dar va trebui s-o ţii bine şi strâns.

Încuvinţând entuziasmată, Amanda se aşeză pe locul cu tapiseria uzată, în cabină, în timp ce Tanner aranjă animalul lângă ea. Max sări în spatele maşinii.

- Tine-te bine, băiete! îi strigă Tanner şi se urcă la volan. Plecă în viteză, având grijă să nu deranjeze scroafa. îi scăpă un oftat. Niciodată nu făcuse atâtea pentru un porc.

- Aproape c-am ajuns la gară, spuse Amanda, după ce făcură câteva mile. îşi ţinea protector braţele în jurul lui Daisy şi-l implora din priviri pe Tanner.

- Nu oprim. Bunicul tău n-avea nici un drept să angajeje pentru voi o aşa-numită „expertă în etichetă“, fără să-mi ceară părerea. Se încruntă. E de părere că aveţi totuşi nevoie de cineva care să vă înveţe cum să vă comportaţi. Zice că nu puteţi continua să îndreptaţi arme către oameni. Se teme să nu deveniţi nişte sălbatici şi de aceea a chemat-o pe doamna aceasta.

- Dar Tommy Peterson a ţintit primul cu puşca spre mine! A trebuit să mă apăr. Aşa cum ne-ai învăţat!

Tanner se încruntă din nou, imaginându-şi cum fetiţa lui ţinea în mână o armă mai mare decât ea. Ca orice copil care creştea la o fermă, Amanda îşi văzuse din când în când tatăl mânuind puşca, cel mai adesea doar pentru a exersa ţintitul. Oricum, Tanner avusese grijă ca toate armele sale de foc şi întregul echipament de arcaş să fie puse într-un loc sigur, unde copiii nu le puteau găsi. Gândul că nişte copiii, ai lui sau ai altcuiva, ar putea folosi arme pentru a pune capăt unei dispute, îl

tulbura profund.

Ştia că băieţii Peterson erau neastâmpăraţi şi meritaseră probabil să fie puşi la punct, dar.

- Amanda, sunt mândru că nu te-ai dat bătută. Nici vorbă să neg, însă nu uita că mi-ai promis că n-o să mai faci niciodată asta, rosti cu hotărâre.

- N-o să uit, mormăi ea.

Perfect. Acum, totul era lămurit. Ea promisese. Nu era nevoie de nici o cucoană din societate care să-l comande şi să-i de lecţii cum să-şi crescă gemenii. Sigur, Max se încăierase de câteva ori la şcoală, iar Amanda avea mereu de-a face cu ţâncii Peterson, însă copiii lui puteau avea singuri grijă de ei. In orice caz, dacă învăţau cum să fie politicoşi şi decenţi, cu siguranţă nu însemna că toate problemele lor erau rezolvate. Necazul era că nici el nu ştia unde să caute rezolvarea.

- E chiar acolo. Chiar în faţa ta. Amanda îi arătă semnul care indica drumul către gară.

- Nu oprim. Trebuie să-i dăm o lecţie bunicului tău. Poate că de data asta o se înveţe minte.

- Dar Jackie Taylor este celebră. N-am mai întâlnit pe nimeni faimos.

- A scris o carte. Mare scofală! Nici măcar n-ai citit-o.

- Ba da. Am citit-o.

- Oh, da? Spune-mi un lucru pe care l-ai învăţat.

- Ştiu să fac o leverenţă!

- O ce?

- Ştii tu, o leverenţă.

- Vrei să spui o „reverenţă“?

Când Amanda dădu din cap mândră, Tanner chicoti

încet. Nu şi-o imagina pe băieţoasa lui fiică făcând o reverenţă, dar cel puţin ştia că exista aşa ceva. Se întrebă când i-ar putea folosi un asemenea gest, acolo, la fermă.

- L-ai auzit pe bunicul, îi întrerupse Amanda şirul gândurilor. A spus să te porţi frumos cu ea. Tu faci întotdeauna ce trebuie. Cum ar fi s-o salvezi pe Daisy. Pe ea n-ai lăsat-o de izbelişte, nu?

- Nu.

- Şi ne spui mereu să ne purtăm frumos, nu?

- Bine, mda.

- Şi azi e vineri după-amiază, nu?

- Mda.

- Şi următorul tren vine abia luni, nu?

- Aşa e.

- Doamna aceea mai cunoaşte pe cineva aici?

- Nu.

- Aşa că are nevoie de noi, nu?

- Cam aşa ceva, mormăi el.

- Şi noi avem nevoie de ea. Nu vreau să ajung o ţărancă.

Tanner o studie pe Amanda câteva secunde.

- Unde ai auzit expresia asta, Amanda?!

- La fraţii Peterson. Când ne-am întors azi de la şcoală, ne-au strigat pe mine şi pe Max „ţărănoi“. Dar asta înseamnă că şi ei trebuie să fie, pentru că nu sunt mai breji decât noi.

Işi privi pe ascuns fetiţa, care proteja încă animalul în travaliu. La vederea ei, inima i se topi. Nu erau ţărănoi. Erau o familie care încerca din răsputeri să pună pe picioare o fermă. Bine, poate că nu fusese suficient de atent cu gemenii, de când murise Marcy.

Dar apoi, nici nu avea timp să verifice dacă se spălau sau nu pe mâini înainte de masă. Sau dacă se pieptănau ca la carte.

Şi poate că devenise puţin prea dependent de ajutorul tatălui său cu gemenii. Bătrânul nu mai putea face însă la fel de multe ca pe vremuri şi nu era de mirare că hainele lor arătau cam jerpelite. Tanner îşi dădu seama că fusese atât de prins cu munca, încât scăpase din vedere problemele din ce în ce mai mari ale copiilor.

Poate că Amanda avea într-adevăr nevoie de ajutorul unei femei, cel puţin pentru o vreme. Gara se vedea şi Tanner luă o decizie rapidă. Spera să nu regrete.

Capitolul 2

Tanner opri lângă clădirea gării şi zări o femeie singură într-un costum roz şi cu pantofi asortaţi, tot de culoare roz, stând în mijlocul străzii. Un adevărat exemplar. Dată cu toate alifiile, şi cu o ţinută fără cusur. Trebuia să fie Jackie Taylor.

Lângă ea erau două valize asortate, bineînţeles, şi o - să fi fost o cutie pentru pălării? Tanner se îndoia că exista şi un Stetson roz, dar dacă ar fi, cu siguranţă că doamna ar avea unul. Şi ar avea nevoie de aşa ceva, acolo, în inima fierbinte a Butterfieldului, Florida, în mijlocul primăverii.

Scroafa guiţă din nou. Amanda gânguri către animal.

- Oh, nu! Priveşte! O dâră de sânge i se prelinse pe degete.

- Ooo. Cred că mai are puţin şi naşte chiar aici. Rezistă, micuţo!

Scoase cheile din contact şi coborî în grabă. Se apropie de femeia care stătea în colţul străzii. Văzând-o mai bine, îi îngheţă sângele în vene. La naiba, era de o frumuseţe răpitoare.

Ce-i drept, ea nu se deranjă nici măcar să schiţeze un zâmbet, dar era în regulă, din partea lui. Ochii ei mari şi verzi şi gura în formă de inimă îi dăduseră deja bătăi serioase de cap lui Tanner.
Avea părul de culoarea mierii, dar strâns într-un mod mai mult decât ordonat, care-i dădu primul indiciu despre ea. Se întreba cât i-ar trebui s-o transforme pe fiica lui într-o copie în miniatură a ei.

- Jackie Taylor?

- Da. Dumneavoastră trebuie să fiţi Tanner Avery.

Ii întinse mâna, iar el i-o scutură vioi. Exact cum îşi imaginase, avea pielea moale şi catifelată, în ciuda strângerii de mână strict profesionale.

- Tatăl meu mi-a spus că trebuie să vă ridic.

Pe faţa ei se citi o expresie perplexă.

- Să mă ridicaţi?! Nu cred c-am mai fost „ridicată“ vreodată.

- Sunteţi acum. Imi pare rău că trebuie să vă grăbesc, dar s-a ivit o mică problemă şi nu avem timp de pierdut. Se aplecă şi-i luă valizele şi cutia pentru pălării. Dintr-o singură mişcare, le aruncă pe toate în spatele camionetei. Max le împinse cu piciorul într-o parte.

- Mai trebuie să vină câteva.

- Câteva ce?

- Bagaje. Hamalul trebuie să sosească din clipă în clipă. Privi spre gară. Iată-l!

Tanner zări hamalul care venea agale, împingând două valize mai mari.

- Cât plănuiţi să rămâneţi?

- Zece zile. Nu ştiaţi?

- Se pare c-am fost scutit de detalii, mormăi morocănos, apoi îi luă hamalului bagajele.

Jackie rămase uluită de totala lui lipsă de politeţe. Realiză dintr-o dată că aceasta nu avea să fie o sarcină uşoară. Dar se aşteptase la asta. Işi aminti că asistenta ei, Alice, i-l descrisese pe bărbatul acesta.

Fermierul în vârstă de treizeci şi patru de ani rămăsese văduv în urmă cu doi ani. îşi ocupa timpul făcând-o pe cowboyul, neglijându-şi astfel copiii. Ştia din experienţă ce semnificaţie avea acest lucru: lui

Tanner îi păsa de munca lui mai mult decât de orice şi de oricine. Ca fiică a unui senator ocupat, care nu-şi făcuse timp decât pentru prietenii vechi şi pentru alegătorii săi - dar niciodată pentru familia lui - Jackie îi compătimea pe copiii lui Tanner.

Cel puţin, ei îl aveau pe bunicul lor, Willy Avery, care se îngrijea de ei. Cu toate că el fusese cel care o angajase, nu se gândise nici măcar o secundă că neglijase să-i pomenească despre asta fiului său, care o aştepase la gară.

Tanner Avery era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Venise echipat cum se cuvine: cu un Stetson de culoarea cămilei, care-i umbrea faţa, purta un tricou mulat pe pieptul musculos şi nişte blugi şi mai strânşi, care îmbrăcau cele mai lungi picioare pe care le văzuse în viaţa ei.

Privi cum Tanner îşi ridică pălăria, salutând hamalul şi dezvăluindu-şi părul bogat şi negru. Scoase câteva bancnote pe care i le întinse omului drept bacşiş şi apoi puse cele două valize în spatele camionetei. îşi îndreptă atenţia către Jackie.

- îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar va trebui să staţi în spate, alături de fiul meu.

Băieţelul îmbrăcat în blugi şi într-un tricou albastru rupt se uita fix la ea prin grilajul camionetei. După felul în care arătau hainele lui prăfuite, avea să fie o călătorie de pomină. Jackie reuşi să schiţeze un zâmbet, bineînţeles politicos.

- Voi sta în spate? întrebă ea.

- Mhm.

- în camioneta asta?

Tanner dădu din cap.

- Nu avem de ales. V-am mai spus că ne grăbim.

- N-am mai mers niciodată în spatele unei camionete.

- Păi, nu pot spune tocmai că vă aşteptam şi sper că nu vă aşteptaţi la vreun Rolls Royce. Aşa că, dacă nu vă supăraţi, con- cluzionă el coborând trapa grilajului, puneţi piciorul în mâinile mele şi vă salt eu. Işi împleti degetele şi se pregări s-o susţină.

S-o salte?! Se ţinea de glume, nu? Asta trebuia să fie. Nu făcea altceva decât s-o testeze. Vroia să vadă dacă o să obiecteze.

- Nu cred că este necesar. O să stau în faţă, dacă este în regulă. Spionă capul unei fetiţe din cabină. Mie mi se pare că este suficient loc acolo, sus. Se îndreptă către portiera copilotului şi vru s-o deschidă.

- In locul dumneavoastră, n-aş face asta. o avertiză Tanner.

Dar Jackie nu-l ascultă. Vroia să trecă presupusul test, să-i
arate că n-avea de gând să se dea bătută. Deschizând uşa, auzi un guiţat şi văzu porcul. Apoi observă fetiţa, care avea mâinile mânjite cu sânge. Jackie se dădu înapoi şi se împiedică.

Se uită spre Tanner. Stătea sprijinit de maşină, cu picioarele lungi încrucişate. Un zâmbet larg şi maliţios încolţise pe faţa lui cu trăsături dure. Era un zâmbet de genul ţi-am-spus-eu.

-Ai un porc în camionetă! bâigui ea, încercând să-şi păstreze calmul.

- De fapt, este o scroafă în travaliu. Dacă n-aveţi

nimic împotrivă, trebuie să ajungă la veterinar.

Jackie închise gura, recuperându-şi stăpânirea de sine.

- Ei bine, atunci ce mai aşteptăm? Să mergem! Voi sta în spate.

- Bună idee, răspunse zâmbind brusc fermierul înalt şi slab.

Jackie închise portiera cabinei şi făcu înconjurul maşinii,
până în spate. Nici nu apucă să-şi tragă sufletul, căci Tanner îşi încleştă mâinile pe şoldurile ei, ridicând-o.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce credea că face?! Doar nu era neajutorată! Se ţinu strâns de braţele lui, până când o aşeză pe podea. Rămase locului, încercând să-şi recapete suflul, însă Tanner îi ordonă să se dea mai în spate.

îşi regăsi vocea şi-i tăie vorba, cât de politicos putu, date fiind circumstanţele:

- Mă dau! Mă dau! Păşi înapoi şi se cocoţă pe una dintre valize, ghemindu-şi picioarele sub ea.

- Eu sunt Max, se prezentă băieţelul.

- Bună, îi răspunse ea. Şi de ce nu mi-ai spus şi numele de familie? Aşa este politicos să te recomanzi.

Nici un moment nu era mai potrivit decât cel prezent pentru a începe să înveţi bunele maniere. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care se afla acolo.

- E acelaşi cu al tatălui meu. Iar dumneavoastră ştiţi deja numele lui de familie. Max se opri şi o măsură din priviri câteva secunde. Şi el zice că oricum, nu avem nevoie să învăţăm maniere.

-Asta a spus, nu? Jackie simiţi cum frustrarea pune

stăpânire pe ea. Şi de ce crede asta?

- N-am auzit partea cu „de ce“.

- N-ar trebui să tragi cu urechea, rosti hotărâtă.

Băiatul ridică din umeri şi arătă spre costumul ei.

- Şi mamei îi plăcea rozul. Purta foarte des haine de culoarea asta. Tati nu-i prea dă voie Amandei să se îmbrace în roz.

înainte să poată spune ceva despre comentariile personale ale băieţelului, camioneta se avântă înainte, iar Jackie căzu de pe valiză pe podeaua izbită şi prăfuită.

- Are de gând să ne omoare?! se plânse ea, tuşind din cauza norului de praf care o înconjurase.

Max o ajută să-şi recapete echilibrul.

- Nu. Doar că vechitura asta de camionetă are nevoie de suspensii noi.

Jackie se aşeză la loc pe mormanul de valize îngrămădite, strângându-şi genunchii la piept. Se întreba cum ajunsese să se implice într-o astfel de situaţie.

In timpul călătoriei, studie locurile prin care treceau. Erau, fără îndoială, într-un ţinut al fermelor. Peisajul de şes se întindea pe mile întregi, iar monotonia lui era înviorată de zonele cu vegetaţie luxuriantă din mijlocul păşunilor. Observă o mulţime de vaci care dormitau în minusculele oaze de umbră pe care le putuseră găsi. Jackie le invidia.

Peste câteva minute, camioneta intră pe o alee lungă străjuită de copaci şi se îndreptă către clădirea albă a unei ferme, în faţa căreia mai erau parcate automobile. De data aceasta, Jackie trebui să se ţină

bine când maşina se zgâlţâi la oprire.

Il văzu pe Tanner sărind din cabină şi alergând pe partea cealaltă, la portiera pasagerului. Max sări şi el şi i se alătură tatălui său. In câteva clipe, Tanner ţinea în braţe purceluşul maroniu. Işi înclină capul către Jackie, ca şi când nu ar fi fost sigur dacă s-o lase singură sau nu.

- Nu vă faceţi probleme pentru mine, îl linişti ea, voi veni în urma dumneavoastră. Duceţi-vă şi salvaţi bietul animal! Işi flutură uşor mâna şi-l văzu pe Tanner întrecându-se cu cei doi copii până la intrarea în cabinetul veterinarului.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Tanner Avery, inspiră adânc. Bărbatul acesta reuşise să-i întoarcă universul pe dos, în numai câteva minute. Se uită în jos, la vârfurile pantofilor de firmă şi la praful care se aşternuse pe fusta roz.

Işi dădu pe spate o şuviţă de păr, încercând s-o prindă la loc în clamă, dar aceasta nu se mai închise. Oh, pe cine vroia să păcălească? Frustrată, decise să renunţe la orice încercare de a arăta îngrijită. Se dusese partea cu lăsatul unei excelente prime impresii.

Simţind căldura copleşitoare a soarelui de după-amiază, Jackie se împiedică în drumul către grilaj. Işi îndreptă repede fusta strâmtă cu o mână, iar cu cealaltă se sprijini de grilaj. Oh, de ce începuse prin a nu da atenţie modului în care fermierul coborâse trapa? Işi aruncă în grabă un picior peste grilaj, clătinându-se până reuşi să şi-l echilibreze pe bara de protecţie a vehiculului.

Cu un picior peste grilaj şi cu celălalt pe bara de

protecţie, se pregăti pentru cea de-a doua parte a evadării. „Poţi să faci asta!“, îşi spuse ea. Iscodi cu privirea în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni şi-l zări pe Tanner în uşa cabinetului, uitându-se amuzat la ea. Cu fusta ridicată, cu picioarele depărtate şi ţinându-se cu putere de grilaj, Jackie simţi cum se moleşeşte şi mai mult sub cercetarea lui atentă şi îndrăzneaţă.

încercă să-şi coboare şi celălalt picior şi se uită în jos, dându-şi seama că o bandă care atârna dintr-una din valize se înnodase de pantoful ei. Scutură uşor piciorul, în speranţa de a se elibera. însă banda alunecă mai departe, până în dreptul gleznei.

Tanner urmărea scena care se dezvăluia fără nici un secret în faţa ochilor săi. Realiză că domnişoara „Politeţe-întruchipată“ se găsea într-o postură deloc potrivită unei dame. începu să râdă zgomotos, întrebându-se cât timp îi va trebui să-i ceară ajutotul.

Agăţată de grilaj, îi aruncă o privire ca de gheaţă.

- Vi se pare cumva amuzant, domnule Avery?

- Spuneţi-mi Tanner. „Domnule Avery“ mă face să mă simt bătrân.

- în regulă. Atunci eu sunt Jackie, îi răspunse, din nou pe un ton foarte politicos.

- Hm, Jackie, arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o mână de ajutor.

- Mă descurc. Ce face micuţa noastră pacientă? se interesă ea.

- Oh, Daisy e bine. La fel şi purceluşii ei. Sunt doi, până acum. Incercă să stea şi să-i vorbească, dar nu rezistă s-o vadă lupându-se în continuare. Ce-ar fi să te ajut?

- Mă descurc, vorbesc serios. M-am împotmolit puţin, atâta
tot.

Dar în vocea ei se citea tema care punea, încetul cu încetul, stăpânire pe ea. Tanner trebui să admire o femeie care încerca să se descurce singură.

Alergă spre camionetă. Uitându-se cu atenţie, observă banda din jurul gleznei bietei femei. Inţelese situaţia incomodă în care se găsea şi chicoti pe înfundate. Jackie scutură piciorul şi mai energic, încercând să se elibereze de banda buclucaşă, dar eforturile ei fură din nou în zadar.

- Ai grijă! Lasă-mă să te ajut. Işi puse mâna pe spatele ei. Corpul ei se încordă, dar numai pentru o clipă. Se părea că domnişoarei Jackie Taylor nu-i plăcea să fie atinsă, cel puţin nu de el.

- Nu, mulţumesc. N-am nevoie de nici un ajutor. Işi agită din nou piciorul.

- Nu prea cred. Ţine-o tot aşa, şi o să te trezeşti în.

Dar ea nu-l ascultă. Işi scutură piciorul cu o ultimă smucitură şi se eliberă din banda încurcată. Insă piciorul îi fu aruncat în sus, iar ea îşi pierdu echilibrul. Incercă să se ţină de bara de protecţie, cu mâinile acelea a căror manichiură era perfectă, dar Tanner ştiu că era prea târziu. Pantoful ascuţit şi roz fu proiectat în aer, în timp ce celălalt rămase blocat într-un şanţ din bara de protecţie, iar ea se rostogoli în aer.

Dezorientată şi lipsită de apărare, Jackie nu avea de ales decât să cadă în braţele puternice ale lui Tanner. Strânse din ochii închişi, incapabilă să se uite la el. Cu siguranţă că-l va doborî şi se vor trezi amândoi încurcaţi

la pământ. Se pregăti pentru o asemenea eventualitate, dar lucrurile nu se petrecură aşa.

Deschise ochii încet şi descoperi că faţa ei era lipită de pieptul bronzat al lui Tanner. Curba braţelor vigurose care o înconjurau, trecând pe sub genunchii ei, o făcu să realizeze că nici unul dintre ei nu va suferi un impact cu solul.

- Te simţi bine? Vocea puternică şi curajoasă a fermierului rezonă în pieptul său.

- Mhm, răspunse ea fără vlagă. Pentru prima dată, îi putu vedea cu claritate faţa de sub borul lat al Stetsonului - maxilare dure, o gură puternică şi ochi căprui care o sfredeleau. Bine că tipul ăsta o ţinea încă în braţe, altfel genunchii i s-ar fi tăiat la vederea unui bărbat cu o frumuseţe atât de aspră. Dar cred că mi-am luxat glezna.

Tanner oftă.

- Hai. Să te ducem înăuntru, rosti pe un ton plin de resemnare.

Jackie ura ideea de a fi o povară pentru bărbatul acesta.

- Sunt sigură că nu-i nimic grav. Poţi să mă pui jos şi... Tresări când îşi lăsă greutatea pe picior.

- Ce spuneai? îi aruncă o privire piezişă. Tine-te bine!

Supărată pe ea însăşi pentru că părea atât de neajutorată, îşi
puse fără tragere de inimă braţele în jurul gâtului lui încordat şi se lăsă purtată pe intrarea din faţă, într-o sală de aşteptare. Aerul condiţionat îi răcori pielea când Tanner o aşeză pe o canapea de vinilin. La primul contact al piciorului cu gresia, Jackie scânci, fără să

vrea.

- Doare? Pe faţă i se citea o expresie de părere de rău.

- Puţin.

- Lasă-mă să mă uit.

- O să-mi trecă, odată ce o să se dezumfle.

- Ştiu că nu sunt vreun doctor, dar cu doi copii, înveţi să faci diferenţa între un accident minor şi unul serios. Îşi puse genunchiul pe podea şi-i inspectă cu atenţie glezna. Atinse uşor cu mâna aspră partea laterală a piciorului ei. Te doare?

- Nu. De fapt, mâna aspră pe pielea ei îi dădea o senzaţie ciudat de plăcută. Şi ce era cu fiorii aceia pe care-i simţea pe şira spinării?! Gândurile neruşinate fură brusc întrerupte când Tanner apăsă o zonă sensibilă.

- Ah, se înăspri la rândul ei.

Tanner îşi îndepărtă mâna.

- Scuze. Cred că ai o uşoară luxaţie. Ar trebui să-ţi treacă dacă te fereşti să calci pe el şi-ţi pui puţină gheaţă.

- Bine, pot să rezist până ajungem acasă. Apoi îşi aminti că-şi pierduse pantoful. Pantoful meu! A rămas pe undeva, în parcare.

- Mă duc dă-l caut. Îşi înălţă statura de un metru nouăzeci şi ceva şi se îndreptă spre ieşire.

Fetiţa cu codiţe apăru în sala de aşteptare, de după colţ. Plângea în hohote. Tanner se opri împietrit şi se întoarse spre ea.

- Amanda! Ce s-a întâmplat?

- Am ajuns prea târziu! Şi numai din cauza ei! Arătă

spre Jackie şi fugi către tatăl ei.

Tanner o luă în braţe, încercând s-o aline, iar Jackie încercă să-şi stăpânească lacrimile ce stăteau să izbucnească. I se rupea sufletul să vadă durerea fetiţei. Amanda plângea în continuare pe umărul lat al lui Tanner. Printre suspine, rosti:

- Daisy e pe moarte!

- Cine a spus că e pe moarte? Tanner strânse umerii fiicei sale, calmând-o cum putea mai bine. Se pregătise pentru o astfel de întorsătură a lucrurilor

- Doctorul Adams a spus că o să moară. N-am vrut să mai ştiu nimic, aşa că am fugit afară din cabinet. Amanda o privi pe Jackie. Dacă ea n-ar fi avut atâtea valize, am fi putut s-o salvăm pe Daisy.

- Amanda, nu e vina nimănui. Ştiai de la început că Daisy ar putea avea probleme la naştere. Trebuie să crezi că o să reuşească! Se uită la Jackie şi văzu în ochii ei durerea.

Max şi veterinarul apărură de după colţ.

- Ce-aveţi cu toţii? întrebă doctorul.

- Ce face Daisy? abordă Tanner veterinarul.

- Se simte bine, de ce?

Amanda ridică fruntea de pe umărul tatălui ei.

- Dar aţi spus că o să moară! rosti ea, înăbuşindu-şi un suspin. îi curgea nasul, aşa că şi-l şterse pe una dintre mâneci. Tanner observă că Jackie se ghemuise puţin la vederea gestului Amandei.

Doctorul clătină din cap.

- De-asta ai fugit aşa de repede din cabinet?! Am spus că moare, e adevărat. De nerăbdare să aducă pe lume purceluşii. Sunt patru. De ce nu te duci să-i dai o

mână de ajutor asistentului meu?

Tanner o lăsă jos pe Amanda şi cei doi copii dispărură după colţ. Doctorul îşi întoarse atenţia către Jackie. Tanner înţelese aluzia şi făcu prezentările. La urma urmelor, nu era chiar străin de codul bunelor maniere.

Doctorul Adams scutură mâna lui Jackie.

- încântat să vă cunosc.

- Mulţumesc, îi răspunse ea, rămânând aşezată. E o mare plăcere să mă aflu aici. Aveţi o fermă superbă.

- Mi-aş dori să pot spune că este a mea, dar aparţine unui tip foarte bogat, care lucrează pe Wall Street. Are atât de multe vite încât e mai uşor să aibă aici un cabinet veterinar. Tine chiar şi o
Cessna pe proprietate. Am folosit-o de nenumărate ori ca să transportăm vacile bolnave. Sunt aici pentru el, dar am timp şi pentru clienţii mei obişnuiţi.

- Nu m-am gândit niciodată la Florida ca la un ţinut al fermelor, spuse Jackie.

- Majoritatea oamenilor n-o face, dar creştem la fel de multe vite ca şi Texasul. Privirea lui căzu pe glezna umflată. Ce avem aici?

- Am avut, hm, un mic accident, începu Tanner. Şi-a luxat glezna.

- M-a făcut să sar din camionetă, adăugă Jackie.

Tanner râse cu maliţiozitate. Aşadar, doamna se irita uşor. Se hotărî s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt. Doctorul se aplecă şi-i inspectă glezna.

- Asistentul meu o să vă aducă o pungă cu gheaţă. Ţineţi-l la rece şi nu vă sprijiniţi pe el.

- Asta mi-a recomandat şi Tanner. Jackie îi zâmbi

fermierului. Felul în care faţa ei se luminase îi dădu fiori. De ani de zile nu mai fusese atât de afectat de o femeie, iar sentimentul îi plăcea.

- Ei bine, cred că trebuie să mă întorc la pacienţii mei. Apropo, Daisy şi purceluşii rămân aici câteva zile. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, i se adresă doctorul lui Jackie şi apoi dispăru.

Jackie se lăsă pe spate, pe canapea.

- Oh, Dumnezeule! Ce zi! Intâi, aflu că sosirea mea nu era aşteptată, apoi sunt acuzată că aproape am omorât o mamă- scroafă. Işi coborî privirea în poală şi îndepărtă absentă o pată de pe fustă.

- Amanda era supărată. N-a spus-o cu nici o intenţie şi fără nici un motiv. Crede-mă, ştiu. Făcu o pauză. Căuta pe cineva pe care să dea vina, asta-i tot. Imi pare rău.

- Nu e nevoie de scuze. Dar poate că ar fi mai bine să mergem înapoi la gară si să mă urc în următorul tren cu destinaţia Washington. Am impresia că nu sunt tocmai agreată.

Pieptul lui Tanner se încordă, amintindu-şi cuvintele tatălui său: „Poartă-te frumos cu ea!“. La naiba!

- Nu, nu e adevărat! Eşti binevenită aici. In afară de asta, nu cred că ai să pleci prea curând.

Ochii ei verzi se măriră.

- De ce?

- Glezna.

- Mă descurc eu.

- In cazul acesta, o să şchiopătezi tot drumul până la Washington. Nu va mai fi nici un tren până luni. Va trebui să rămâi cu noi, cel puţin sfârşitul acesta de

săptămână.

- Trebuie să existe o cale de a ajunge înapoi la Washington... un tren intermediar. Sau poate un aeroport?

- Cel mai apropiat aeroport este cam la două ore de aici, ca să nu mai vorbim de faptul că, în perioada aceasta, locurile sunt de obicei rezervate dinainte.

Jackie mormăi.

- Deci de aceea nu am putut găsi un zbor decent! Trebuie să existe şi altceva! Poate că o să plec pe o vacă!

Tanner sesiză nuanţa de disperare din vocea ei. Evident, vroia să plece, şi asta cât mai repede. Dar nu era atât de simplu.

- Putem să dezbatem problema la fermă. Dar ar fi mai bine dacă ai accepta că te alfi la ţară. Noi, cei de prin zonă, nu avem mare nevoie de o cursă zilnică spre Washington.

- Vrei să spui că sunt părăsită în mijlocul pustietăţii?

Felul în care se exprimă îl deranjă pe Tanner.

- Mda, cred că poţi să spui şi aşa, aprobă el, cu o voce umbrită de dispreţ.

Un asistent se apropie şi-i înmână lui Jackie o pungă cu gheaţă, pentru gleznă. Tanner profită de moment:

- Aşteaptă aici copiii, cât timp mă duc să-ţi caut pantoful. Se întoarse şi se năpusti pe uşa de la intrare.

Deci domnişoara „Etichetă“ credea că se găsea în mijlocul pustietăţii! La gândul acesta, pufni. El alesese să rămână aici, să clădească o viaţă decentă pentru familia lui, chiar şi după accidentul rutier care răpise viaţa soţiei sale. Tanner fusese hotărât să menţină un

regim stabil de viaţă pentru gemeni. Pentru ei, trebuia să fie puternic. Indiferent cât de mult l-ar durea trecutul.

Tanner zări pantoful roz lângă una din roţile camionetei. La naiba, chiar şi pielea pantofului ei era fină şi delicată! Poate că doamna ar trebui, într-adevăr, să plece acasă luni. O fiinţă atât de rafinată ca Jackie Taylor n-ar supravieţui niciodată aici, în teritoriul dominat de cowboy.

***

Jackie îşi înghiţi lacrimile. Sarcina asta nu avea să fie, evident, prea distractivă, iar cu glezna luxată, nu părea prea uşor de trecut peste următoarele zece zile. Işi aminti că fusese alegerea ei să vină aici. Bătrânul Willy Avery nu putuse să-i plătească onorariul pe care-l ceruse, dar făcuseră o înţelegere care le convenea amândurora. Când se hotărâse să accepte oferta, nu-şi dorise nimic altceva decât să părăsească Washingtonul.

Doar că nu fusese tocmai pregătită pentru Butterfield, Florida. Căminul unui milion de vite şi al unui fermier incredibil de atrăgător şi de ţâfnos, în opinia ei. De fapt, manierele brutale ale lui Tanner îi aminteau mult prea mult de cineva de care vroia să uite, stând aici o perioadă de timp. Derrick Jones.

încă nu înţelegea cum şi de ce se implicase într-o legătură sentimentală cu un astfel bărbat. Derrick era un senator junior şi protejatul tatălui ei. îi oferise un tratament în stilul flori-bom- boane-inimioare, iar Jackie fusese orbită, la început. Dar în ultima vreme, devenise obsedat să avanseze în cariera politică şi ea avea sentimentul că, făcându-i curte, nu urmărea decât să intre în graţiile tatălui ei.

Bănuia că nu era interesat de o relaţie serioasă, dar, din precauţie, el nu vroia să recunoască asta.

Derrick părea hotărât să ţină pasul cu mult prea interesanta scenă socială a senatorilor. Nu refuza niciodată o invitaţie la o petrecere şic în Georgetown sau şansa de a se întruni şi a întâmpina cine ştie ce personalităţi la un restaurant sau un bar exclusivist din Washington. Era furioasă; obişnuitele lui nopţi petrecute în oraş, fără ea, o aduseseră pe Jackie la limita răbdării, iar comentariile aluzive din rubricile mondene ale ziarelor nu o făceau decât să se simtă şi mai rău.

Picătura care a umplut paharul: îi lăsase pe robot un mesaj scurt prin care anula o întâlnire, sub un pretext oarecare, în seara dinaintea venirii ei aici.

Chiar în momentul acela, se decisese să nu-i mai pese dacă el avea sau nu „afaceri“ de rezolvat. Era pregătită să-l gonească din viaţa ei, în momentul în care se va întoarce acasă, odată ce sarcina de aici va fi dusă la îndeplinire. Şi avea, într-adevăr, de lucru, pornind de la Tanner Avery, ale cărui maniere cu siguranţă că trebuia îmbunătăţite. Pentru început, el luase practic în râs ocupaţia ei. De acord, poate că azi nu făcuse cea mai bună alegere purtând costumul roz şi pantofii asortaţi. Dar oriunde şi oricând putea apărea un reporter indiscret. Aceasta era partea cea mai dificilă a faptului că era fiica unui senator.

Cireaşa de pe tort era termenul limită pe care-l avea pentru noua ei carte despre conduită destinată copiilor şi avea nevoie de mai mult timp ca să lucreze la ea.

Apoi, fu uimită de realizarea pe care o făcu. Era aici pentru a le preda unor copii plini de viaţă, care ar putea

fi dornici să înveţe şi care ar putea-o chiar inspira. Şi ea căutase o ocazie de a se îndepărta de stresul şi de presiunile din viaţa ei, iar acum avea şansa de a-şi petrece timpul în sânul unei familii adevărate. În afară de asta, când fugise de provocări? Niciodată. Bunicul Amandei şi al lui Max îi încredinţase o sarcină şi avea de gând s-o ducă la bun sfârşit.

Da, avea la fel de multă nevoie de copiii aceştia ca şi ei de ea. Dar nu-i trebuia un Tanner care s-o ţină din scurt, s-o „ridice“ sau s-o prindă, s-o poarte pe braţe şi s-o atingă. Mai ales care s-o atingă. Alungă deliciosul gând chiar în momentul în care gemenii apărură în încăpere hârjonindu-se.

- Unde e tati? Amanda se opri în faţa ei. Fetiţa părea să-şi fi uitat acuzaţiile şi întreaga şi dureroasa verificare a nevinovăţiei. Jackie mulţumi în gând pentru asta.

- E afară la vânătoare de pantofi. Se întoarce imediat.

- Aş fi vrut să rămân peste noapte cu Daisy, dar este împotriva regulamentului. Amanda se aşeză lângă Jackie.

Tanner se întoarse cu pantoful.

- Uite-l. Dar nu cred că-l vei încălţa la loc. Nu atâta timp cât umflătura persistă. Cum te simţi? Poţi să-ţi mişti piciorul?

- Hm. Incercă să rotească glezna. Dar nici măcar punga cu gheaţă nu putu împiedica durerea ascuţită. Nu tocmai, îi răspunse.

Tanner îi dădu Amandei pantoful roz. Se apropie de Jackie şi se aplecă spre ea.

- Bine, hai. Ia-mă de gât.

O luă în braţe din nou şi ea simţi cum se naşte o

plăcere secretă. S-ar putea obişnui cu genul acesta de atenţie.

Capitolul 3

Aşezată confortabil pe locul pasagerului, Jackie observă că acolo unde se termina carosabilul, începea aşezarea propriu- zisă. Studie din nou peisajul, însă în câteva minute camioneta Ford intră pe o şosea indicată de un semn vechi din lemn care stătea uşor înclinat sub greutatea unui trandafir căţărător înflorit. Şoseaua lungă şi îngustă ducea către o veche, dar fermecătoare, casă albă care avea aerul unui cămin de familie întreţinut cu multă dragoste.

Două balansoare flancau uşa de la intrare, iar veranda oferea o panoramă a imenşilor stejari din împrejurimi, pe care crescuse un muşchi bogat. Veranda promitea după-amieze leneşe şi seri confortabile, era un loc perfect pentru a se relaxa şi a se concentra asupra noii ei cărţi despre etichetă. în spatele casei, păşteau cai lângă grajduri.

Tanner parcă maşina. Gemenii săriră de pe platformă şi dispărură în spatele casei. Jackie urmări cum Tanner îi deschide portiera. Când braţele lui se întinseră către ea, ştia deja ce trebuia să facă. Se deplasă la marginea locului, lăsându-l pe Tanner s-o ia în braţe. De data aceasta, profită de situaţie şi-şi permise să se bucure de mirosul pielii lui bronzate şi de braţele puternice care o înconjurau.

Purtând-o pe braţe, Tanner urcă fără nici un efort treptele care duceau pe verandă. Un bărbat cu părul argintiu deschise uşa, lăsându-i să intre.

- Ah, în numele lui Pete, strigă el, deja ai accidentat-o?! Minunat! E o primire perfectă.

- Tată, nu e accidentată. Tanner ezită. Poate doar puţin. Trebuia îmblânzită într-un fel. O privi cu un aer poznaş.

Bărbatul mai în vârstă zâmbi cu maliţiozitate şi le făcu semn să-l urmeze.

- Ei bine, am pregătit camera de oaspeţi pentru ea.

Jackie stătea încă agăţată de Tanner, în timp ce părăsiră holul de la intrare, îndreptându-se spre încăperile din spatele conacului. Tanner îşi apropie buzele de urechea ei şi-i şopti:

- Nu-ţi face griji în privinţa lui. E cârcotaş, dar inofensiv. Respiraţia lui îi gâdila pielea, trimiţându-i fiori dulci pe şira spinării.

O replică indignată o întrerupse:

- Am auzit! Oi fi tu om în toată firea, dar tot băiatul meu eşti. şi încă mai pot să-ţi dau una.

Tanner chicoti.

- Aş vrea s-o văd şi pe-asta!

Tatăl său se jură s-o facă la un moment dat, oriunde s-ar afla şi se opri în pragul unei uşi.

- Pe aici, scumpă doamnă.

- înţeleg, răspunse Jackie. Dumneavoastră trebuie să fiţi Willy Avery.

- In persoană. Işi înclină plin ce curtoazie capul. Linii adânci se iviră pe faţa bronzată şi încreţită de vreme a bătrânului. Aici vă veţi odihni capul. Mă duc să vă aduc bagajele. Willy se roti pe călcâie şi apoi dispăru pe hol.

Tanner trecu pragul camerei de oaspeţi şi o lăsă pe Jackie pe patul antic cu patru stâlpi şi cu baldachin. Era

tapisat cu o pânză matlasată pe care era brodat un motiv cu inele de logodnă cu diamante în culori calde. Sprijinit de peretele îmbrăcat cu tapet înflorat, stătea un dulap alb cu multe sertare.

- Dulapul este aici. Păturile şi prosoapele sunt pe unul dintre rafturi, îi spuse, arătându-i noptiera de lângă pat. In sertarul acesta este şi un ceas cu alarmă, însă mă îndoiesc că vei avea nevoie de aşa ceva. Tatăl meu trebuie să-ţi fi lăsat astea. Arătă cu degetul aranjamentul de iarbă neagră cu frunze micuţe şi verzi şi cu flori roz-albăstrii puse într-o vază de sticlă, pe noptieră.

- Sunt foarte frumoase.

- Tatăl meu urmăreşte emisiunea Marthei Stewart pentru ponturi în materie de decoraţiuni. Nu ştiu ce ne-am face fără el, cu toate că uneori poate fi un adevărat băţ în ... Se opri. E şi un bucătar grozav. Am muri aici de inaniţie, dacă n-ar fi el.

Jacke observă stânjeneala lui, văzând cum îşi vâră degetul mare într-una din găicile curelei de la blugi. Gestul îi atrase atenţia asupra şoldurilor lui şi picioarelor zvelte. Dându-şi seama că era evident că-l studia, se forţă să-şi reorienteze privirea spre faţa lui. Oare uitase tot ce scrisese în cartea despre etichetă?!

- Nu vreau să fiu o piedică, rosti ea încet. Aşa că, te rog, nu-ţi schimba rutina din cauza mea, bine?

- Nici o problemă. Făcu o pauză. O să-ţi aduc valizele.

Când Tanner părăsi camera, Jackie se prăbuşi pe patul
confortabil şi se dojeni în gând. Imaginează-ţi! Se zgâise

la el ca la un cowboy din calendar.

îşi aminti alte detalii date de Alice în ultimul minut despre Tanner Avery. Văduvul se ţinea atât de ocupat cu munca, încât nu mai avea timp de amănunte ca cinatul în oraş, dansul sau întâlnirile cu femei. Jackie înţelegea. într-un fel. Fusese la fel de ocupată în Washington, scriind şi predând. în agenda ei aproape că nu apărea nici o activitate socială, mai ales de când Derrick, senatorul junior obsedat, decisese că nu era chiar atât de importantă pentru strălucitoarea lui carieră.

Venind vorba despre agenda ei, nu o văzuse în după-amiaza asta. îşi aminti că o pusese pe una dintre valize când coborâse din tren, dar cu tot haosul de apoi, nu-şi mai amintea nimic din momentul acela.

Apoi Tanner şi tatăl său apărură în cameră, cu braţele încărcate de bagaje.Willy puse mai întâi jos cutia cu pălării şi se întoarse spre Jackie.

- Tanner, aici de faţă, îmi spune că vreţi să vă luaţi tălpăşiţa luni.

Spusese asta, nu-i aşa?

- Da, dar.

- N-are a-face. Trebuie să ne daţi o şansă. Am discutat cu fiul meu, şi în cele din urmă mi-a împărtăşit părerea. Ca de obicei.

- Sunt sigură că aţi ajuns la un consens, însă eu.

- Acum, staţi puţin. Cel puţin, promiteţi-mi că o să vă mai gândiţi dacă rămâneţi pentru întreaga însărcinare. Dar dacă vine ziua de luni şi dumneavoastră tot vreţi să vă căraţi de-aci', noi vă urcăm în tren. Şi dacă ţineţi

neapărat să plecaţi înainte de luni, vă conducem două ore cu maşina până la aeroport, asta dacă puteţi găsi un loc nerezervat. Nu sunteţi prizonieră, să ştiţi.

- Da.

Willy tăcu şi se uită şaşiu la ea.

- Da, ce? Sunteţi prizonieră sau da, o să vă mai gândiţi?

- Mi-ar face plăcere să rămân, dacă este în regulă.

Tanner şi Willy se uitară unul la altul.

- Eu, unul, sunt de acord, răspunse triumfător Willy şi ieşi afară în marş, lovindu-şi cizmele de podeaua din lemn.

- E un om pe care ţi-e greu să-l refuzi, spuse în grabă Tanner. Ce spui, îţi aduc nişte gheaţă proaspătă pentru gleznă? Apoi o să te las singură o vreme. Ai avut o zi grea.

Jackie îi dădu punga cu gheaţă topită, după care el dispăru. Se aplecă peste marginea patului ca să-şi inspecteze bagajele. Avea palpitaţii, trebuia să-şi găsească agenda. Intreaga ei existenţă era acolo! Se chinui să se dea jos din pat şi şchiopătă până la geantă.

O luă şi schiopătă înapoi la marginea patului. Stând în piciorul sănătos, aruncă geanta pe cuvertura groasă şi scotoci prin toate ascunzişurile ei. Nici urmă de agendă. Incercă să potolească teama care o cuprindea. Trebuia să fie pe undeva! Control' şi ultimul compartiment al genţii şi simţi un obiect care nu-i era familiar. Ceva mătăsos. Ce naiba? Işi agăţă degetul de un şnur subţire şi trase.

Un furou alb din dantelă? Il ţinu suspendat în aer şi

inspectă ţesătura transparentă şi delicată. Cupele foarte decupate şi cele două breteluţe rafinate dădeau cu siguranţă un aer sexy bustului oricărei femei. Observă un bileţel care atârna de şnurul de mătase. „Pentru orice eventualitate. Cu drag, Alice.“

Pentru ce eventualitate? Asistenta ei era de-a dreptul lipsită de scrupule. Oare când ascunsese articolul acela de lenjerie în geanta ei? Şi ce crezuse că va face Jackie în însărcinarea aceasta? Că va adăuga „sex fierbinte“ în agenda pe care, culmea, acum n-o mai găsea?!

Aşeză obiectul picant din dantelă în dreptul bustului. Trebuia să recunoască faptul că Alice avea gusturi desăvârşite şi-i ştia măsura. Dintr-o dată, Jackie simţi că era privită. Rămase împietrită, cu lenjeria sexy încă aşezată pe ea şi ridică încet privirea.

Când îl văzu pe Tanner ocupând aproape întregul spaţiu al uşii, inima începu să-i bată cu putere. Din punga de gheaţă pe care o ţinea în mână începuseră să se scurgă picături pe podea. Apoi, ochii lui îi întâlniră pe ai ei, străpungând-o cu licărirea lor sălbatică. O licărire care spunea că fusese un animal întemniţat prea mult timp.

Tanner văzu cum Jackie smulge furoul de pe ea şi-l înghesuie la loc în geantă. Dar nu avea importanţă că bucăţica de dantelă care acoperise rotunjimile lui Jackie dispăruse acum, răul fusese deja făcut. Se luptă să înăbuşe stigătul mut de dorinţă carnală al corpului său.

Cu o mână, Jackie îşi făcu vânt şi se lăsă să cadă pe pat ca o păpuşă din cârpă.

- Aici, clima este într-adevăr caldă. Nu încape nici o

îndoială. Privirea ei străjuită de gene lungi rămase fixată în gol, în direcţia pungii cu gheaţă pe care el o strângea în mână.

Tanner învinse transa în care intrase pentru câteva clipe. îşi privi mâna, în timp ce picături mari de apă rece se scurgeau printre degetele sale şi cădeau pe podeaua de lemn.

- îmi pare rău. întră stângaci înăuntru şi dispăru în cămăruţa alăturată să caute o cârpă de spălat. Se întoarse şi-i dădu lui Jackie punga cu gheaţă înfăşurată într-o pânză.

- Mulţumesc. Se întinse să primească pacheţelul şi degetele ei delicate se atinseră în grabă de ale lui.

- Cred că o să-ţi las ceva timp pentru tine.

- înainte să pleci, n-ai văzut o agendă printre lucrurile mele? Este din piele neagră, cam atât de mare.

Tanner ridică o sprânceană.

- Nu pot spune c-am văzut-o. Eşti sigură că nu e pe undeva, prin valize?

Ea clătină din cap.

- N-o zăresc, însă am să mă mai uit. Viaţa mea depinde de obiectul acela.

- O să vorbesc cu Willy. Şi o să telefonez şi la gară. Nu-ţi face griji, o să apară.

- Sunt sigură. Şi mulţumesc pentru ce-ai făcut astăzi.

- Te referi la faptul că te-am tras de pe platforma camionetei şi că te-am ajutat să-ţi luxezi glezna?

Jackie îi zâmbi cald şi lui Tanner i se păru şi mai frumoasă, iar buzele şi mai apetisante.

- Ceva de genul ăsta. Dar mai vreau să ştii şi că nu sunt aici să preiau controlul asupra vieţii tale. Şi asta

este o promisiune.

Inainte ca el să-i poată răspunde, discuţia lor fu întreruptă de agitaţia bruscă de afară. Tanner auzi vocea joasă a lui Willy în mijlocul corului de ţipete ale gemenilor.

- Ar fi bine să mă duc să văd ce se întâmplă. Mâncăm într-o oră, sau ceva de genul ăsta. Ne vedem atunci.

Tanner închise uşa în urma lui şi străbătu holul către sursa scandalului. Deschise uşa de plasă şi vru să iasă, dar înăuntru năvăliră gemenii înşfăcaţi de gulere de Willy. Cei trei trecură pe lângă el, îndreptându-se către bucătăria rustică. Tanner îi urmă.

- Ce se petrece aici? se interesă, văzând cum gemenii se zbăteau în strânsoarea bunicului lor. Tanner îşi încleştă degetul de una din bretelele salopetei Amandei şi o trase aproape de el. Işi încreţi nasul, simţind mirosul familiar.

- Iţi spun eu ce se întâmplă. Ăştia doi s-au hotărât să se întreacă la aruncat cu bălegar în vite şi totul s-a transformat într-un concurs de terciuieşte-l-cât-mai-bine-în-mâini, îi explică Willy.

- Ce-aveţi în ultima vreme cu grămada aia de îngrăşăminte naturale? îi interogă Tanner, pe cel mai liniştit ton de care era în stare. Daţi-i drumul şi spălaţi-vă pe mâini! Acum! îi ghidă pe gemeni în direcţia băii şi-i împinse uşor din bucătărie.

Willy îşi scoase Stetsonul, lovindu-l de coapsă.

- îţi spun eu, mai am puţin şi-mi pierd nădejdea în privinţa copiilor ăstora. Ar fi mai bine să mă duc să mă spăl şi eu. E timpul să mă apuc de gătit.

- Hei, tată, Jackie şi-a pierdut agenda. N-ai văzut-o cumva?

- Te referi la o chestie de genul unei cărţi în care se notează întâlnirile? La ce-i trebuie aşa ceva aici?

- Nu ştiu, dar zice că viaţa ei depinde de ea.

Willy fornăi.

- Nu, n-am văzut-o. Dar o să fiu cu ochii-n patru.

***

O oră mai târziu, Jackie intră în bucătărie. îşi schimbase costumul elegant roz cu o pereche de blugi tăiaţi şi un tricou. în locul pantofilor purta şosete albe şi adidaşi, acum că glezna îi era mai bine.

Bucătăria imensă era echipată cu aparatură modernă, însă păstra farmecul de modă veche al altei epoci, cu dulapurile cu uşi din sticl, o chiuvetă cu două bazine adânci şi o masă mare pentru tăiat carnea. Undeva deasupra se găsea un raft pe care erau înghesuite cratiţe şi tigăi, iar aragazul demn de un restaurant avea şase ochiuri.

- Doamne, ai putea găti pentru o armată întreagă aici! exclamă ea.

-Asta este şi ideea, replică Willy. Scotea ceva din cuptor, ceva ce mirosea divin.

- Pot să vă ajut? se oferi Jackie urmărind cum bătrânul inspecta costiţele de cea mai bună calitate.

- E aproape gata, iar dumneavoastră n-ar trebui să călcaţi cu piciorul acela.

- Oh, mă simt mult mai bine.

- Atunci, duceţi astea pe masă. Ii înmână două boluri, unul plin cu cartofi, celălalt cu fasole verde.

Fericită că, în sfârşit, ajuta şi ea, în loc să fie ajutată,

Jackie îi făcu serviciul, în timp ce Willy începu să ornamenteze. Stând la masa din bucătărie, observă aranjamentul perfect al acesteia.

- Chiar vă pricepeţi să puneţi masa!

- Nu eu. Tanner e vinovatul. A stat acolo vreo zece minute bune, urmând diagrama din cartea dumneavoastră şi asigurându-se că totul este cum se cuvine. A ales până şi florile alea pentru centrul mesei. Nu-i rău pentru un bărbat care de obicei mănâncă deasupra chiuvetei.

Jackie clipi spre masă şi spre ciudatul aranjament floral. Tanner făcuse toate astea? Pentru ea? Când nici măcar n-o vroia acolo? Dar de ce? Hotărî să nu insiste şi acceptă efortul lui. Oricum, avea altceva de discutat cu Willy.

- Că veni vorba despre Tanner, sunteţi amabil să-mi spuneţi şi mie de ce nu ştia de venirea mea?

- Ei bine, probabil că n-ar fi fost de acord. Nu prea se dă în vânt după schimbări şi nici după lăsatul trecutului în urmă. Dar copiii ăştia cresc, fie că-i place fie că nu. mai ales micuţa Mandy.

- Inţeleg. Vrea ca ea să rămână copil pentru totdeauna.

Willy mormăi un „î-hî“ şi termină de ornamentat.

- Dar eu am văzut cum reacţionează ea. S-a săturat să fie un băieţoi. Şi e din ce în ce mai interesată de treburile de fetiţe.

- Nu-i spune tatălui ei nimic despre asta?

- Nu. E o puştoaică inteligentă. Prinde uşor lucrurile. Cred că ştie că are deja prea multe pe cap şi nu vrea să-

l pisălogească.

Jackie mai auzise asta de atâtea ori, fiica nu vroia să atragă atenţia asupra ei, să-şi tulbure tatăl. Relaţia cu propriul ei tată avusese mult de suferit din cauza programului lui încărcat. Chiar dacă în ultimii ani reuşiseră întrucâtva să se apropie, timpul pierdut nu putea fi recuperat. Şi mai învăţase ceva: un bărbat care nu era niciodată acolo pentru copiii săi, nu era alături nici de soţia lui. Văzuse asta în mariajul lipsit de dragoste al părinţilor ei şi în resemnarea mamei ei cu o viaţă socială fără nici o însemnătate.

în câteva minute, Tanner intră în bucătărie. Făcuse baie şi se schimbase. îşi suflecă mânecile cămăşii albe în stil western şi aşteptă ca Jackie să ia loc prima.

- Ce-ţi mai face glezna?

- în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută, mai bine.

Când gemenii intrară în bucătărie şi se aşezară, Willy aduse costiţele ornamentate cu meticulozitate.

- Arată bine, bunicule! Willy puse cu blândeţe mâna pe creştetul Amandei şi se aşeză lângă ea. Amanda întoarse faţa proaspăt spălată spre bunicul ei, uitându-se la el cu ochi căprui şi curioşi. Apoi schimbă o privire complice cu tatăl ei.

Tanner îşi drese vocea.

- Cred că o anumită tânără domnişoară are să ne spună ceva, înainte de masă.

Amanda o fixă cu privirea pe Jackie.

- îmi pare rău că m-am înfuriat aşa de tare pe dumneavoastră în cabinetul doctorului Adams, mai devreme.

- Scuzele îţi sunt acceptate.

- Ei bine? interveni Max. O să ne învăţaţi cum să spunem „mulţumesc“ şi „te rog“?

Jackie înghiţi în sec. Ştia din experienţă cât de departe ajungea dacă încerca să predea bunele maniere unor copii înfometaţi.

- Deocamdată, hai să ne bucurăm de cina aceasta delicioasă. Imediat după aceea, vom stabili câteva lucruri. Nu este cinstit să-i obligăm şi pe tatăl şi pe bunicul vostru să asiste la lecţiile noastre.

Willy răspunse cu un „Amin“ plin de apreciere şi începu să împartă farfuriile şi bolurile cu mâncare.

***

După cină, Jackie şi gemenii rămaseră la masa din bucătărie. Trecură prin manierele elementare legate de modul de a mânca. Le explică strategii de a ieşi din situaţii ciudate, ca acelea în care li se servea o mâncare nu tocmai apetisantă, în casa vreunui prieten. In scurt timp, apoi, Tanner conduse copiii la culcare.

Jackie îşi aduse carneţelul din dormitor şi intră în sufragerie, unde-l auzi pe Tanner care vorbea la telefon, punând la cale afaceri. Stătea în picioare în mijlocul încăperii, apoi se întoarse spre ea şi-i făcu semn să intre. Inchise telefonul fără fir şi-l puse pe o măsuţă alăturată.

- Putem vorbi? întrebă ea.

- Sigur că da. Simte-te ca acasă. Pe aici nu-i nevoie de invitaţii. Gesticulă să se aşeze pe canapea. Jackie intră în sufrageria rustică, admirând pereţii îmbrăcaţi în lambriuri maiestuoase de cedru şi mobilierul sculptat manual. Işi lăsă carneţelul pe cufărul mare de lemn care servea drept măsuţă pentru cafea.

După ce Jackie luă loc, Tanner se aşeză lângă ea,

sprijinindu-şi cizmele de masă, undeva aproape de carneţelul ei. Se uită şocată la picioarele lui lungi, până când privirea i se fixă asupra cizmelor. „Picioarele pe mobilă?!“. Să îndrăznească oare să-i atragă atenţia pentru lipsa de politeţe? Cu toate că era pe teritoriul lui? „In nici un caz!“.

- Am telefonat la gară în legătură cu agenda ta. Am verificat şi camioneta. Nimic. Nici Willy n-a văzut-o. Dar sunt sigur c-o să apară.
- Mulţumesc că ai încercat, îi răspunse ea.
- Deci, la ce te-ai gândit? întrebă el şi-şi schimbă poziţia. Se afundă adânc între perniţe, făcând-o să alunece inevitabil spre el. Când se atinse de braţul lui puternic şi bronzat, un fior cald o străbătu.

Jackie se îndepărtă. Cu un deget, îşi dădu o şuviţă de păr după ureche, un tic nervos pe care crezuse că reuşise să-l stăpânească. Abia îşi recăpătă calmul şi Tanner îşi schimbă din nou poziţia. Şi, din nou, mişcarea lui o propulsă spre el. Dumnezeu era neîndurător! Se aşeză înadins la marginea canapelei, încercând să descopere jocul pe care îl făcea Tanner.

- Aş vrea să discutăm despre lecţiile zilnice pe care urmează să le predau gemenilor, rosti ea calmă, în ciuda ameţitoarei apropieri.
- De ce?
- De ce, ce?
- De ce eu?
- Eşti tatăl lor.
- Dar nu eu te-am angajat, ci Willy.
- Deci, continui să nu fii de acord?
- Să spunem că sunt puţin îngrijorat. Faptul că eşti

aici ar putea să-i facă pe gemeni să credă că e ceva în neregulă cu ei. Nu sunt copii răi, să ştii. Trebuie doar puţin. şlefuiţi.

- Desigur. La fel ca majoritatea copiilor.

- N-a fost ideea mea, să ştii.

Jackie îşi opri o mică încruntătură.

- Ar trebui să discut toate astea cu Willy şi nu cu tine? Se ridică, însă el o prinse de braţ cu mâna lui mare, aşezând-o la loc pe canapea.

- Nu. Tanner se lasă şi mai confortabil pe spate şi-şi încrucişă picioarele mult prea lungi, aşezându-le pe cufărul care servea drept masă pentru cafea.

- De ce nu? întrebă ea, iritată de răspunsurile lui incoerente.

- Pentru că Willy are planuri în seara asta.

- Planuri?

- Are o prietenă în oraş. Hai să lămurim câteva lucruri. Willy găteşte şi mă ajută cu gemenii. Dar în afară de asta, este un bărbat liber.

- Dar tu?

- Ce-i cu mine?

- Nici o, hm. prietenă?

- Nu-i pentru mine. Eu sunt mulţumit cu viaţa mea, aşa cum este. Nu mă deranjează că sunt singur. Cuvintele lui sunau aparent natural, însă Jackie ştia că povestea era mai lungă de atât. Dureros de lungă. Dar tu?

- Oh, eu îmi petrec majoritatea timpului lucrând. Spera ca el să nu fi observat tonul sec al vocii ei. în cazul acesta, continuă ea, cred că, până la urmă, n-ai de ales şi va trebui să asculţi despre lecţia gemenilor

din seara aceasta.

Tanner strânse din ochi şi-şi încrucişă braţele peste pieptul lat.

- Bine, te ascult.

- în primul rând, trebuie să-ţi desfaci braţele, îl însărcină Jackie. Se aplecă peste el şi-i aranjă mâinile vânjoase pe lângă corp.

- Ce. Se uită la mâinile ei, care le ţineau jos pe ale lui.

- Faptul că-ţi ţii braţele în felul acela arată că nu eşti deschis în faţa discuţiei acesteia. Este vorba despre limbajul corpului tău.

Când crezu de cuviinţă, se îndepărtă. Apoi îşi luă carneţelul. Bine, pentru următoarele zile, mă voi concentra asupra interacţiunilor sociale. Şi asupra interacţiunilor cu prietenii, care probabil că sunt foarte importante pentru tine, din cauza incidentului cu arma.

- Văd că tata ţi-a povestit totul. Atunci, ar trebui să ştii şi că băieţii Peterson nu le sunt prieteni, izbucni Tanner, lăsând să se vadă proasta dispoziţie în care se găsea. Vru să-şi încrucişeze din nou braţele, dar îşi dădu seama la jumătatea drumului şi se opri. Işi lăsă mâinile să cadă moi pe lângă el. Jackie îl privi aprobator. Un semn foarte bun, decise ea.

- De acord, spuse ea, punct pentru tine. Dar nu-i adevărat că Max tocmai s-a bătut la şcoală?

- A avut un motiv foarte întemeiat, sări Tanner.

- Nu vrei să mi-l împărtăşeşti şi mie?

- Un alt Peterson. L-a tachinat pe Max în legătură cu faptul că nu are mamă. Nu încurajez bătăile, nu-ţi face griji, dar Max şi-a apărat familia. Iar în ceea ce-o

priveşte pe Amanda, nu sunt orb. Sunt conştient că timpul trece foarte repede şi că, în câţiva ani, va fi o adolescentă şi asta va aduce un nou set de probleme. Tanner vorbea în defensivă, scoţând la iveală întreaga lui frustrare.

Işi ridică privirea spre ventilatorul care se rotea în tavan, deasupra lambriurilor de lemn. Cu o mână îşi frecă sprâncenele şi închise ochii.

- Imi pare rău. Cred că în ultima vreme am ajuns la limită.

- Eu. eu n-am vrut să forţez nota, spuse Jackie.

- E mai bine că acum ştii ce se întâmplă. Se împlinesc aproape doi ani de când mi-am pierdut soţia, pe Marcy. De atunci, ne este foarte greu tuturor.

Jackie decise că era momentul să abordeze un subiect mai dificil.

- Este ceva ce ar trebui să ştiu despre moartea lui Marcy? Ca să nu fac sau să nu spun ceva care să-i supere pe copii?

Tanner îşi aşează mâinile la ceafă şi oftă îngrijorat. îi răspunse în cele din urmă, privind-o gânditor:

- Nu. Nu cred. Vreau să spun, ei ştiu că a murit într-un accident, dar nu cunosc restul.

- Şi ce înseamnă restul? Jackie rosti întrebarea, înainte de a-şi putea tempera curiozitatea.

Tanner ezită.

- Ei bine, ca să scurtăm o poveste lungă, Marcy şi cu mine ne-am căsătorit de foarte tineri şi gemenii au venit pe lume nouă luni mai târziu. în afară de mine, ea nu avea pe nimeni care s-o ajute, iar eu eram tot timpul ocupat cu ferma. Şi oricum, nu prea ştiam mare lucru

despre cum se îngrijesc nou- născuţii. Ne-am depărtat unul de celălalt. Şi am încetat să mai vorbim unul cu celălalt. Apoi, într-o noapte, mi-a spus că s-ar putea să fie însărcinată din nou. Iar eu i-am spus că noi nu puteam pune lucrurile cap la cap nici aşa cum erau şi am început să ne certăm. Apoi, a fugit afară, s-a urcat în camionetă. Se opri pentru un moment, încercând să-şi controleze emoţiile. Nu cred c-am să mi-o iert vreodată.

Inima lui Jackie fu cuprinsă de tristeţe, văzându-l pe Tanner tăcut şi încordat, făcând evident tot ce-i stătea în putinţă să nu cedeze nervos. îşi impuse să nu spună nimic, până când liniştea fu întreruptă brusc de zgomotul unor cizme de cowboy.

Willy apăru în pragul uşii, purtând un Stetson nou, aranjat uşor într-o parte.

-Amanda şi Max sunt în pătuţurile lor şi sforăie deja. Nu mă aşteptaţi. îşi ridică pălăria spre Jackie şi plecă fluierând.

Când rămaseră din nou singuri, Tanner vorbi primul:

- Ar trebui să-i spună cineva că este prea bătrân ca să se mai distreze aşa de mult.

Jackie nu-şi putea da seama dacă glumise sau nu.

- Eu cred că este minunat că tatăl tău are pe cineva special în viaţa lui.

- Şi eu, recunoscu Tanner ridicând din umeri. De fapt, îi tot spun s-o ia în căsătorie. Dar el o ţine una şi bună că nu. Spune că dacă este cineva care are nevoie să se recăsătorească, acela sunt eu. Dar se înşală.

- Să înţeleg că este văduv?

Tanner încuviinţă din cap.

- Da, de prea mult timp. Nu mi-o amintesc cu

adevărat pe mama. El a făcut tot ce a putut ca să mă civilizeze, dar nu sunt sigur că a reuşit.

Auzind vorbele lui Tanner, Jackie zâmbi.

- Willy are aceeaşi părere ca şi tine? Despre căsătorie?

- Nu cred. De fapt, cred că i-ar plăcea să se stabilească la casa lui, să-şi trăiască propria viaţă, dar.

- Dar ce?

Tanner oftă.

- Cred că s-ar simţi ca şi cum ne-ar abandona pe gemeni şi pe mine.

- Aşa ar fi?

- Aş putea spune c-am devenit dependent de bătrân. Dar trebuie să facă aşa cum este mai bine pentru el. Şi Ella n-o să-l aştepte o veşnicie, sau cel puţin aşa susţine.

Tanner schimbă brusc subiectul.

- Ei bine, dacă am terminat aici, mai am de dat câteva telefoane din biroul meu. Simte-te liberă să stai şi să te relaxezi.

- Oh, eu nu mă relaxez aproape niciodată. De fapt, am un alt proiect la care am început să lucrez. O nouă carte despre etichetă. pentru copii.

- Cu siguranţă, munceşti foarte mult.

- Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.

- Ei bine, n-am prea des şansa să-mi odihnesc picioarele. Dar va trebui. Pe aici, trebuie să-ţi rezervi timp să te odihneşti din când în când. Nu-mi imaginez cum altfel aş putea încerca să scot o vacă dintr-o mlaştină, în mijlocul unui uragan, fără să fi dormit câteva ore bune.

- O să ţin minte asta pentru data viitoare când mă

voi găsi într-o mlaştină. Cu sau fără vacă, răspunse ea, zâmbind maliţios.

- Pe aici, necazurile vin mai des decât ai crede. O fermă în care se lucrează poate fi un loc foarte periculos, spuse el şi plecă.

Din punctul de vedere al inimii ei, şi Tanner Avery putea fi un bărbat periculos, credea Jackie. învăţase deja - şi nu cu frumosul

- să nu aibă de-a face cu un bărbat atât de prins cu munca sa, încât să-i ignore pe cei dragi. Dar şi ea însăşi se dedicase în ultima vreme propriei cariere. Ce altceva ar fi putut să facă, având în vedere brusca indiferenţă a lui Derrick faţă de ea?

în orice caz, nu avea de gând să cedeze indiscutabilei ei atracţii pentru Tanner. Un bărbat care-şi pierduse soţia într-un accident tragic, şi ale cărui câteva cuvinte în legătură cu subiectul acesta nu-i lăsaseră nici o îndoială că încă nu se împăcase cu ideea.

Capitolul 4

Tanner privi lung biroul său din lemn de stejar şi începu să scotocească prin hârtiile împrăştiate pe masa mare. Dar fără nici un folos. Nu se putea concentra la nimic, pentru că nu-şi putea lua gândul de la ea.

Ii atrase atenţia ceva roz, sub un registru. Impinse la o parte registrul negru şi descoperi cartea de bune maniere a lui Jackie, cea pe care o consultase mai devreme pentru instrucţiunile cu privire la aranjatul mesei. Studie fotografia mare color de pe coperta din spate, apoi citi scurta, dar notabila ei biografie şi trecu în grabă la cuprins.

Un titlu îi sări în ochi: „întrebări personale şi cum să nu le adresezi“. Evident, ea însăşi nu-şi urmase propriul sfat, se gândi el cu ciudă. Şi totuşi, cum reuşise oare să-l determine să vorbească despre trecutul lui?!

Lăsă cartea pe birou şi se gândi din nou la scurta lor întâlnire de mai devreme şi la ce spusese despre Marcy. La început, încercase să scape de Jackie comportându-se cât de nesuferit şi de nepoliticos putuse. Mai întâi se trântise pe canapea, lângă ea, când în încăpere erau o mulţime de alte locuri în care se putea aşeza. Şi apoi, îşi proptise picioarele de cufărul cel vechi al cărui scop era să fie folosit ca masă pentru cafea. Putea jura că o văzuse scuturându-se, dar nu îndrăznise să spună nici un cuvânt.

în ciuda curiozităţii în privinţa ei - şi nu era mai mult de atât

- ştia suficient încât să se păstreze la distanţă. Nu-l deranja faptul că-i învăţa pe copii să se comporte cum se cuvine, atâta timp cât asta nu însemna să-i pună să-

şi schimbe practicele flanele şi salopetele cu rochii sofisticate de bal şi cu nişte costume în miniatură. Chiar dacă Amanda şi Max începuseră să se obişnuiască s-o aibă pe Jackie în preajmă, Tanner nu era încă sigur dacă era un lucru bun.

- S-a terminat cu jocurile, domnişoară Jackie Taylor, murmură Tanner. Nu vroia ca Jackie să-l urmărească, să-i pună prea multe întrebări, făcându-l să simtă anumite lucruri, când el ştia prea bine că ele nu duceau nicăieri. Şi n-avea nevoie de distragere. Willy o angajase cu un scop, şi acesta trebuie să fi fost.

***

Jackie nu crezuse niciodată cu adevărat că în zorii zilei cocoşii cântă, până în dimineaţa următoare, când unul se hotărî să-şi deschidă pliscul tocmai sub fereastra dormitorului ei. Deschise somnoroasă un ochi şi se concentră încetul cu încetul la cifrele ceasului cu alarmă care străluceau verzi în camera întunecoasă.

- Patru patruzeci şi cinci?! Cred că glumeşti! Nu putea nega că dormise bine în confortabilul pat cu baldachin, dar cu toate astea nu se putea hotărî să se trezească, nu atât de devreme. Se întinse sub pătură, până când picioarele ei atinseră ceva cald, rotund şi păros, la celălalt capăt al patului.

Un schelălăit brusc şi asurzitor umplu încăperea, apoi simţi că ceva o ciupeşte de degetele de la picioare. Lui Jackie îi scăpă, la rândul ei, un ţipăt care-ţi îngheţa sângele în vene şi-şi strânse picioarele sub ea. Asta avu ca urmare un alt schelălăit al orătaniei, determinând-o şi pe ea să ţipe din nou. Işi trase păturile până sub bărbie, într-o tentativă de a se apăra de pocitania păroasă care o pândea în întuneric.

Uşa dormitorului se trânti de perete şi încăperea fu inundată de lumina de pe hol. Văzând silueta lui Tanner în pragul uşii, Jackie sări din pat direct în braţele lui. Cu o mână încleştată în jurul mijlocului lui, ca măsură de protecţie, arătă frenetic spre pat.

- Este în pat! Este în pat!

- Ce este? Un scorpion? Un şarpe?

- Nu ştiu!

- Ce s-a întâmplat?

- A. a început să mă muşte! Şi, şi.

- Ce-ar fi să facem puţină lumină aici şi să vedem ce se întâmplă? Tanner bâjbâi pe întuneric după întrerupător, până îl găsi. Camera se lumină şi Jackie se uită strâmb, adaptându-se la contrastul de luminozitate, până când îşi dădu seama că trebuia să înfrunte arătarea. Işi îngropă faţa la pieptul ferm şi dezgolit al lui Tanner.

- Ce este? Tot acolo e? întrebă în cele din urmă, temătoare. Cu braţul strâns în jurul ei, Tanner stătea drept şi neclintit. Izbucni într-un râs zgomotos, care rezona undeva în pieptul său.

- E doar Boomer. Tanner o strânse uşor de umeri şi o întoarse încet cu faţa spre pat. Ea îşi acoperi ochii cu mâinile.

- Nu pot să mă uit, spuse ea. Simţea încă trupul lui îmbrăţişând-o. Simţea şi cum mâinile lui puternice o strângeau de încheieturi. Cu grijă, Tanner îi luă la o parte mâinile de pe faţă, aşezându-i-le pe lângă corp. In cele din urmă, Jackie deschise ochii.

- încă un porc? întrebă ea.

- încă un purceluş burtos, ca să fiu mai exact.

Masculul.

- în pat cu mine?!

- Mda.

- Toată noaptea?

- Probabil. El crede că ăsta e patul lui.

- Animalul. animalul ăsta are propriul lui pat?!

- N-am spus asta. De fapt, Boomer n-ar trebui să fie aici. Tanner eliberă încheieturile lui Jackie şi se îndreptă spre animalul care acum rămăsese stăpân în pat. îl luă uşor în braţe şi-l puse pe podea. Apoi Boomer se năpusti afară din cameră.

Acum, că nu-l mai avea pe Tanner lângă ea, Jackie se sprijini de pragul uşii.

- Cum a ajuns aici?

- Bună întrebare!

- Şi, oricum, câte arătări dintr-astea aveţi pe aici?!

- Doar două. Daisy a fătat, îţi aduci aminte? Ultima dată când am verificat, era nevoie de doi ca să.

- Dansezi tangou. Dacă porcii dansează tangou. îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă încurcată de păr, ca să poată avea o imagine mai clară a lui Tanner în boxerii care se mulau mult prea intim de el.

- Ei bine, cu siguranţă că nu mă aşteptam să mă trezesc cu unul în pat.

- Sunt convins că nici el nu se aştepta să se trezească în pat cu tine.

- Eu tot nu înţeleg cum a ajuns aici. Vreau să spun, am închis uşa aseară. Willy era plecat şi copiii dormeau. Singura persoană care nu se culcase încă erai tu. Jackie închise gura şi se gândi la discuţia lor despre copii, cu o seară în urmă. Devenea din ce în ce mai clar faptul că

nu o dorea acolo. Mai mult decât crezuse ea până atunci.

- A fost josnic, spuse în cele din urmă, trăgând protector de cămaşa de noapte.

- Ce vrei să spui?

- Dacă îţi doreşti chiar atât de mult să plec, atunci spune-mi. Dar farsele astea nu sunt cinstite şi nici amuzante.

- Hm?!

Tanner se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

- Oh, fii serios! Cocoşul cântă tocmai sub fereastra mea? Şi poanta cu porcul-sub-plapumă? Incerci cumva să mă goneşti de la ferma ta sau ce?

- Aşadar, tu crezi că eu am făcut asta? Tonul vocii era calm, dar ochii lui aruncau flăcări.

Pipăi nervoasă fundiţa de la gulerul cămăşii de noapte, chinuită de remuşcări în legătură cu teoria pe care tocmai o emisese.

- N-ai fost tu? întrebă ea smerită.

- Dintre toate nenorocitele de. începu el, dar apoi se opri şi începu să râdă. Nu n-am fost eu. Dar cred că ştiu cine. Privirea lui se fixă undeva în spatele ei.

Când simţi că ceva o trage de cămaşa de noapte, Jackie se uită în jos şi zări o faţă angelică iţindu-se la ea.

- Aţi dormit bine cu Boomer? întrebă Amanda cu inocenţă.

Tanner făcu un pas înainte şi se opri lângă Jackie. Se aplecă
şi-şi aşeză mâinile pe genunchi.

- Scumpo, tu l-ai adus pe Boomer aici?

Amanda încuviinţă din cap.

- Când?
- Noaptea trecută.
- Cum aşa?
- Acesta e locul în care stă el. Îi era dor de patul lui.
- Ah, scumpo, am mai discutat despre asta. Am cheltuit o mulţime de bani şi de timp cu dresarea porcilor ăstora. Sunt animale de casă, nu oameni, mai ţii minte? Aceasta este camera domnişoarei Taylor. Promite-mi că n-o să mai faci asta.
- Nu vroiam decât să fiu de ajutor.
- înţeleg asta. Dar de acum încolo, locul lui este în ţarc. Acum, du-te şi trezeşte-l pe fratele tău. Avem sarcini de îndeplinit.

Amanda făcu o faţă mirată şi străbătu holul.

- Sarcini?! La ora cinci dimineaţa?! întrebă Jackie.
- Animalele trebuie să mănânce. Dar, te rog, încearcă să te culci înapoi.
- Nu cred că o să pot. Inima ei care încă palpita se ocupa special de asta. Dar oare palpita din cauza oaspetelui neinvitat sau din cauza priveliştii lui Tanner purtând doar boxerii aceia mulaţi? Jackie alungă senzualul gând al corpului lui puternic lipit de al ei şi adulmecă mirosul de cafea proaspătă şi tare care venea dinspre bucătărie.
- Acum mi-ar prinde bine o cafea.
- Willy prepară cea mai bună cafea. Tanner privi cămaşa ei de noapte şi dintr-o dată conştientiză indecenţa hainelor lor. Ochii lui alergară dintr-un colţ al camerei într-altul, în încercarea zadarnică de a se uita oriunde în afară de ea.
- Eu. Ar fi mai bine să mă duc să văd ce fac gemenii.

Jackie trase şi mai tare de cămaşa de noapte şi strânse din
braţe când Tanner trecu pe lângă ea. Se opri în pragul uşii.

- Ai nevoie de ceva?

„Oh, Dumnezeule, da!“, ar fi vrut să strige.

- Nu, mulţumesc. Sunt bine.

Odată ce Tanner ieşi din raza ei vizuală, închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Se jucă absentă cu fundiţa de la gulerul cămăşii de noapte, până când se descusu şi-i sări în mână. O strânse cu putere. Era numai cinci dimineaţa şi era deja dărâmată la vederea din întâmplare a unui bărbat sexy şi aproape dezbrăcat. Oare ce se întâmpla cu ea?!

***

Cu ceaşca în mână, Jackie stătea lângă chiuvetă sorbindu-şi cafeaua şi privind pe fereastra înrămată de perdeluţe în carouri albe şi roşii. Privea cum gemenii intrau şi ieşeau din hambar, îndeplinind aşa-numitele sarcini pe care le aveau nişte copii la o fermă, când abia se crăpa de ziuă.

Ce viaţă pentru un copil, se gândi ea. Era cu siguranţă un ecou al suferinţei pe care i-o adusese micuţei Jackie existenţa ca într-un acvariu, la Washington D.C.. Aici nu erau bliţurile aparatelor de fotografiat şi nici un reporter de mondenităţi nu scria despre tine. Gândindu-se la Washington D.C., îşi stabili să-şi amintească să-i telefoneze asistentei ei, Alice, mai târziu, în dimineaţa aceea.

O sporovăială exaltată umplu în curând aerul din

jurul ei şi Jackie se întoarse ca să-i vadă pe Amanda şi pe Max năpustindu-se în bucătărie remorcaţi de Willy.

- V-aţi spălat pe mâini, da? îi întrebă Willy.

Cei doi încuviinţară din cap şi-şi luară farfurii şi linguri, cât timp Willy îşi umplu o ceaşcă de cafea. Gemenii se întoarseră, se pregătiră să se aşeze la masă, însă Jackie îşi drese vocea.

- Ce-am uitat? întrebă Amanda.

- Adulţii iau primii loc, mai ţineţi minte? întrebă Jackie.

Inainte să se aşeze, copiii aşteptară plini de neastâmpăr ca
Jackie şi Willy să-şi tragă şi ei scaunele.

- Chiar că e muncă grea să fii politicos, spuse Max.

- Nu va trebui să fie întotdeauna aşa, dar este un exerciţiu bun. Nu trebuie decât să ştiţi lucrurile acestea, pentru evenimentele sociale, spuse Jackie.

- Şi Căpşu-Fest este un eveniment social? întrebă Amanda.

- Căpşu-Fest? Jackie îşi îndreptă privirea spre Willy.

- Festivalul Căpşunilor din Butterfield, îi răspunse Willy. începe în câteva zile. Se desfăşoară la sfârşitul săptămânii viitoare. Rodeo. Distracţii. Paradă. Şi mai este şi o întrecere cu butoaie şi apoi dans, în ultima seară.

- Acolo a întâlnit-o bunicul pe Ella, anul trecut. La dans. Pfui! îl tachină Max.

- Presupun că aţi auzit deja despre Ella, hm? întrebă stânjenit Willy.

- Pare foarte drăguţă.

- Sunt de acord! interveni Max. Astăzi ne duce pe toţi la Waterfall Canyon!

- Este un parc acvatic. O să vă descurcaţi aici singură, cât timp o să fim plecaţi? întrebă Willy.

- Oh, sigur că da. Am o mulţime de lucruri de făcut.

- Vroiam să vină şi Tanner cu noi, dar are foarte mult de lucru şi a trebuit să renunţe. Este de-a dreptul inteligent în ceea ce priveşte majoritatea lucrurilor, dar nu ştie când să lase munca la o parte. De aproape doi ani este aşa.

Willy ridică o sprânceană grizonantă şi stufoasă spre Jackie şi ea înţelese imediat ce încerca să spună. Vrusese să spună de când murise Marcy. Având grijă să-şi controleze cuvintele, Jackie continuă conversaţia începută de Willy.

- Atâta muncă şi nici urmă de distracţie? Mie îmi sună mai degrabă a pedeapsă.

- Ii puteţi spune şi aşa. I-aţi mai putea spune şi prostie.

Gândurile lui Jackie fură întrerupte de un zgomot de paşi.
Privi peste umăr şi-l văzu pe Tanner umplându-şi o ceaşcă mare de cafea neagră. Se întoarse la loc şi schimbă cu Willy o scurtă privire vinovată. Bătrânul mormăi şi-şi puse cana pe masă cu o bubuitură. Jackie auzi cum Tanner traversă bucătăria şi se opri exact în spatele ei. Putea simţi cum furia iradia din toată fiinţa lui. Se îndreptă, întrebându-se cât de mult auzise.

- Domnişoară Taylor, cred că ar fi bine să discutăm, spuse el.

Se părea că auzise întreaga conversaţie. Şi judecând după
tonul vocii lui, nu-i plăcuse deloc.

- In sufragerie, vă rog, adăugă Tanner.

- Desigur, răspunse ea şi-l urmă. Abia dacă trecuseră primele ore ale dimineţii şi reuşise deja să-l scoată din sărite pe bărbatul acesta. Işi înghesui mâinile în buzunarele pantalonilor ei scurţi albi.

- Tanner, îmi cer scuze dacă am depăşit măsura. Tatăl tău şi cu mine aveam doar o discuţie inocentă şi.

- S-a transformat în ceva care nu te priveşte. Ti-am spus deja tot ce trebuia să ştii, aseară. Eşti aici ca să-ţi faci meseria. nu să discuţi despre viaţa mea personală.

Jackie îşi îndreptă umerii.

- Ce vrei să spui?

- Va trebui să te concediez.

- Să mă concediezi?! Dar n-am vrut să.

- Sunt sigur că n-ai vrut..

- Mi-ar face plăcere să rămân. Am un termen limită pentru cartea aceasta şi nu voi reuşi fără ajutorul tău. Al copiilor tăi, vreau să spun. Aş fi pierdută fără ei.

Willy intră în cameră şi se opri între ei.

- Oare am auzit bine?! Tocmai ai spus că vrei s-o concediezi?! Nu poţi s-o concediezi! Willy îl privi pe fiul său pe sub sprâncene, cu ochi micşoraţi şi furioşi.

- Pe naiba, nu pot! Privirea fioroasă din ochii lui Tanner nu părea să-l sperie însă pe bătrân. Văzându-i pe cei doi bărbaţi temperamentali înfruntându-se, Jackie îşi dădea seama că erau, evident, făcuţi din acelaşi aluat.

- Nu poţi s-o concediezi, pentru că n-ai angajat-o tu! Willy îşi înfipse un deget osos în pieptul fiului său.

- Ah, nu începe acum cu asta! Sunt copiii mei. Eu sunt cel care decide ce se întâmplă cu ei. O să-i plătesc onorariul pe care-l pretinde, dacă pentru asta îţi faci griji.

- Banii n-or să te ajute de data aceasta, fiule. Domnişoara Jackie şi cu mine am făcut o înţelegere.

Tanner se uită la Jackie.

- Ce fel de înţelegere?

- Ea îi instruieşte pe copii cu privire la bunele maniere şi are parte de linişte şi pace pentru câteva zile ca să poată lucra la ultima ei carte. Asta, şi o lecţie-două de călărie de la tine.

Privirea întrebătoare a lui Tanner se întoarse din nou spre Jackie. Ea încuviinţă din cap, cerându-şi aproape scuze.

- Are dreptate. Aceasta a fost înţelegerea noastră.

- Aşa că n-o poţi concedia, pentru că oricum, de la bun început, nu aş fi plătit-o.

- Poate că n-am cum s-o concediez, dar nu poate rămâne aici.

Asemenea unui taur, Willy luă o poziţie de atac şi fornăi pe nas. înainte ca Jackie să poată răspunde, cerându-le să înceteze să mai discute ca şi când n-ar fi fost în cameră, Amanda se năpusti înăuntru şi-şi încleştă braţele în jurul taliei ei.

- Trebuie să rămână! Te rog, nu putem s-o păstrăm? O să fim cuminţi! scânci Amanda. Strângea mijlocul lui Jackie într-o îmbrăţişare ca de urs. Max stătea în pragul

uşii, urmărind în linişte scena.

- Scumpo, o întrerupse Tanner, ea nu este un animal care are nevoie de adăpost. Trebuie să plece la ea acasă.

- De ce? întrebă Max din pragul uşii. N-o să mă mai bat la şcoală. Las-o să rămână!

- Max! Şi tu?! întrebă Tanner, apoi o privi aspru pe Jackie. Vezi ce-ai făcut?

- Ce-am făcut? întrebă Jackie, mângâind părul fetiţei.

- Eşti aici de o zi şi i-ai şi făcut să se îndrăgostească de tine. Acum, ce-ar trebui să fac?

- Las-o doar să rămână, tată. Max traversă încăperea şi se aşeză lângă Jackie. Willy li se alătură şi el.

- Max, credeam că tu eşti împotrivă.

- Eram, dar. oftă băiatul.

- Dar ce?

- Iisuse, este aici doar de ieri, dar acum te vedem mai des. Mult mai des, explică Max, iar sora lui încuviinţă din cap. De obicei lucrezi atât de mult, încât e ca şi cum n-ai vrea să fii cu noi.

Jackie rămase uluită la auzul cuvintelor sincere ale lui Max, care părură să-l rănească pe Tanner mai puternic decât ar fi putut-o face orice lovitură fizică. De acolo de unde stătea, crezu că-i vede inima frângându-se.

***

Stând pe pat, Jackie apăsă tasta de salvare a laptopului şi părăsi programul de editare. După o oră de încercări, încă nu reuşise să se concentreze asupra cuvintelor pe care le culesese. Şi cum ar fi putut, când nu se gândise

decât la Tanner şi la cum ieşise ca o furtună din casă, mai devreme?

închise laptopul. îşi amintea durerea care-i întunecase chipul, înainte să iasă din casă. Cu siguranţă, Max atinsese o coardă sensibilă când spusese că tatăl lui nu-şi petrecea suficient timp cu ei. Nu se putea abţine să nu se simtă vinovată, în parte, pentru tot ce se întâmplase. Se întreba cum de reuşise să provoace atâtea dezastre într-un timp aşa de scurt. Dacă nu altceva, îi datora lui Tanner scuze. Se decise că trebuia să fie undeva, la fermă. Nu putea să se mai lase pradă remuşcărilor nici un minut în plus.

încălţă sandalele şi se aventură spre grajd. Se opri la intrarea în pasajul principal şi spionă rândurile de boxe pentru cai. O voce scăzută monologa dintr-una din boxe.

înaintă până în intervalul central, condusă de vocea profundă. îl găsi pe Tanner muncind din greu, mormăind blând în timp ce termina de fixat o potcoavă. Calul îi răspunse nechezând. Jackie admiră părul maro şi strălucitor, pătat cu alb, ca şi cum însăşi Mama Natură îl pictase cu pensula ei.

- Este frumos, spuse ea, sprijinindu-se de uşa boxei. Privirea ei insistentă trecu de la animal la Tanner.

- Este o „ea“, ripostă el.

- Scuze. Şi îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, în casă. am încălcat promisiunea pe care ţi-am făcut-o.

Tanner continuă să inspecteze copita. Aparent mulţumit de rezultate, puse jos piciorul din spate al calului. Apoi îşi adună uneltele de fierărie şi se ridică.

- Şi care era promisiunea?

- Am promis să nu mă amestec în viaţa ta. Dar se pare că tocmai asta am făcut, şi încă într-un timp record.

- Nu. N-ai făcut-o. Nu tocmai. Flacăra vie din ochii lui se domolise, de la cearta din casă. Jackie mulţumi în tăcere că vedea din nou partea mai blândă şi aşteptă ca el să continue.

- Uite, Willy trăncăneşte mereu despre felul în care fac lucrurile. Necazul este că nu-mi pot concedia propriul tată. Aşa că am făcut următorul lucru care ar fi rezolvat problema.

- Ai încercat să mă concediezi pe mine.

- Ce mod mai bun de a-l întărâta pe bătrân?!

- Voi doi vă înfruntaţi des aşa?

- Numai atunci când fiecare dintre noi vrea să se procedeze în felul său.

- Şi nu cădeţi de acord dacă ar trebui sau nu să rămân.

Tanner îşi trase pălăria peste sprâncene, evitând s-o privească.

- In orice caz, îmi tot promit mie însumi să stau mai mult cu ei. E timpul să-mi ţin propriile promisiuni. Ceea ce încerc să spun este că ai făcut deja un bine aici, Jackie. Aşa că n-am vorbit serios mai devreme. Sper că o să rămâi.

- Se pare că amândoi avem de câştigat din asta.

- Da.

- Cred că va trebui să rămân. La urma urmelor, încă nu mi-am primit lecţia aceea de călărie. Se întoarse şi intră agale în boxă, măsurând din priviri calul maro cu

pete albe. Işi dădu seama că Tanner venise în spatele ei, oprindu-se atât de aproape, încât putea simţi pe gât respiraţia lui fierbinte.

- Graţie faptului că Willy m-a dat cu împrumut, cred că nu voi avea de ales şi va trebui să-ţi dau lecţia aceea de echitaţie.

- Pot s-o călăresc? Jackie arătă spre cal.

- Sigur. Numele ei întreg este Marshmallow Sundae - Bezea de Duminică. Dar noi îi spunem doar Marshmallow. Este destul de uşor de strunit. De aceea am cumpărat-o.

- Este un semn bun la un cal?

- Depinde pentru ce vrei calul. Contează mai multe lucruri ca să-l alegi pe cel potrivit. Vocea lui deveni aspră.

încă în spatele ei, Tanner îşi odihni palmele pe şoldurile lui Jackie şi-şi aduse obrazul periculos de aproape de al ei. Privi peste umărul ei, admirând împreună frumuseţea animalului. Jackie îşi păstră privirea aţintită asupra calului, dar trebui să-şi folosesc' toată energia ca să-şi împiedice genunchii să tremure.

- Şi de ce are nevoie ca să fie cel potrivit? întrebă Jackie, suficient de inocent.

Mâinile lui Tanner alunecară pe mijlocul ei, strângând-o uşor. O secundă, Jackie îşi ţinu respiraţia.

- Ei bine, ceea ce caut în primul rând la o iapă este inteligenţa. Şi trebuie să aibă statura potrivită. îşi puse din nou mâinile pe şoldurile ei şi o întoarse, măsurând-o ostentativ.

- Altceva?

- Trebuie să mă gândesc dacă se poate acomoda cu

ceilalţi cai. O trase cu blândeţe mai aproape.

- înţeleg. Şi dacă această iapă. se acomodează?

- Atunci, dacă pare să aibă un suflet bun, ştiu că va fi potrivită pentru mine.

- Ăsta este un ordin de onoare.

Tanner îi zâmbi.

- Şi mai este un lucru ce trebuie luat în considerare, spuse el. îşi aplecă uşor capul şi-şi trecu buzele peste o şuviţă din părul ei.

Jackie îşi puse palmele pe pieptul lui, încercând cu disperare să păstreze o distanţă între ei.

- Ce facem? întrebă ea, simţind atracţia nestăpânită dintre ei.

Dar ştia deja. Mai exact, ştia ce urma să facă Tanner.

Fermierul ei cel dur avea s-o sărute.

Pe măsură ce Tanner îşi apropia gura de a ei, Jackie se relaxă în braţele lui. Când buzele lor se atinseră, se topi toată şi cedă îmbrăţişării lui puternice. Avea un gust dulce şi fierbinte şi în toate felurile în acelaşi timp, esenţa lui era mai tare decât propria ei voinţă.

Işi afundă mâinile aspre în părul ei, aplecându-i uşor capul pe spate, în dorinţa arzătoare de a aprofunda sărutul. Jackie gemu, simţind trupul lui puternic lipit de al ei. In sfârşit, ştia cum era să se afle în braţele lui Tanner. ca în Rai. Dar un gând o făcu să se îndepărteze brusc.

Oare ce făcea?! Cum se putea implica atât de repede într-o relaţie?! Şi nu cu nu bărbat oarecare, ci cu unul care-i era şi client, pe deasupra! Işi împinse mâinile în pieptul lui Tanner şi întrerupse sărutul.

- Nu se poate, rosti ea pe un ton aspru.

- Ştiu. Ii sărută gâtul, trimiţând fiori în toată fiinţa ei.

- Nu, vorbesc serios, reuşi ea să-şi adune cuvintele, încercând din răsputeri să ignore febra senzuală care-i încălzise trupul. Asta chiar nu se poate întâmpla, întări ea.

- Dar se întâmplă.

- Ei bine, trebuie să înceteze.

- Din clipa în care am văzut furoul acela din dantelă, n-am făcut nimic altceva decât să mă gândesc la tine. La naiba, chiar dinainte de asta.

Presără sărutări chinuitoare pe gâtul ei, făcând-o să-l dorească mai mult decât crezuse vreodată că e posibil. Dar lucrurile ajungeau prea departe. Jackie se dădu înapoi.

- Tanner, nu pot să fac asta. Lucrez pentru tine, îţi aduci aminte? Il fixă cu o privire insistentă şi se sprijini cu spatele de peretele boxei. Işi simţea genunchii tremurând.

- înţeleg, spuse el şi-şi agăţă degetele de buzunarele de la blugi. Numai afaceri, fără plăceri. Am înţeles.

- Nu-i asta, spuse ea, furioasă că încă se mai gândea la ea în felul acela. Eu. eu, hm, am un telefon de dat, asta-i tot. Va trebui să lăsăm pe altă dată lecţia de călărie.

- De acord, domnişoară Taylor. Du-te şi agaţă-te de afaceri! Vocea lui trăda frustrarea. Şi eu am treabă de făcut.

Jackie se îndreptă în grabă spre uşă, lipită de perete şi muşcându-şi buza. Nu-şi luă însă ochii de la el, văzând că aştepta cu nerăbdare ca ea să plece. Apoi,

Jackie se întoarse şi o şterse de acolo.

Ieşi în lumina soarelui şi inspiră adânc aer proaspăt în piept. Oare unde-i fusese capul mai devreme?! Porni repede spre casă, dar nu fugi. Nu s-ar fi cuvenit ca el să creadă că-i era frică.

Ajungând în dormitorul ei, trânti uşa şi se prăbuşi pe pat. îşi calmă nervii înainte să citească mesajele de acasă. Nimic. Formă numărul lui Alice.

- Alice? Oh, slavă Domnului că eşti acasă.
- Te simţi bine? Pari ca şi cum n-ai putea să respiri.
- Sunt bine.
- Lucrurile stau chiar atât de rău?
- Hm, lucrurile merg bine.
- Şi cum este fermierul cel colţuros? Te-a învăţat câte ceva până acum?
- Pofim?!
- Ştii tu, lecţiile acelea de echitaţie?
- Oh, aşa este. Noi, hm, n-am ajuns atât de departe.
- Şi ce naiba vrea să însemne asta?!
- Nimic, răspunse absentă Jackie.
- Cum sunt copiii? Se preocupă de manierele lor?

Ei bine, asta era o poveste victorioasă, numai bună de raportat.

- Copiii sunt minunaţi. Bunicul este grozav. Cât despre Tanner.
- Te referi la domnul Avery?

Jackie strânse din buze, dându-şi seama de greşeala fatală pe care o făcuse. Nu se adresa niciodată clienţilor săi pe numele mic, iar Alice ştia asta.

- Cum este el? E ceva special ce-ai vrea să-mi împărtăşeşti? întrebă Alice pe un ton mult prea vesel.

- Nu, răspunse defensiv Jackie. Nu pomeni nimic despre furoul din dantelă într-adins ca s-o înnebunească pe Alice de curiozitate.

- Dar am o problemă. Mi-am pierdut agenda. M-am gândit că trebuie să ştii, în caz că o găseşte cineva şi o expediază prin poştă la birou în următoarele câteva zile.

- Bine, am să fiu atentă.

- Se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă cu nonşalanţă Jackie.

- Doar câteva recepţii pentru nunţi. Vor să-şi facă programare la tine pentru problemele obişnuite: cum se ţine un toast, care furculiţă trebuie folosită şi când, cum să-şi aleagă invitaţiile.

- Ce elegant! Asta-i tot?

Alice oftă şi făcu o pauză.

- In caz că te întrebi dacă dragul nostru Derrick a telefonat la birou, răspunsul este nu. Nu a dat telefon.

Simţi cum frustrarea pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Doar o singură dată, Jackie vroise ca el să sune şi ea să nu fie acolo. Vroise ca el să se întrebe, de data aceasta, unde era ea.

- In afară de asta, nu e plecat la nu ştiu ce eveniment social? întrebă Alice, întrerupându-i pledoaria.

- Credeam că e vorba doar despre afaceri, răspunse Jackie, din nou furioasă pe el. La urma urmelor, dacă Derrick Jones nu încerca să ia legătura cu ea, cum putea să se despartă oficial de el?

Capitolul 5

Tanner nu putuse să nu observe cât de tăcută fusese Jackie în timpul cinei din seara aceea. Dar apoi, toţi adulţii fuseseră tăcuţi, în timp ce Max şi Amanda le povestiseră cu entuziasm aventurile lor din parcul acvatic şi vizita pe care i-o făcuseră mai devreme lui Daisy, la cabinetul doctorului Adams.

Jackie le ţinuse gemenilor o lecţie despre comportarea la telefon şi despre cum se preiau mesajele.

Dar pe măsură ce farfuriile tuturor se goliseră, conversaţia îşi pierduse din intensitate şi Jackie rămăsese încă surprinzător de tăcută. Willy nu păruse să observe, se ţinea ocupat cu strânsul resturilor pe care le împacheta zgomotos în folii metalice sau de plastic. Tăcerea lui Jackie nu-i dăduse câtuşi de puţin de bănuit bătrânului. Dar apoi, nu Willy fusese cel care o sărutase în hambar cu câteva ore mai devreme.

Tanner puse un bol în maşina de spălat vase şi se întoarse, dând piept în piept cu Jackie care încerca să ajungă la chiuvetă ca să clătească o farfurie. Ochii ei verzi străjuiţi de gene dese şi lungi îi întâlniră pe ai lui. Gura ei în formă de inimă se arcui într-un zâmbet.

Ce n-ar fi făcut să simtă din nou atingerea delicioasă a gurii ei superbe! Işi înfruntară privirile, până când Tanner simţi că ceva îl trage de pantaloni.

- Tati, pot să mă joc la calculator? întrebă Max.

- Ai avut şi aşa o zi foarte lungă. N-ar trebui să te pregăteşti de culcare?

- Te rugăm! Doar puţin, se amestecă şi Amanda. Domnişoara Taylor a spus că avem nevoie de lecţii de

etichetă la calculator.

Tanner îi aruncă lui Jackie o privire curioasă.

- Etichetă la calculator?!

- Bine ai venit în noul mileniu, îi zâmbi Jackie.

- Poţi să participi şi tu dacă vrei.

- Eu sunt primul! Max se năpusti afară din bucătărie.

- Ba nu! Eu sunt prima! Amanda fugi să-l prindă din urmă pe fratele ei.

Tanner urmări cum Jackie pune o farfurie în maşina de spălat vase. Se întoarse şi-l surprinse în flagrant delict, studiind-o. Dar lui nu-i păsa. Nu se putea abţine.

- In seara asta n-o să ai cum să-ţi faci treaba la calculator.

- Mai vedem noi.

Incet, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre birou. Simţind căldura ei, Tanner se uită pe furiş la picioarele ei, înainte să iasă definitiv din raza lui vizuală. Işi aminti că tatăl său încă mai strângea masa şi se duse în bucătărie.

Din fericire, bătrânul nu-şi dăduse seama ce se întâmplase. Willy fluiera vesel şi curăţa dulapul, străin de orice altă activitate.

- Să-nţeleg că în seara asta nu te vezi cu Ella?

- Nu. Mă pregătesc să plec la Roundup. Mă întâlnesc acolo cu băieţii să bem o bere. Ella e plecată până mâine în vizită la mama ei. De aceea ne-am petrecut ziua împreună. Incepu să fluiere din nou.

- O placi cu adevărat, nu-i aşa, tată?

Willy întrerupse fluieratul.

- Sigur că o plac, mormăi el. De fapt, o iubesc.

Luat prin surprindere, Tanner se prăbuşi pe unul

dintre scaune.

- Oh, este cu adevărat o treabă serioasă! Te vei căsători cu ea, sau cum?

Willy mormăi nemulţumit în barbă şi apoi se aşeză în faţa lui Tanner.

- Nu ştiu ce voi face. Trăsăturile dure ale chipului său ca de bivol se îmblânziră, ca de fiecare dată când vorbea despre Ella.

- Vreau să spun, ea îşi doreşte tot tărăboiul. Dar eu am responsabilităţi aici, ştii tu.

- Tată, nu-ţi lăsa viaţa să aştepte din cauza noastră. Gemenii şi cu mine ne putem descurca şi singuri. Nu vreau să am şi asta pe conştiinţă.

- Tu şi conştiinţa ta. Willy strâmbă dispreţuitor din nas. Eu credeam că lucrurile vor lua cu siguranţă o altă întorsătură până acum.

- Cum aşa?

- Nu mă înţelege greşit. Ştii că am adorat-o pe Marcy. Dar credeam că până acum vei avea pe cineva în minte, ca viitoare soţie.

- Tată, n-a trecut chiar atât de mult timp. Tanner se lăsă pe spate în scaun. în afară de asta, tu eşti persoana cea mai în măsură să vorbeşti!

- Eu mi-am găsit o prietenă frumoasă şi cumsecade. E mai mult decât pot spune despre tine.

Avea dreptate. Şi Tanner ura întotdeauna când bătrânul cel încăpăţânat avea dreptate.

- Dar nu fac decât să încerc să menţin ferma asta pe picioare. Ştii doar. Chiar nu am timp liber.

Willy gesticulă în semn de protest.

- Femeile aproape că stau la coadă ca să iasă cu tine, dar tu pui vreodată mâna pe telefon s-o suni pe

vreuna dintre ele? La naiba, nu!

- Nu-i adevărat. O duc pe Anna la dansul de la Căpşu-Fest, îi răspunse cu ciudă Tanner.

- Asta nu se pune.

- De ce nu?! E drăguţă şi cumsecade.

- Este verişoara Ellei. O scoţi în oraş ca o favoare pentru mine, şi tu o ştii prea bine.

- Eu tot sunt de părere că se pune.

- Ei bine, eu sunt de părere că nu!

- O duc pe Anna la dans, şi dacă asta nu se numeşte întâlnire, atunci nu ştiu ce este! Tanner se ridică şi se întoarse să plece, însă nimeri faţă-n faţă cu Jackie, care stătea chiar în pragul uşii. Scânteia din ochii ei de smarald dispăru în clipa în care îşi înghesui mâinile în buzunarele pantalonilor ei scurţi.

- Am venit doar pentru un pahar cu apă. Scoase din bufet un pahar şi-l umplu în grabă cu apă de la robinet, dorindu-şi să se fi putut evapora, pur şi simplu.

Tensiunea din bucătărie deveni şi mai apăsătoare. Tanner înghiţi în sec, întrebându-se cât de mult auzise ea din conversaţie.

Willy îşi întorcea capul când în spate, când în faţă, de la unul la altul. Cu o privire hotărâtă şi strălucitoare, ridică suspicios o sprânceană spre Tanner.

- Da - Willy bătea sacadat în masă - dacă tu consideri asta o întâlnire, atunci te înşeli amarnic. De fapt, fiule, cred că ai uitat tot ce ştiai despre subiectul acesta.

Tanner strânse cu putere spătarul scaunului.

- Tată, hai să nu deschidem discuţia asta! Ochii lui se îndreptară rapid spre Jackie, care duse absentă

paharul la gură.

Willy îşi micşoră ochii şi pe faţa lui încolţi un zâmbet malefic.

- Poate ar fi mai bine să iei un curs rapid despre întâlniri. Nu-mi face nici o plăcere să te bat la cap, dar eşti îngrozitor de ruginit la capitolul ăsta. Poate că domnişoara Taylor, aici de faţă, ar putea să-ţi dea vreo câteva lecţii.

Tanner îşi ridică privirea şi văzu cum Jackie se îneacă şi pune paharul pe bufet. într-o secundă, ajunse lângă ea şi o bătu uşor pe spate că s-o ajute să-şi revină.

Apoi îşi săgetă tatăl cu o privire ucigătoare, care ar fi pus oricare alt bărbat pe fugă. Dar Willy rămase neclintit.

- Jackie are şi aşa o mulţime de treburi, rosti Tanner printre dinţi.

- Ei bine, sunt sigur că are timp să-ţi vândă câteva ponturi. Ce părere aveţi? Willy privi în expectativă spre Jackie.

Ea încuviinţă, tuşind, din cap.

- Sigur că da. Aşa este cel mai bine, reuşi ea să bâiguie.

Oare ce vroia să însemne asta?! Tanner era curios.

- De acord. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, aprobă Willy.

De data aceasta, bătrânul îşi forţase serios norocul.

- Mă duc să pregătesc gemenii de culcare, dacă nu mai aveţi nici o lecţie programată, domnişoară Taylor. Willy se ridică de la masă.

- Cred că am făcut destul pentru o singură zi,

răspunse Jackie, recuperându-şi aproape suflarea.

- Grozav. Atunci, vă las. Dacă diseară auziţi afară o adunătură de beţivi proşti, nu chemaţi şeriful. înainte să iasă din bucătărie, Willy îi făcu lui Jackie cu ochiul.

Jackie se întoarse cu spatele la Tanner şi goli paharul. îl aşeză apoi în maşina de spălat vase şi se întoarse în cele din urmă cu faţa la el. Putea încă citi nesiguranţa în ochii ei.

- Nu-ţi face griji, nu trebuie neapărat să. începu Tanner.

- Nu, cred că ţi-ar prinde bine, afirmă ea hotărâtă.

- Cum?

-Ai nevoie să ieşi mai des. Să întâlneşti oameni noi. Ar fi spre binele tău.

- Aş prefera să fiu cu tine. Intinse cu blândeţe mâinile şi o cuprinse în îmbrăţişarea lui. Chiar aici. Chiar acum. Asta cred eu c-ar fi cel mai bine.

- Poate cel mai bine pentru tine, spuse ea pe nerăsuflate, apoi îşi lăsă bărbia în jos şi privi în lături.

Cuvintele ei îl apăsară. Işi luă mâinile de pe ea.

- E ceva în neregulă? Am făcut ceva?

- Nu. Nicidecum. Vreau să spun doar că nu mă ocup cu chestii de genul „chiar-aici-chiar-acum“. Işi încrucişă braţele, mişcare ce avu ca urmare faptul că sânii i se strânseră într-un fel pe care Tanner nu putu să nu-l observe.

- Ceea ce vreau să spun este că nu-mi irosesc timpul cu cineva care nu este interesat de. viitor.

- Discuţia aceasta nu este cumva prematură? La urma urmelor, nu fusese decât un singur sărut. Chiar dacă fusese un sărut care le cutremurase pământul sub

picioare şi le făcuse sufletele să vibreze. rămânea totuşi un singur sărut.

- Poate că ţie ţi se pare prematur, dar eu nu-mi permit luxul de a. Se opri.

- Care lux?

Ezitând încă, îi răspunse în cele din urmă:

- De a avea o aventură, o legătură sentimentală de conjunctură.

- Dar cine a pomenit de o aventură? In afară de asta, mai întâi aş avea nevoie de lecţiile acelea despre întâlniri. După spusele tatălui meu, n-aş putea convinge nici măcar o vacă să-mi dea o copită, darmite să invit o femeie în oraş.

- Ei bine, are dreptate. începi greşit. Se dădu un pas înapoi, dar el o prinse din nou în braţe.

- Ai vrea să-mi explici?

- Se presupune că-i faci curte unei femei înainte s-o săruţi. Mie mi se pare c-ai cam sărit câţiva paşi.

- Sunt dispus să învăţ.

- Atunci, am să te învăţ eu. De dragul lui Willy. Cu cât începi mai devreme să ieşi cu femei, cu atât mai repede o să ştie că o să-ţi fie bine şi că poate să se gândească la căsătoria cu Ella.

- Deci toate astea sunt pentru Willy?

- Pentru Willy.

- Şi nu-l putem dezamăgi pe Willy, completă el, deloc convins de nobilele ei motive.

Jackie se strecură din braţele lui.

- Lasă-mă să mă duc după planul de lecţii. E vremea pentru întrevederea noastră din fiecare seară. Sau ai şi uitat?

- Am aşteptat-o cu nerăbdare toată ziua.

în timp ce Jackie îşi făcu ieşirea, Tanner studie felul elegant în care îşi legăna corpul în mers. „Da, am aşteptat asta cu nerăbdare toată ziua.“

„Păstrează-ţi calmul. Păstrează-ţi calmul. Păstrează-ţi calmul.“ Jackie repetă cuvintele tot drumul până în camera ei. închizând uşa, îşi dădu seama cât de repede camera aceea mică de oaspeţi devenise locul ei sacru în care se refugia de atingerea lui Tanner. Şi de privirea lui insistentă. Şi de tonul cald al vocii sale.

Se repezi în faţa oglinzii şi-şi inspectă scurt ţinuta. Top albastru şi pantaloni scurţi albi. Păr lung cu bucle rebele graţie umidităţii din Florida. Obrajii erau înroşiţi natural, din cauza serii călduroase, nicidecum a apropierii fierbinţi a lui Tanner. Nu, Dumnezeu trebuia să fie îndurător cu ea!

Cu toate că pe din afară arăta ce de obicei, inima îi tresălta de palpitaţii. La urma urmelor, tocmai acceptase să-i dea lui Tanner lecţii despre cum să iasă cu alte femei. Gemu. Insărcinarea finală din iad.

Luă caietul cu notiţe şi alte câteva cărţi. Avea o datorie pe care trebuia să şi-o facă. Respiră adânc şi ieşi cu elan din cameră. Tanner Avery avea să ia nişte lecţii pe care să nu le poată uita niciodată.

Jackie intră în sufragerie, apoi se opri. Işi dădu seama că stătea acolo singură. Se uită în jur, căutându-l pe Tanner, până când auzi acordurile slabe ale unei chitare plutind în aer. Vocea tandră şi răguşită care acompania strunele o înduplecă să urmeze armonioasa melodie până la sursa ei. „Pe verandă“, şopti ea. Ţinând cărţile în mână, se îndreptă spre uşa principală şi o

deschise cu grijă.

Tanner stătea sprijinit de balustrada din lemn a verandei, cu un picior pe ultima stinghie ca să poată susţine chitara cuibărită la pieptul său. Avea ochii închişi sub borul larg al Stetsonului. Fredona o melodie care te bântuia şi Jackie se lăsă inundată de vocea lui răguşită de bariton.

După un ultim acord, îşi sprijini chitara de balustradă. Abia acum o observă stând acolo.

- Nu te-am auzit ieşind din casă, spuse el.

- N-am vrut să te întrerup.

- Nicidecum. Trupa a venit deja după Willy. Cât despre mine, nu fac decât să dau obişnuitul concert de sâmbătă seara. După ce Willy îi culcă pe gemeni, le cânt serenade de aici, de jos, ca să adoarmă.

- Eşti un om cu multe talente.

- Nu. M-am apucat de chitară din plictiseală, pe când eram puşti. Pe aici, cu atâtea furtuni şi tornade care întrerup zile în şir curentul electic, trebuie să ştii să te distrezi de unul singur, altfel înnebuneşti.

Văzu cărţile din braţele ei.

- E vremea pentru întâlnirea noastră?

- Şi pentru o lecţie particulară pentru tine, dacă eşti pregătit.

- Chiar vrei să faci asta?

- Sigur, răspunse ea, încercând să pară indiferentă.

Tanner deschise larg braţele.

- Sunt numai al tău.

- Grozav, se sili să spună. îşi aşeză cărţile pe măsuţa din lemn dintre cele două balansoare, apoi luă loc.

- Cât despre copii, aş vrea să termin mâine lecţiile cu

privire la codul bunelor maniere la calculator.

- Nu se poate. Mâine este duminică, e zi de odihnă.

- Odihnă? întrebă ea, termenul fiindu-i aproape necunoscut.

- Un cowboy răspunde în faţa lui Dumnezeu, a familiei şi a ţării. în ordinea aceasta. Dar luni după-amiaza o să fiu plecat, aşa că simte-te liberă.

Jackie încuviinţă.

- M-am gândit să le arăt şi câţiva paşi de dans, pentru ocaziile speciale, cum ar fi nunţile, de exemplu.

- Vrei să-i pregăteşti pentru nunta lui Willy?

- N-am spus asta.

- Nici nu trebuia. în afară de asta, copiii ştiu deja să danseze.

- Excelent. Ce dansuri ştiu? Vals? Foxtrot?

- Two-step, desigur. Şi dansul în linie.

- Doar atât?

- Ai încredere în mine. Atât au nevoie să ştie.

- Nu crezi că este puţin cam limitat?

- Ştii să dansezi two-step, domnişoară Taylor?

- Nu. Nu tocmai, recunoscu ea strâmbându-se.

- Uite, asta numesc eu limitare. Nu ştii că în sălile de bal se dansează ceva foarte asemănător cu two-step?

- N-aş numi tocmai.

- Recunoaşte, acum. E adevărat. Mie mi se pare că tu eşti cea căreia i-ar prinde bine o lecţie.

- Serios, n-am nevoie. In seara asta e vorba despre tine, nu despre mine.

- Acum nu mai este aşa. E vorba despre noi, spuse Tanner.

Intră agale în casă. Un moment mai târziu apăru din

nou,
lăsând uşa de la intrare deschisă. Un cântec lent country se auzi dinăuntru, iar el îi întinse mâna dreaptă.

- Imi permiteţi?

- Dar, ezită ea, nu ştiu cum.

- După ce termin cu tine, vei şti.

Jackie ignoră nodul din gât. Incet, îşi strecură mâna într-a lui şi se ridică din balansoar. Cu o mişcare iscusită, Tanner o cuprinse protector în braţe.

- Ţine-mă aşa, draga mea. O prinse de încheietura mâinii şi i-o conduse blând în jurul mijlocului lui. Şi apoi, eu te ţin aşa. Işi aşează mâna uşor pe gâtul ei. Iar tu îţi pui cealaltă mână aici, aşa, şi eu stau aşa. Şi acum, ne legănăm uşor până când prinzi mişcarea.

Se legănară în ritmul abia şoptit al melodiei care umplea aerul. Se lăsase întunericul şi veranda era luminată discret din casă. Jackie îşi ordonă să nu mai tremure. Dar cum putea oare să se calmeze, când Tanner o ţinea în braţe în felul acela? Nu spera decât să se poată concentra la dans.

- Bine, trecem la următorul pas, spuse Tanner.

- Nu sunt pregătită, şopti ea.

- Sigur că eşti pregătită. E doar un pas mărunt. Sunt lângă tine. Totul este în regulă. Nu plec nicăieri.

Jackie se luptă să se autocontroleze, însă sentimente nebănuite se născuseră în inima ei. în momentul acela, îşi dădu seama că nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva în lume. Se uită în ochii lui, făcându-l să înţeleagă că avea încredere în el să facă următorul pas.

- Bine, atunci. Fă un pas în spate, apoi încă unul. Nu-

ţi face griji, te conduc eu, îi şopti. Căldura buzelor lui o luă prin surprindere, gâdilându-i urechea. Cu o mişcare subtilă, Tanner făcu cei doi paşi, ducând-o pe Jackie în spate pentru câteva note, apoi se întoarse şi se dădu el însuşi înapoi.

Dansară împreună pe verandă. Şi acela fu momentul în care se întâmplă totul. Cumva, Tanner Avery reuşise, numai cu doi paşi, să intre în inima ei. în curând, încetini dansul. Se legănau, admirând luna care în seara aceea era foarte aproape de pământ. Tot timpul, Tanner fredonase acordurile lente ale melodiei.

- Aşa este în fiecare noapte? murmură ea, cuibărită la pieptul lui şi privind cerul.

- Poate fi. îşi plimbă mîinile pe spatele ei. Vreau să spun - deveni serios şi se opri din legănat - cu excepţia unei nopţi- două ploioase. Apoi începu din nou să se legene relaxat.

- Presupun că sunt atât de prinsă cu viaţa mea în Washington D.C., încât uit să apreciez lucruri ca nopţile luminate doar de lună. Odihnindu-şi obrazul pe pieptul lui, râse uşor. îţi vine să crezi că de la fereastra biroului meu se văd cireşi înfloriţi, şi cu toate acestea, trebuie să-mi amintească asistenta mea să-i privesc?

- Am sentimentul clar că munceşti mult prea mult.

- Da, dar asta o să schimbe o dată ce. Auzindu-şi tremurul din voce, se opri. Nu putea merge prea departe. Nu putea întrece măsura. Să-i împărtăşească gândurile ei intime ar fi putut duce la o. relaţie şi ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

- O dată ce. ce? îi şopti blând la ureche.

- Nimic. N-am vrut să spun nimic cu asta, răspunse cu toată inocenţa de care era în stare, retrăgându-se din braţele lui. Dar el o apropie din nou şi o privi lung. Ea ştia că aştepta un răspuns.

- Ei bine, vroiam să spun o dată ce. ajung acasă. Am să mă opresc şi am să miros trandafirii din când în când.

- Nu asta urma să spui.

- Nu? Işi schimbă privirea dinspre el.

- Ce vrei de la viaţă, Jackie? Nu vorbeşti prea mult despre tine.

- Poate că nu ştiu. Cuvintele îi ieşiră aproape fără să-şi dea seama. Vreau să spun doar că într-o zi mi-ar plăcea să fiu căsătorită şi să am copii. Asta-i tot.

- Deci, crezi că odată ce o să te întorci la Washington, o să-l găseşti pe Domnul-Perfecţiune-Intruchipată?

- Nu imediat cum ajung, râse cu tristeţe, apoi îşi acoperi repede gura. Asta cred că mi-a cam scăpat.

- Ei bine, nu te grăbi. Dar nici nu amâna prea mult. O strânse din nou în braţe şi continuară să se legene. Ăsta-i singurul meu regret, murmură el.

- Ce regret? întrebă ea.

- Marcy şi cu mine ne doream mai mulţi copii. Intr-o zi. Dar eu am ţinut morţiş să aşteptăm. Nu puteam face faţă şi mai multor responsabilităţi atunci. şi ea ştia asta. Cred că de aceea era atât de supărată. în noaptea în care a avut accidentul.

Işi ţinea faţa ridicată spre lună şi tăcu.

Simţind amărăciunea din sufletul lui, Jackie îşi puse mâinile în jurul mijlocului său, clătinându-se şi legănându-se, dorindu-şi să-i poată alina durerea.

- Ai să te distrugi dacă n-o să-i dai drumul.

- Nu ştiu cum.

- Trebuie să vorbeşti cu cineva despre asta.

- Vorbesc cu tine. Ceea ce am vrut să spun este să nu aştepţi prea mult ca să iei ceea ce-ţi doreşti. în minutul acesta, ai şansa. în următorul, nu. Eu n-am să mai am niciodată şansa aceea.

- De ce spui asta? Nu te-ai gândit nici măcar o dată să te recăsătoreşti?

- Pentru ce?

- Ai spus că-ţi doreai mai mulţi copii, într-o zi.

- Poate. Poate că nu. Chiar nu ştiu, Jackie.

Jackie se îndepărtă cu blândeţe din îmbrăţişarea lor. Tanner ştiu imediat că spusese ceva ce nu-i plăcuse.

Ea păstră distanţa dintre ei. Tanner rămase tăcut, întrebându-se dacă mai îndrăznea să se apropie. Pentru că dacă o făcea, atunci n-ar mai fi stat pe gânduri şi ar fi luat-o în braţe, în ciuda circumstanţelor. Dar din moment ce se ţinea departe de el, îşi dădu seama că luase deja o decizie.

- Noapte bună. Mulţumesc pentru dans, rosti ea încet.

- Aşteaptă. Credeam că o întânire se încheie teoretic cu un sărut. La naiba, asta fusese partea pe care o aşteptase şi nu vroia să renunţe fără să încerce, măcar.

- Aşa este. Sărutul poate fi un mod de a încheia o întâlnire, spuse ea, intrând din nou în rolul profesoarei.

- Ei bine?

- Ei bine, ce?

- Nu-i asta partea în care ne sărutăm? Aşteptă nerăbdător.

- Nu cred. N-am ieşit la o întâlnire, îţi aduci aminte?
- Va trebui să remediem situaţia aceasta.
- Cred că ar fi mai bine să te concentrezi asupra lucrurilor pe care trebuie să le înveţi. Nu uita că se apropie dansul de la Căpşu-Fest şi trebuie să te prezinţi onorabil în faţa Annei. Inainte de asta, nu facem decât să exersăm.

Se întoarse şi plecă. Până când intră în casă, Tanner rămase cu privirea aţintită asupra ei. Probabil că ea simţi, pentru că se întoarse o dată, abia schiţat, să se asigure că o privea.

Tanner îşi trase pălăria peste sprâncene. Deci, poate că domnişoara Jackie Taylor îşi descoperise, până la urmă, o slăbiciune pentru cowboy. Chiar dacă mai rămânea la fermă doar câteva zile.

***

Dimineaţa de duminică a lui Jackie se transformase deja în după-amiază. Stând în pat, încă în cămaşă de noapte, se întinse după ceaşca de cafea de pe noptieră. O zi de odihnă era un lucru cu care nu se putea obişnui tocmai uşor. Deja cedase tentaţiei de a lucra la laptop, gândindu-se în schimb la Tanner. Aş! Halal odihnă!

Nici chiar lucrul la noua ei carte despre etichetă nu o putuse împiedica să mediteze la conversaţia cu Tanner, cu o seară în urmă. Era clar că nu era interesat de nici un fel de relaţie de durată. Iar Jackie nu putea să nu se gândească la biata Anna. Oare cum putea să fie atât de geloasă pe o persoană pe care n-o întâlnise şi nici măcar n-o văzuse niciodată?! Nu avea absolut nici un drept să simtă aşa. Tanner aranjase întâlnirea cu mult timp înainte ca ea să fie prin preajmă.

Willy şi Tanner îi duseseră pe gemeni la biserică şi

apoi la masă, conform biletului pe care îl găsise mai devreme alături de o ceaşcă plină de cafea şi de gogoşile pe care i le lăsaseră. Pe bileţel mai scria şi că nu vruseseră s-o trezească.

Privea în gol spre monitorul laptopului şi se legăna în mijlocul păturilor încurcate, rezultat al somnului ei agitat. Noaptea trecută, încercase din greu să-şi alunge din gând imaginea lui Tanner ca să poată reuşi să adoarmă. Dar apoi încântătoarea serenadă începuse din nou şi strunele pline de farmec intraseră, purtate de vânt, pe fereastra ei deschisă. Ştia că nu era cu putinţă ca Tanner să-i fi făcut ei serenada, dar cu toate acestea vocea lui profundă şi melodioasă îi topise sufletul ca o căldură lichidă. Somnul întârziase să apară. Astăzi, plătea pentru asta cu vârf şi îndesat. Era extenuată, încă în cămaşă de noapte, luându-şi cafeaua şi încercând să lucreze la manuscrisul ei. Făcând orice ca să-şi poată lua gândul de la el.

O flecăreală bruscă dinspre bucătărie îi dădu de înţeles că toată lumea sosise acasă. în curând se auziră pumnişori bubuind nerăbdători în uşa dormitorului ei. Ştiind prea bine la ce să se aştepte, lăsă repede la o parte laptopul şi se pregăti de iminentul atac. Uşa se trânti de perete şi Max şi Amanda se năpustiră spre ea, sărind în pat şi îmbrăţişând-o. Vorbeau unul peste celălalt, despre micul dejun şi despre festivalul ce urma să înceapă.

Willy îşi iţi capul pe uşă. Era îmbrăcat aidoma gemenilor, cu o cămaşă albastră în stil western şi purta o cravată subţire.

-Acum, trupă, daţi-vă jos de acolo! Lăsaţi femeia să

respire!

- Sunt bine, strigă Jackie râzând.

- Nu pot rămâne decât câteva minute. Copiii ăştia trebuie să dezbrace hainele bune şi să lucreze la etalatul animalelor, pentru Căpşu-Fest. Cât despre dumneavoastră, Willy arătă spre ea, v-aţi ales cu o lecţie de călărie cu Tanner, mâine după-amiază. Face parte din înţelegerea noastră. Apoi Willy dispăru şi nu se mai auzi decât fluieratul lui ascuţit îndepărtându-se pe hol.

- Tati vă ia mâine la o plimbare călare? întrebă Amanda.

- Aşa cred.

- Foarte bine. Cred că vă place.

Jackie făcu ochii mari şi simţi un junghi în stomac.

- De ce spui asta?

- De câte ori mă duc să-l văd în birou, ori se uită la poza dumneavoastră de pe carte, ori îşi strânge hârtiile şi toate celelalte lucruri. Şi tatăl meu nu face niciodată curăţenie. Trebuie să fiţi foarte specială.

Inainte să-i răspundă, Jackie se gândi o secundă.

- Eu n-aş folosi cuvântul „specială“. Sunt un oaspete în casa voastră, asta-i tot. In plus, tatăl tău se întâlneşte cu altcineva. O durea chiar şi s-o spună.

- Oh, vă referiţi la Anna. Max încuviinţă din cap. Da.

- Vine din când în când în vizită, adăugă Amanda, dar tati nu face curat sau ceva în genul ăsta pentru ea. Aşa cum face pentru dumneavoastră.

- Probabil că se simte confortabil cu ea.

- Aşa cred, fu de acord Amanda.

- O s-o cunoaşteţi la festival, spuse Max.

Jackie clătină din cap.

- Oh, nu cred c-o să merg la festival.

Gemenii protestară în cor.

- Trebuie să veniţi! Vă rugăm! Il etalăm pe Boomer! S-ar putea să câştigăm o panglică. Vă rugăm!

Jackie nu credea să se poată sili să meargă. Dar voinţa ei de fier nu-i descuraja câtuşi de puţin pe micuţi.

- Ce spuneţi de două „poate“ hotărâte? Este ultima mea ofertă.

Vocea ascuţită a lui Willy trimise un ultim avertisment nepoţilor săi, de undeva din casă. Max sări din pat şi se târî afară din cameră. înainte să plece, Amanda îşi sprijini capul de umărul lui Jackie.

- Sunt atât de bucuroasă că vă am, şopti ea.

Jackie alungă lacrimile care stăteau să izbucnească şi o îmbrăţişă.

- Şi eu mă bucur că vă am pe voi.

Jackie o strânse în braţe până când fetiţa se desprinse şi ieşi.

Rămasă fără grai, Jackie încercă să dea un sens celor ce tocmai se întâmplaseră. Dar totul îi părea mult prea familiar. Amanda nu avea mamă cu care să vorbească şi nici o soră cu care să creeze o legătură. Jackie înţelegea ce trebuia să simtă, probabil, fetiţa, dar nu o putea lăsa să se ataşeze prea mult. Nu când ştia că în curând trebuia să plece. Cum ar face micuţa faţă acestei situaţii? Şi gândindu-se mai bine, cum ar face ea însăşi?

Capitolul 6

Apropiindu-se de malul eleşteului, Jackie se echilibră singură în şaua calului ei, Marshmallow. Nu trecuse decât o oră din lecţia ei de echitaţie, şi deja văzuse un peisaj şi mai pitoresc al Floridei, cu livezi de portocali şi cu întinse câmpii cu căpşuni. Dar partea cea mai bună era să călărească alături de Tanner. Se dovedise a fi un instructor bun şi răbdător.

Tanner descălecă şi veni lângă ea ca s-o ajute să coboare.

Cât timp caii păscură, Tanner şi Jackie stătură unul lângă celălalt pe malul apei.

- Nu te-am văzut prea des ieri, cu excepţia cinei, spuse el.
- Am scris. Şi am rescris.
- Ce însemnă asta?
- Revizuire şi editare. Partea dificilă.

Jackie privi dincolo de eleşteu, la o păşune cu vite. Peisajul liniştit îi permitea să se relaxeze, în sfârşit.

- Dar pentru că stau aici, totul pare mai uşor. Te-ai gândit vreodată să transformi locul acesta într-o fermă pentru oaspeţi?
- Ei bine, era un vis de-al meu, odată.
- Ce s-a întâmplat?
- L-am lăsat la o parte.
- Când?
- Cam acum doi ani.

Jackie ştia ce însemna asta.

- Este o perioadă lungă pentru a lăsa deoparte un vis.
- Am prea multe de făcut şi aşa, cum este acum.

- Dar ai putea angaja oricând ajutoare.

- Ah, la naiba, parcă ai fi Willy.

Ea zâmbi cu maliţiozitate.

- Mie îmi place Willy.

- Mie îmi placi tu.

Tanner îşi agăţă un deget de buzunarul de la pantalonii ei şi o trase înspre el, iar ea îşi aşeză mâinile peste braţele lui musculoase.

- Nu spun decât că ar trebui să-ţi urmezi visul acela din nou. Gândeşte-te la toţi oamenii aceia încordaţi, care lucrează prea mult, ca mine, şi care au nevoie de un loc ca acesta.

- încetezi vreodată să vorbeşti despre afaceri?

-Asta fac? Se juca alene cu nasturii cămăşii lui, bucurându-se de fiecare moment în braţele lui.

- Da. Asta faci tot timpul.

- Cred că mintea mea nu funcţionează decât într-un singur sens.

- Şi a mea la fel, dar într-unul care n-are nici o legătură cu munca. îşi înclină capul, vrând s-o sărute. Iar ea era pregătită să accepte. Dar mai mult decât atât, era pregătită să-l accepte pe el. Pe de-a întregul. însă se opri şi privi dincolo de ea.

Curioasă, Jackie întoarse capul.

- Ce este?

- Vine furtuna.

Jackie se uită la norii întunecoşi care umpleau încetul cu încetul orizontul.

- Deci, o să ne udăm puţin. îşi concentră din nou atenţia asupra buzelor lui îmbietoare.

- Oricât de mult mi-ar plăcea cum sună, spuse el,

zâmbind maliţios, trebuie să mergem. Nu ştii cum să ţii în frâu un cal înspăimântat de o furtună cu trăsnete.

O dâră de lumină străbătu cerul, urmată de un bubuit înfundat de tunet.

- Pe aici, avem un respect sănătos pentru Mama Natură, spuse el. Dar intenţionez să revin asupra sărutului acesta.

- Vom vedea. Jackie îi aruncă un zâmbet şovăitor.

Pe drumul de înapoiere spre casă, Jackie zări hambarul tocmai în clipa în care prima picătură de ploaie atinse pământul. Picătura fu urmată de alta, şi de încă una, până când ploaia începu să cadă. Fulgerele deveneau din ce în ce mai sălbatice, iar tunetele huruiau cu putere de pretutindeni. Jackie se concentra să-şi controleze animalul, ca acesta să păstreze direcţia din calea furtunii ce stătea să se dezlănţuie. Până când ajunseră în hambar,
o ploaie torenţială îi udă pe amândoi până la piele.

Odată adăpostiţi în hambar, Tanner o ajută să descalece şi apoi o conduse pe Marshmallow în boxa ei. Jackie se întoarse şi se opri în dreptul uşii larg deschise. Storcându-şi părul ud, privi cum ploaia deasă lovea cu putere pământul, transformându-l în noroi.

- Nu sta prea aproape de afară, cu fulgerul chiar deasupra capului, spuse Tanner din spatele ei. O luă de mână şi o conduse mai înăuntru.

- Mi se pare că vom rămâne aici o vreme. Nu merită să riscăm şi să alergăm până la conac.

- Vrei să spui că suntem blocaţi aici? Singuri? împreună?

- Si asta te sperie? întrebă Tanner.

- Ar trebui? întrebă Jackie.

-Absolut. Un zâmbet maliţios abia schiţat îi traversă chipul şi privirea lui insistentă se fixă înfierbântată pe sânii ei. Mai ales când porţi ceva atât de ud şi de mulat.

Ea privi în jos şi înţelese la ce referise. Topul ei din bumbac era ud şi stătea, într-adevăr, lipit de ea, lăsând să se vadă sutienul alb din dantelă. Mai rău, sfârcurile ei se treziseră sub dantela albă.

- Nu este politicos să fixezi cu privirea.

Mult prea coştientă de senzualul lui studiu, îşi încrucişă braţele peste piept. Dar el o prinse de încheieturile mâinilor, ducându-i-le cu blândeţe la spate.

- Nu. Lasă-mă să te văd.

Cu mâinile prinse la spate, nu putea face altceva decât să-l lase s-o privească după pofta inimii.

- Haide, îi spuse el. O întoarse, ţinând-o încă de încheieturi şi o ghidă uşor spre celălalt capăt al hambarului. O poziţionă în faţa unei scări mobile care ducea în podul cu fân.

- Urcă.

- Vrei să mă sui acolo?

- Nu-ţi face giji, sunt chiar în spatele tău. Doar n-o să ratez priveliştea. îi eliberă mâinile ca să se poată urca. Cu Tanner în spatele ei, reuşi cu greu să ajungă sus. O trase într-o căpiţă de fân de la celălalt capăt al podului.

- Crezi că-i o idee bună? întrebă ea, în timp ce afară se descărcă un alt fulger.

- Da.

- Vreau să spun, n-or să-şi facă griji unde suntem când vor ajunge acasă? N-or să vină să ne caute?

- Nu. Mai avem încă timp, până să se întâmple asta.

Tanner o culcă în fânul dulce-mirositor, iar ea cedă de
bunăvoie dorinţei lui. şi a ei. Se aşează lângă ea şi o strânse mai tare în braţe, făcând-o să geamă uşor de încântare.

- Deci, aici vii ca să.

- Mă gândesc, completă el şi-şi trecu buzele de-a lungul gâtului ei. Aici n-am făcut niciodată nimic altceva decât să mă gândesc. până acum.

Jackie se întinse şi-i strânse părul în coadă de porumbel de la baza gâtului, făcându-l să tremure. Când îşi apropie, în cele din urmă, buzele de ale ei, fu pierdută.

Atât de pierdută, încât nu observă că-i descheia pe furiş topul. Când mâna lui aspră îi cuprinse sânul, încă apărat de dantelă, simţi sub piele o dâră de furnicături de căldură topită.

Dar Jackie exploră şi ea, la rândul său. Mângâie uşor sptele lui lat. Trase cămăşa lui şi o scoase de sub curea, permiţându-şi să simtă carnea lui caldă. Il auzi gemând, pe măsură ce trasă cu unghiile conturul muşchilor lui.

Inţelegându-i aluzia, Tanner îşi strecură un deget sub dantela albă a sutienului ei. Il trase uşor la o parte ca să-şi poată trece liber mâna peste rotunjimea sânului ei, dezmiedându-l şi mângâindu-l.

Jackie scoase un geamăt adânc, răspunzând dorinţei arzătoare pe care Tanner o stârnise în ea. Cu o mişcare iscusită, el îi desfăcu închizătoarea din faţă de la sutien şi sânii
i se eliberară. De data aceasta, Tanner fu cel care gemu, când ochii lui plini de încântare şi de dorinţă

văzură priveliştea. Îi sărută unul dintre sâni. Jackie scânci, vrându-l cu totul. Mâinile ei îşi găsiră drumul spre şoldurile lui, apăsându-l cu putere deasupra ei.

Când el se îndepărtă brusc, ea plânse în semn de protest. Aducându-i un deget la buze, o făcu să tacă.

- Am ceva pentru noi. E în buzunarul din faţă. Dacă îndrăzneşti. Se înclină într-o parte, dându-i voie să ajungă în partea din faţă a blugilor săi.

Acceptând provocarea lui, îşi strecură curioasă mâna înauntru şi căută ceva. Orice. Dar nu simţi decât tăria lui împotrivindu-se materialului strâns şi dur. Tanner gemu de fiecare dată când ea îl atingea.

- Nu simt nimic în buzunarul acesta.

- Este buzunarul greşit, murmură el şi un zâmbet diabolic îi încolţi pe faţă.

- De ce nu mi-ai spus?

- Poftim? Şi să stric tot farmecul? încearcă acum în celălalt. Se înclină în cealaltă parte, oferindu-şi corpul.

înainte de a ajunge la buzunarul cu pricina, Jackie îşi trecu uşor mâna peste pieptul lui. Scoase un pliculeţ pătrat într-o folie metalică.

- Porţi întotdeauna un prezervativ la îndemână, domnule Tanner?

- Niciodată. până acum. îi făcu poznaş cu ochiul şi risipi sărutări pe sâni, în sus, pe clavicule, apoi pe gât şi în cele din urmă pe buze.

Tulburată de dorinţă, Jackie îl trase cu putere spre ea, nepăsătoare la furtuna ce se dezlănţuia afară. Ploaia răpăia pe acoperişul hambarului, fulgerele se descărcau furioase, dar ea nu era conştientă decât de el.

- Draga mea, am să explodez dacă n-o să fii a mea în următoarele două secunde, şopti Tanner. Jackie simţea acelaşi lucru.

în inerţia momentului, Jackie prinse pliculeţul metalic cu dinţii ca să-şi elibereze mâinile şi să ajungă mai repede la blugii lui. îi trase jos în grabă şi. scăpă prezervativul.

- Lasă-mă să te ajut, se oferi el, ridicându-se suficient încât s-o poată vedea.

- Nu, am unghii adevărate. Mânui neîndemânatică buclucaşul pliculeţ care stătea în calea fericirii ei depline. Dar nici nu-l desfăcu bine, că un fulger de descărcă periculos de aproape de hambar. Jackie tresări, iar caii începură să necheze în boxele de jos. Inainte să-şi dea seama ce se întâmplase, folia metalizată căzu în fân, iar prezervatizul fu proiectat în aer.

Jackie şi Tanner priviră neputincioşi cum zboară peste marginea podului şi se aplecară exact la timp ca să-l vadă aterizând. Câteva clipe care părură nesfârşite se uitară la prezervativul care zăcea inert şi prăfuit pe podeaua acoperită cu fân.

Jackie se lăsă deznădăjduită pe spate şi-şi acoperi cu mâinile ochii.

- Te rog, spune-mi că mai ai încă unul!

- Iubito, ce n-aş da să fi avut!

- Nu contează, spuse ea şi pufăi frustrată. A fost un semn.

- Ce fel de semn? Ii trecu uşor mâna peste abdomen.

- Un semn care ne spune că suntem nebuni şi că ar trebui să ne oprim înainte de-a fi prea târziu. Incă un

fulger străpunse cerul, făcând-o să pară şi mai frivolă încă. Se ridică şi-şi încheie sutienul.

- Ah, la naiba, eu nu cred în semne. Cred că te foloseşti de asta ca scuză ca să ne oprim.

- Se poate, recunoscu ea.

- De ce? întrebă el.

- Poate că mi-a venit mintea la cap.

- In legătură cu ce?

- Ar fi o greşeală, Tanner.

Tanner se lăsă pe spate în fân şi gemu îndurător. Jackie îşi încheie la loc nasturii de la top. Era perfect conştientă că ochii lui erau aţintiţi asupra ei.

- Am putea fi creativi, se oferi Tanner, sunt o mulţime de lucruri pe care le-am putea face şi care nu necesită un prezervativ.

- Nu.

- Am putea încerca.

- Nu cred.

- O singură încercare.

- Nici gând.

- Poate.

- Nu.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Jackie realiză că liniştea însemna şi că furtuna trecea, în sfârşit.

- Cred că acum ne putem întoarce în siguranţă la conac.

- Ia-o înainte. Tanner îşi ridică braţele şi-şi ascunse capul în palme. Trebuie să mă gândesc.

- Să te gândeşti?

- Doar atât fac aici, nu-ţi aduci aminte? spuse pe un ton grav, plin de resemnare. Se aşează mai confortabil în

căpiţa de fân şi închise ochii.

- Aşa este. Hotărându-se că nu mai aveau să-şi spună nimic, Jackie coborî pe scara mobilă şi ridică tăcută prezervativul. Ştia că făcuse cel mai bun lucru oprind totul, dar pielea ei încă mai putea simţi mângâierile lui senzuale şi asta nu făcea deloc lucrurile mai uşoare.

întreg corpul îi fremăta încă în locurile pe care el reuşise să la atingă atât fizic, cât şi emoţional. Iar acum, că în sfârşit cunoştea gustul lui Tanner Avery, nu mai vroia pe nimeni altcineva. Strecură repede prezervativul în buzunar şi părăsi hambarul.

Tanner ascultă din pod, sperând s-o auză întorcându-se. Dar în hambar se lăsase o linişte apăsătoare.

Trupul lui tânjea după Jackie şi nu putea face nimic în privinţa asta. La naiba, o mângâiase cu toată măiestria de care fusese capabil. Iar corpul ei suplu şi neted îi răspunsese fără reţineri.

Buzele lui purtau încă pecetea ei dulce. Şi îşi amintea încă felul în care frumoşii ei sâni ieşiseră liberi din dantela albă a sutienului. Imaginea aceea avea să-i rămână întipărită în minte pentru totdeauna. Dar dorinţa lui era mult mai mult decât fizică. în adâncul inimii, ştia că o vroia în viaţa lui pentru tot restul zilelor. Gândul acesta îl făcu să geamă şi să se cutremure. „Nu în viaţa asta, Tanner Avery!“, îşi spuse în sinea lui.

***

Jackie termină de aranjat pe umeraşele din dulap ultimele rochiţe şi bluziţe ale Amandei. Inspectă

mulţimea de haine atârnate în faţa ei, mândră că reuşise să pună în ordine dezastrul într-un timp atât de scurt. Faptul că fusese ocupată o ajutase să-şi ia gândul de la Tanner.

Douăzeci şi patru de ore. Atâta timp trecuse fără ca Jackie să-l vadă cu adevărat. Cu toate acestea, nu existase nici măcar un singur minut în care să nu fi fost în gândurile ei. Chiar şi în timpul nopţii, nu făcuse nimic altceva decât să se agite şi să se întoarcă de pe-o parte pe alta până în zorii zilei, la ţanc să poată auzi cocoşul cântând. Se întrebase în sinea ei dacă pasărea aceea blestemată avea gust de pui.

- N-am mai purtat niciodată lucrurile astea, spuse Amanda, întrerupând gândurile lui Jackie. Stătea în mijlocul camerei, defilând în pantalonii ei verzi şi în bluza cu floricele.

- Le-am găsit în fundul unuia dintre sertarele tale.

- Cu siguranţă, ştiţi cum să vă îmbrăcaţi frumos, domnişoară Taylor.

- Mulţumesc. Jackie urmărea cum fetiţa îşi pune şosete albe curate, când îi veni o idee. Ia spune-mi, ce-ar fi să mergem împreună la cumpărături mâine, după ce termini şcoala? Să ne distrăm. Ar fi o zi ca între fete, în oraş. Dintr-un motiv oarecare, îi surâdea ideea de a face paradă în cizme de cowboy şi în costumaţie western.

Ochii Amandei se aprinseră.

- Poate ne cumpărăm costume noi pentru dansul de la festival!

Inima lui Jackie tresări. Aproape că uitase de

blestematul acela de festival. Acela la care Tanner va fi în braţele altei femei.

- Oh, scumpo. Ştii, sunt atât de ocupată cu lucrul la carte, încât e posibil să nu pot veni la dans. Mai ales dacă asta însemna să stea singură toată seara şi să-l vadă pe Tanner cotinuându-şi viaţa, exact aşa cum îl sfătuise ea.

- Aş prefera să fiu cu dumneavoastră. Trebuie să veniţi. Amanda se trânti în pat. Vedeţi, eu. eu. Işi lăsă privirea în jos, răsucindu-şi codiţele de curând împletite.

- Ce este? Jackie se aşeză lângă ea şi-şi trecu instinctiv mâna după umerii fetiţei.

- Le-am cam spus prietenilor mei că dumneavoastră şi tata s-ar putea să vă căsătoriţi.

- Ce-ai făcut?! De ce le-ai spus asta? întrebă Jackie uimită din cale afară.

- Nu ştiu. Mi-a cam scăpat. Oricum, ei nu cred nimic în legătură cu dumneavoastră. Cred c-am inventat eu totul, chiar şi faptul că sunteţi specialistă în etichetă. Dacă nu veniţi, chiar or să creadă că am născocit.

- Dar Amanda, într-adevăr ai inventat totul.

- Doar partea în care vă căsătoreaţi.

Care, din întâmplare, era şi partea cea mai importantă, crucială, potenţială aducătoare de necazuri! Ameţea chiar şi gândindu-se, numai, la aşa ceva. Jackie încercă să găsească ceva care să aibă sens pentru o fetiţă de nouă ani.

- Amanda, tatăl tău merge la dans cu Anna. N-ar trebui să le spui prietenilor tăi că eu şi Tanner ne căsătorim, când el iese cu
o altă femeie.

- M-am gândit la asta. Cel puţin după ce am spus-o.

- Amanda, trebuie să le spui prietenilor tăi adevărul.

- Că am crezut greşit?

- Exact.

Umerii Amandei se lăsară moi.

- Dar vor crede că am minţit în legătură cu totul. Se opri. Doar dacă nu veniţi la dans. Vă rog, veniţi! Işi sprijini capul de Jackie şi aşteptă răspunsul.

Jackie o ţinu în braţe şi-şi simţi inima cuprinsă de o tandreţe nebănuită. Era ceva special la fetiţa aceea şi un instinct maternal natural o făcu să-şi dorească s-o protejeze. Chiar dacă fetiţa intrase de una singură în bucluc.

- Cu o condiţie, tânără domnişoară, îi spuse în şoaptă, gata cu poveştile născocite.

- De acord. Atunci, o să veniţi?

- Atâta timp cât vei clarifica minciuna asta cu mariajul.

- Promit.

- Atunci, ne-am înţeles.

în după-amiaza ce urmă, Jackie nu-şi putu lua gândul de la discuţia cu Amanda. Imaginează-ţi! Ea căsătorindu-se cu Tanner! Oare de unde îi venise fetiţei o asemenea idee?! Reînnoindu-şi forţele, continuă să lucreze la laptopul său, la masa din bucătărie. Desigur, drumurile ei şi al lui Tanner se încrucişaseră de multe ori în ultima vreme, dar ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să înăbuşe puternicele sentimente care se părea că numai el fusese capabil să i le trezească. Ha! Şi când te gândeşti că Amanda o căsătorise cu Tanner!

Continuă să lucreze, până când se uită la cuvintele scrise pe monitor. „Căsătorie. Tanner. Ha!“ Apăsă cu un deget ferm pe tasta de ştergere şi nu se opri decât în momentul în care toate literele dispărură. Se părea că lucrase suficient pentru o singură zi. Şi nu fusese decât una dintre activităţile pe care le desfăşurase în acea zi.

Lucrase la capitolul despre cum se oferă cadouri şi despre biletele de mulţumire, apoi întocmise planul pentru lecţiile gemenilor până la sfârşitul săptămânii. Lecţia de cu o seară în urmă despre cum se vorbeşte în public mersese foarte bine, iar cei mici ţinuseră câte un scurt discurs în faţa familiei pe tema etalării purceluşilor.

Imediat ce Amanda ajungea acasă de la şcoală, urmau să plece în mult aşteptata excursie la cumpărături, în pregătirea dansului. Jackie se decisese să se distreze de minune la ceea ce Derrick cu siguranţă că ar numi „festivităţi rustice“. Pe deasupra, era şi timpul, se gândea ea.

***

Tanner se aşează pe canapea. îşi ridică picioarele şi-şi relaxă, pentru prima oară în ziua aceea, muşchii. După o zi în care se ocupase de vite, hrănindu-le şi îngrijindu-le, era recunoscător că acum nu mai avea nimic altceva de făcut decât s-o aştepte pe Jackie să se întoarcă împreună cu Amanda de la cumpărături.

Ii promisese lui Willy să se facă dispărut în seara aceea, astfel ca bătrânul şi Ella să poată avea casa doar pentru ei, cât timp copiii dormeau. Asta însemna că odată ce ajungea acasă, trebuia s-o convingă pe Jackie să iasă cu el la restaurantul lui favorit. In clipa în care ea

accepta, ar lua până la urmă şi lecţia aceea despre întâlniri. Şi poate şi un sărut, din moment ce era aproape ca o întâlnire adevărată. Şi poate atunci.

Vocea zgomotoasă a lui Willy îi întrerupse, din bucătărie, gândurile.

- Ooo! Dacă te-ar vedea acum John B. Stetson!

Tanner ridică ochii la ceasul agăţat de placa din piatră a şemineului. Era prea devreme ca Ella să fi sosit, aşa că, oare cu cine vorbea?

Curios, Tanner se ridică şi vru să meargă în bucătărie, dar Amanda zbură în sufragerie şi i se aruncă în braţe.

- Aici erai! strigă ea. Işi aruncă braţele în jurul mijlocului lui şi apoi făcu un pas înapoi ca să-i arate noile ei veşminte: o pălărie de cowboy albă, din pai, pantaloni albi din piele, cizme albe şi o cămaşă turcoaz în stil western, cu franjuri albi.

- Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată! spuse el urmărind-o cum se învârteşte.

- Şi mi-am luat o carte nouă şi o plasă plină cu dulciuri! Deschise plasa ei de cumpărături permiţându-i tatălui său să tragă cu ochiul înăuntru.

- Care este ocazia? întrebă el în cele din urmă, făcându-şi deja o idee despre ce avea să urmeze când fetiţa lui va creşte.

- Oh, tăticule, dansul, fireşte. îşi dădu ochii peste cap şi-şi ridică pantalonii. Mă duc să mă schimb şi să-mi pun lucrurile în dulap. Nu vreau să li se întâmple nimic. Când se aplecă şi-l sărută pe obraz, observă ceva diferit la ea. Nu cumva fetiţa lui era machiată?!

Amanda plecă, iar Tanner îi strigă:

- Nu uita să te speli! Chiar dacă arăta minunat, nu era pregătit ca fetiţa lui să înceapă să se maturizeze atât de repede.

- Jackie!

Se ridică de pe canapea, hotărât să discute cu adevăratul vinovat. Dar când ea intră în sufragerie, căzu înapoi pe canapea.

- Ei, să fiu al naibii!

Jackie stătea stăpână pe ea, cu câteva plase în mâini.

- Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? întrebă ea cu inocenţă.

- Chiar n-ai idee, nu-i aşa? Uită să ţipe la ea şi se văzu nevoit să-şi folosească toată voinţa ca să nu se blocheze în faţa frumuseţii ei pure.

- Te simţi bine? Arăţi palid, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

- Lasă-mă doar un minut, răspunse scrutând-o cu privirea.

Jackie stătea în faţa lui îmbrăcată, ca şi Amanda, în blugi albi
şi cu o cămaşă turcoaz. Doar că pe ea blugii veneau mult mai strânşi, iar cămăşa se potrivea mai bine pe formele ei generoase. Jackie inspiră adânc şi franjurii cămaşii din satin începură să se legene.

- La naiba! Tanner arătă spre cizmele ei albe. De unde le-ai luat?

- Oh, când Ella a sunat mai devreme, am întrebat-o care este cel mai bun loc pentru cumpărături. Nu m-am putut decide între cele albe şi cele de culoarea nisipului,

aşa că le-am cumpărat pe amândouă. îl privi întrebătoare. Te simţi bine?

- Iubito, nu vrei să ştii ce simt în momentul acesta.

- Eşti supărat că i-am ales câteva lucruri Amandei? Ochii ei căutau pe chipul lui obiecţii. El ridică din umeri şi-şi domoli orice urmă de furie. Amanda era fericită şi asta era tot ce conta, se hotărî el.

- Doar că nu vreau s-o văd maturizându-se prea repede, asta-i tot. Mă face să apreciez într-un fel că încă o văd alergând pe-aici în salopeta ei murdară. Oftă, gândindu-se îngrozit la ziua în care băieţii se vor uita la fetiţa lui aşa cum o făcea el acum cu Jackie.

Jackie lăsă plasele pe podea şi se aşeză lângă el.

- Ştii că va trebui să se maturizeze, într-o zi. S-ar putea să fie mai curând decât te aştepţi.

- Da, cred că ai dreptate. Dar terminăm cu machiajul, da?

Jackie îi zâmbi înduplecată.

- Bine. Nu am făcut decât să. hm. experimentăm puţin rujul. Acum, lasă-mă să mă duc şi să-mi las lucrurile şi apoi putem ieşi să mâncăm ceva.

Jackie se ridică, atingând uşor din greşeală piciorul lui şi ieşi din încăpere, mai sexy ca oricând în cizmele acelea albe. Partea în care trebuia s-o convingă să iasă cu el trecuse. Şi oare trebuia să privească toată seara acele picioare? Domnişoara Jackie Taylor avea un efect mult mai puternic asupra lui decât vroia să recunoască şi nu ştia ce putea face în privinţa aceasta.

Capitolul 1

Jackie termină ultima costiţă şi-i dădu drumul în farfurie.

- Ai avut dreptate. Sunt nişte costiţe excelente. Sunt sătulă! Tanner stătea în faţa ei la masă. îi zâmbi şi în colţurile ochilor
i se iviră câteva riduri fine. Apoi, îşi luă o mină serioasă.

- Mă bucur că putem fi singuri un timp. Până acum n-am avut şansa să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat în hambar, ştii tu, în pod.

- Nu-ţi cere scuze. îi zâmbi la rândul ei. Era evident că şi ea se gândise la întâlnirea lor la fel de mult ca şi el.

- Da, dar ai avut dreptate să ne opreşti.

- Nu sunt sigură de asta, răspunse dulceag Jackie.

- Poftim?! Tanner nu era convins că auzise cu adevărat ce spusese.

Jackie lăsă un moment de tăcere.

- M-ai auzit bine, spuse ea, chiar mai dulce.

- Cred că da, murmură el, tocmai în momentul în care chelneriţa veni să le ia farfuriile. Ce se întâmpla mai exact acolo? se întreba el.

Tanner o urmă pe Jackie pe scările spre verandă. O privi cum stă lângă uşa de la intrare, aştepând răbdătoare ca el s-o deschidă. Dar el n-o făcu. Se sprijini, în schimb, de balustradă, şi-şi dădu pălăria pe spate, ca s-o poată vedea mai bine.

Cămaşa cu franjurii care se lăgănau pe care o purta şi blugii aceia mulaţi îl înfierbântaseră şi-l stânjeniseră toată seara. Şi-i plăcuse sentimentul. Se lăsă pe spate şi o studie din cap până-n picioare.

După un moment, ea se întoarse înspre el.

- Nu intrăm? şopti ea.

Tanner se uită la casa tăcută şi întunecată.

- Hm. Nu încă. Cred că ar trebui să mai aşteptăm puţin. Camioneta Ellei este încă în faţă. Cred că tata s-ar putea să aibă nevoie de puţină intimitate.

Jackie se uită spre uşa de la intrare, apoi la Tanner. Lumina difuză de pe verandă arunca asupra siluetei ei un amestec de nuanţe aurii şi de umbre întunecate, accentuându-i formele. Inima lui începea să bată mai tare chiar şi văzând-o, numai. O dorea şi totuşi.

- Am putea rămâne aici o vreme. Jackie făcu un pas spre el, căutând cu ochi mari şi insistenţi un răspuns.

- Numai atât cât să facem puţin zgomot, să le dăm de înţeles că suntem aici, afară. Probabil că se relaxează pe canapea şi n-aş vrea să-i intrerupem fără să-i avertizăm înainte.

- Inţeleg. Traversă veranda şi-şi lăsă geanta pe măsuţa dintre balansoare. Şi ce vom face ca să ne treacă timpul?

- Tu eşti consultantul în probleme de etichetă. Spune-mi tu. Imi aduc aminte că ai menţionat că la sfârşitul unei întâlniri, o parte trebuie s-o sărute pe cealaltă, dacă amândouă doresc acest lucru. Iar eu cred că aceasta a fost o întâlnire, domnişoară Taylor.

- Chiar am spus asta, nu-i aşa? Jackie făcu încă un pas spre el.

Tanner încuviinţă din cap.

- Da, doamnă, aşa aţi spus.

- Asta înseamnă că urmează să mă săruţi? întrebă ea şi vocea

i se umplu de o nevoie pe care el tânjea s-o aline.

- Nu, doamnă.

Jackie rămase înmărmurită.

- N-o să mă săruţi? Umerii îi căzură. Oare sesiza la ea o urmă de dezamăgire?

- Nu se cuvine să te sărut eu. Nu eu sunt cel care dă lecţii în seara asta. Ideea de-a o provoca să acţioneze pentru ceea ce-şi dorea îl intriga. Şi, după părerea lui, în momentul acela vroia să fie sărutată.

-Vrei să spui că trebuie să fac eu următoarea mişcare? înaintă încă un pas spre el.

Tanner îşi împreună mâinile în faţa şoldurilor.

- Cred că asta vreau să spun, deşi sunt sigur că în cartea ta scrie că aşa ceva nu se cuvine. Dar în seara asta nu te-ai comportat tocmai ca o doamnă.

Veni şi mai aproape de el. Cizmele acelea albe o făceau să pară ca la ea acasă acolo, la fermă.

- Este adevărat, Tanner.

- M-am tot întrebat de ce. Cred că mersul la cumpărături a trezit în tine spiritul de vânător. Stătea acolo, sprijinit de balustradă, inima îi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare pas încărcat de suspans pe care ea îl făcea în direcţia lui. Poate că nu era capabil să-i ofere inima lui, dar cu toate acestea avea încă multe alte lucruri pe care i le putea da. Orice altceva putea fi al ei, nu trebuia decât să-i ceară.

„Dar va trebui să-mi ceară.“

- Interesantă teorie. Continuă să se apropie şi formele ei deveniră chiar mai tentante, pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora periculos. Tanner strânse

cu putere balustrada, vrând să se abţină încă un minut sau două.

„Te rog, iubito, cere-mi, doar!“

- Doamnă, ar fi mai bine să începeţi să faceţi ceva, dacă aveţi de gând să staţi în felul acesta în faţa mea. Spuneţi-mi exact ce se întâmplă când se ajunge în faza sărutului de noapte bună a unei întâlniri.

Jackie scoase un oftat exagerat, ca şi cum s-ar fi concentrat din greu.

- Să vedem. Bătu gânditoare uşor cu degetul în bărbie. Este o chestiune mai dificilă. Cred că până la urmă va trebui să-ţi explic. Ai putea încerca să-ţi aşezi mâna aici. Ii luă mâna şi i-o conduse pe şoldul ei. Asta, dacă partenera îţi permite.

- Şi dacă îmi permite?

- Atunci, ai putea să-ţi pui cealaltă mână aici. Ii aşeză cealaltă mână pe celălalt şold, iar el o trase instinctiv în braţe.

- Şi acum? Ne sărutăm?

- Nu atât de repede, cowboy! Işi puse un deget pe buzele lui.

Tanner se încruntă. Nu-şi amintea ca la o întâlnire să fi fost
atât de mulţi paşi până la faza sărutului.

- Ce s-a întâmplat oare cu vremurile în care bărbatul putea să-şi ia pur şi simplu femeia în braţe şi s-o sărute?!

- In primul rând, trebuie să ai o femeie. Zâmbetul ei jucăuş dispăru şi deveni serioasă. Clipea încet sub privirea lui înfierbântată. Iar tu nu ai, domnule Avery.

- Te am pe tine, se oferi el.

- Deocamdată, răspunse ea. Işi coborî privirea, arătând uşor dezamăgită.

Şi avea dreptate, ar fi fost cu el o vreme. Apoi, s-ar fi urcat în trenul acela în câteva zile care ar fi trecut într-o clipită, şi ar fi ieşit definitiv din viaţa lui. El ştia că Jackie îşi dorea mai mult. Şi merita mai mult. Acum înţelegea ce vroise să spună atunci când afirmase că nu avea timp pentru aventuri. Lucrurile se stingeau la fel de repede cum se încingeau.

Tanner mulţumi în taină că Jackie nu era genul care să se implice în relaţii cu clienţii. Era recunoscător că ea se hotărâse să-şi păstreze sufletul pentru cineva special. Pentru cineva potrivit. Cineva care-i putea oferi ceea ce-şi dorea şi ceea ce merita. O căsătorie. Copii. El nu era nici dispus, nici pregătit să se implice atât de mult.

îi mângâie uşor obrazul cu dosul palmei. Ea închise ochii şi gemu adânc de încântare. Tanner privi buzele ei pline care aşteptau să fie sărutate. La naiba, îi venea atât de greu să reziste acelei guri rotunde şi îmbietoare! Vroia mai mult decât orice pe lume să guste din nou buzele ei.

„Dar nu în seara asta.“ în seara aceea avea să fi un adevărat gentleman, chiar dacă asta îl omora pe dinăuntru. Nu putea continua, ştiind ceea ce credea ea despre flirturile ocazionale. Jackie deschise încet ochii şi-şi înclină nesigură capul. După felul cum o privea, îşi dădu seama că n-avea s-o sărute în seara aceea. Fără un cuvânt, se dădu înapoi şi se eliberă din îmbrăţişarea

lui.

- în orice caz, începu ea într-o şoaptă spartă, aşa. aşa ai. hm.începe faza sărutului, la o întâlnire. îşi duse mâna la ochi şi se priviră insistent. încet, ezitând, traversă veranda şi-şi luă în grabă geanta.

- Jackie, murmură el, vrând să-i explice că în cele din urmă n-ar fi avut decât de suferit.

Înăuntru se aprinse o lumină, atrăgându-le atenţia. Uşa de la intrare se deschise şi Willy ieşi împreună cu Ella pe verandă, ţinându-şi cu afecţiune braţul după umerii ei. Cuplul mai în vârstă se opri scurt şi se uită la Tanner şi la Jackie.

- Mi se păruse mie că aud voci de-afară. O conduc pe Ella la camionetă. N-o să dureze decât un minut-două şi am să vă las calea liberă, spuse Willy. După ce Ella flutură din mână în semn de noapte bună, cuplul părăsi veranda, pierzându-se în negura nopţii.

Jackie îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Tanner vru s-o oprească să intre înainte să-i explice de ce se oprise din senin, tocmai la o secundă de a o săruta.

- Jackie, lasă-mă doar să-ţi spun.

- Nu, este în ordine. Inţeleg. Ăsta nu era decât un exerciţiu. Se opri şi strânse clanţa cu mâna liberă. Şi mai trebuie s-o luăm în considerare şi pe Anna. Cu un zâmbet palid, îi spuse noapte bună şi dispăru în casă.

Anna?!

Deci, Jackie credea că totul avusese legătură cu Anna. Oare chiar nu-şi dădea seama că totul avea legătură doar cu ea?! Vru s-o urmeze înăuntru şi să-i spună că nu se întâmpla nimic cu Anna, cel puţin nu

romantic.

Dar se forţă să rămână pe loc. Poate că era mai bine ca ea să creadă că relaţia lui cu Anna exista cu adevărat. In felul acesta, toată lumea putea păstra aparenţele.

Ce altceva putea face? S-o prindă cu forţa şi să-i spună că simţea pentru ea ceva ce nu mai simţise niciodată, nici măcar pentru Marcy? Oare vroia să rişte să devină din nou vulnerabil, să iubească şi să piardă atât de curând după ce soţia lui murise? Nu. In câteva zile, Jackie s-ar întoarce la Washington şi ar ieşi din viaţa lui. Şi totul ar reveni la normal.

***

Trecuse mai mult de o zi şi Jackie abia dacă îl întâlnise, din întâmplare, pe Tanner. Petrecuse ore întregi în balansoarul de pe verandă, încercând să uite recenta lui respingere. Se închisese cu totul în ea, făcând tot ce-i stătuse în putere ca să se calmeze. Briza care foşnea prin frunzele stejarilor din apropiere suna la fel de mângâietor ca strunele chitarei lui Tanner. El venea şi pleca, mormăind morocănos despre curăţatul grajdurilor sau amintindu-le cu asprime copiilor să-şi îndeplinească sarcinile zilnice, pentru că altfel nu mergeau prea curând la festival.

O camionetă prăfuită opri în faţa casei şi Jackie o zări la volan pe Ella. Willy se repezi şi o sărută pe obraz, apoi privi cum Ella întoarce maşina, claxonează şi dispare într-un nor de praf.

Willy îşi aşeză la loc pălăria şi urcă scările spre verandă. Văzând aerul prostesc de pe faţa lui, Jackie putea spune că bătrânul era îndrăgostit până peste cap.

îşi sprijini capul de spătarul balansoarului şi continuă să se legene. Cel puţin era cineva mulţumit prin preajmă.

- Acum, avem aici pe cineva care a căzut de cam mult timp pe gânduri. Willy privea în jos, spre ea. Vă deranjează dacă mă alătur şi eu?

- Nicidecum. Mi-ar face mare plăcere compania.

Willy îşi puse pălăria pe masă şi se lăsă apoi pe spate în balansoarul său, oftând satisfăcut.

- Ah! Asta înseamnă viaţă. Să te legeni şi să te relaxezi.

Jackie se sili să zâmbească politicos.

- De asta sunt aici, nu?

- Foarte bine faceţi. înţelegerea e înţelegere. Gemenii iau lecţii despre bunele maniere, iar dumneavoastră învăţaţi să vă relaxaţi.

Willy se opri din legănat şi rămase locului, ca de piatră.

- Aş vrea ca şi Tanner să se poată relaxa. Să fiu al naibii dacă ştiu ce are în ultima vreme. Ridică o sprânceană stufoasă şi grizonantă spre ea. Ştiţi dumneavoastră ce se întâmplă cu el?

- N-am observat nimic.

Bătrânul o privi acuzator. Inima lui Jackie bătea să-i spargă pieptul. Oare era chiar atât de transparentă?!

- Mda. Inţeleg. Willy îşi drese vocea, semn clar că n-o credea. Mă întrebam dacă veţi termina lecţiile înaintea sfârşitului de săptămână. Mi-ar plăcea să-i iau pe copii cu mine sâmbătă după- amiază, la festival. Şi după dans, o să rămânem la Ella. Ii vin în vizită nişte nepoţei şi cred că gemenilor le-ar prinde bine să se întreţină cu ei şi să doarmă peste noapte acolo.

- Desigur. Nu mai am de făcut cu ei decât câteva lucruri. Dar parada este în după-amiaza aceasta şi am fost de acord să terminăm mâine şi nu astăzi.

- Perfect. Le-am promis şi că azi o pot vizita pe Daisy. Doctorul Adams spune că se simte bine şi că în curând poate veni acasă. veniţi azi cu noi, nu-i aşa? La paradă şi s-o vedem pe Daisy mai târziu?

Nu şi dacă Tanner urma să meargă, se gândi ea cu tristeţe.

- Dacă merge întreaga familie, n-aş vrea să vă deranjez. Spera că fusese suficient de diplomată.

-Ah, acum, n-o să ne deranjaţi, câtuşi de puţin. Vrem cu toţii să veniţi. Inclusiv Tanner. Pufăi. In ciuda a ceea ce credeţi dumneavoastră.

Jackie se opri din legănat. Willy surprinsese cumva tensiunea care se născuse între ea şi Tanner?

- Cum? De unde ştiţi?

Willy dădu din mâini exasperat.

- La naiba, v-am văzut cum vă evitaţi reciproc, cum vă prefaceţi că nu se întâmplă nimic între voi. în viaţa mea n-am întâlnit doi catâri mai încăpăţânaţi decât voi doi.

- Dumneavoastră vorbiţi, sări ea şi începu să se legene cu forţe proaspete.

Bătrânul îşi reţinu cu greu un chicotit.

- Dacă vă referiţi la mine şi la Ella, cred că aveţi dreptate. Presupun că într-o bună zi va trebui să mă aşez la casa mea şi să mă căsătoresc cu femeia aceea. încercase să sune ca o povară aducătoare de necazuri, dar Jackie ştia mai bine. îşi dorea să o ia în căsătorie pe Ella mai mult decât orice pe lume.

- Si de ce vă ia atât de mult? întrebă ea, pe deplin conştientă că era apoape impertinentă.

- E vorba de fiul acela al meu. Are nevoie de mine. Fireşte, nu văd atât de bine, dar fac o mulţime de lucruri pentru el pe aici. încetă să se mai balanseze şi o privi pe Jackie cu o seriozitate inconfundabilă. Credeam că tot aranjamentul acesta cu el va fi temporar. îmi imaginam că până acum o să găsească fata visurilor sale şi o să-şi continue viaţa.

- Am crezut că Marcy era fata visurilor lui Tanner.

- Nu ştiu prea multe despre asta, în afară de faptul că s-a întâmplat ca amândoi să meargă pe acelaşi drum şi că ideea de a se căsători nu a fost la momentul respectiv chiar atât de proastă. Erau amândoi foarte tineri, îşi doreau propriul lor pământ şi-şi apreciau unul celuilalt compania. La început. Niciodată n-am ştiut ce n-a mers, mai exact. înainte să-mi dau seama că aveau probleme, ea murise deja în accidentul acela rutier.

- Deci, erau probleme dinainte?

- Aşa presupun.

Jackie privi împrejur, la întinderea vastă de pământ, apoi cercetă cerul. Nu ştia exact ce căuta în norii pufoşi care se aliniau la orizont.

- Mie mi se pare că încearcă să-şi refacă viaţa. Vreau să spun, o duce pe Anna la dans. Este un prim pas, spuse ea.

- Nu este rocul meu să încerc să aflu ce se întâmplă în capul lui Tanner. Dacă încercă să-şi găsească o femeie, nu caută în locul potrivit. Cel puţin, nu cu Anna. Copiii văd asta. Si eu văd asta.

Discuţia despre Tanner şi despre potenţialele lui partenere o afectase mai mult decât ar fi crezut.

- Poate că n-ar trebui să mai vorbim despre el. Ultima oară când am făcut-o a avut ca urmare o tentativă de a mă concedia, vă mai aduceţi aminte?

Willy râse din nou.

- Chiar a încercat să vă concedieze, nu-i aşa? N-aş vrea să-l provoc şi să devină şi mai morocănos decât este deja. Dar tot ce vreau să spun este că are nevoie de un anumit gen de femeie. îi trebuie o femeie care să poată scoate la iveală tot ce are mai bun.

O femeie ca.

- Ca Anna. Jackie termină propoziţia cu respiraţia accelerată.

- Nu, domnişoară Jackie - spuse el - o femeie ca dumneavoastră.

***

Tanner scoase camioneta de pe aleea lungă a doctorului Adams şi se îndreptă spre casă. îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului sau oriunde altundeva, numai să nu se uite la Jackie, care stătea alături de el. Mai exact, să nu se uite la pantalonii ei scurţi şi la minuscula ei bustieră.

Nu-i era de ajutor faptul că fusese cu ea aproape toată după- amiaza. Mai întâi la paradă şi apoi la veterinar. Stătuse tot timpul lângă ea, atingându-se din greşeală, făcând tot ce-i stătuse în putere să nu observe frumoasele ei picioare. Sperase ca Willy şi gemenii să fie un tampon între ei. Dar până la sfârşitul după-amiezii, bătrânul şi Ella dispăruseră deja împreună cu gemenii. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva vulpoiul bătrân complotase ca să rămână singur cu Jackie.

Işi ignoră suspiciunile şi încercă să se concentreze la activităţile festivalului din ziua următoare - căţărat pe frânghie şi rodeo cât putea face faţă un cowboy. O zi de lupte corp la corp şi de întreceri cu butoaie avea să-i prindă bine. Şi după jocuri, festivalul se încheia cu dansul. Un dans la care mergea la braţ cu Anna, şi nu cu Jackie. La naiba!

Tocmai când ieşi de pe aleea lungă, intrând pe autostrada principală, un mic Cessna zbură foarte aproape de sol, pe deasupra lor.

- Se pare că şi magnatul nostru vine la festival. Păcat c-a pierdut parada de mai devreme, spuse el.

- Deci acesta este bogătaşul de pe Wall Street despre care vorbea doctorul Adams?

- Da.

Jackie urmări cu privirea cum avionul se apropie din ce în ce mai mult de pământ.

- Ce stil de viaţă, şopti ea. Locuinţa de aici este principala reşedinţă din timpul anului?

- Nu cred. Majoritatea timpului cred că şi-o petrece la Atlanta sau la New York.

- Trebuie să fie frumos. Când se simte prizonier în viaţa de la oraş, poate zbura aici, în provincie.

- Dar tu? întrebă Tanner. Te-ai simţit vreodată prizonieră în oraş?

Jackie nu-i răspunse. Cel puţin, nu la început.

- Cred că da. Sunt în mod constant în atenţia publicului şi în viaţa mea n-am făcut nici măcar un lucru ca să merit asta.

- Mi-ai ajutat copiii. Este un lucru de importanţă majoră.

- Mulţumesc, dar am făcut foarte puţin pentru ei, în comparaţie cu Willy. Că tot veni vorba despre Willy şi despre copii, la ce oră se întorc diseară?

- Târziu. Mâine n-au şcoală, cu toate că e vineri. Sărbătoarea regiunii. Tot Willy o să-i supravegheze mâine pe Max şi pe Amanda, cât timp concurez eu.

în câteva minute, Tanner opri în faţa casei. Jackie deschise portiera şi rămase o clipă pe loc, înainte de a coborî.

- Asta înseamnă că în seara asta suntem doar noi doi, spuse ea în cele din urmă, în parte pentru el, în parte pentru ea.

- Aşa cred, spuse încet Tanner.

***

Jackie se ghemui pe canapea şi începu să citească, lăsându-l pe Tanner să-şi termine lucrul în birou. Dar închise cartea după ce citise pentru a treia oară un paragraf, fără să ştie despre ce era, de fapt, vorba în el. Gândurile ei erau la Tanner şi la copii şi la felul în care-şi petrecuseră întreaga după-amiază împreună, la paradă şi apoi la spitalul pentru animale.

„Ca o familie mare şi fericită.“

Dar ştia că era ultimul lucru pe care Tanner şi-l dorea. Mizerabilele ei gânduri fură întrerupte când Tanner se aşeză alături de ea. Se uită la cartea ei.

- E de vreun folos?

Ea se uită scurt la carte şi o aruncă pe jos.

- Nu, nu prea, răspunse, jenată că nu reuşise să se concentreze. Dar stânjeneala ei mergea mai departe de asta. Durerea pe care respingerea lui i-o produsese cu o noapte în urmă era încă mult prea proaspătă ca să se

simtă confortabil în preajma lui.

Trebuia să scape cumva de apropierea aceea. Se mută uşor la marginea canapelei şi simulă o întindere somnoroasă, urmată de un căscat exagerat.

- N-aş vrea să fiu plictisitoare, dar cred că în seara asta am să mă retrag devreme.

Se ridică, însă braţele lui bronzate o prinseră brusc de şolduri. Respiraţia i se acceleră, iar inima începu să-i bată cu putere. Tanner o aşeză în poala lui. Dar trebuia să fie tare. Trebuia să fie hotărâtă. Pentru binele ei. Şi al Annei.

- Tanner Avery, ce crezi că faci? întrebă ea răstit.

- Ti-aş putea adresa aceeaşi întrebare.

- Ce vrea să însemne asta?

- Te aştepţi să cred că eşti obosită şi că vrei să te duci să te culci?

- Şi nu e aşa?

-Judecând după ultimele nopţi, nu. Din câte presupun, n-ai putut să dormi mai mult decât mine.

- Oh, prostii.

- Da? Atunci de ce aud bătaia aceea pe tastatură la primele ore ale dimineţii? Şi de ce stai şi te legeni o jumătate de zi pe verandă? Şi cum rămâne cu noaptea trecută, când te-am văzut afară în pijama, uitându-te la lună, hm? Braţele lui se strânseră în jurul ei, forţând-o să se sprijine de el.

Buzele lui veniră periculos de aproape de urechea ei.

- Nu pot să neg că eşti obosită, iubito, dar cred că tot

n-o să poţi dormi. Nu în seara asta. Nu-mi pasă cât de confortabil te simţi în patul ăla uriaş şi vechi, cu baldachin.

Subtilitatea vocii lui părea să-i mângâie carnea, făcând-o să se relaxeze în braţele lui.

- Necazul este, continuă el, că nu-mi pot scoate din cap imaginea ta în patul acela. Din cauza ei stau treaz nopţile. Işi atinse buzele de gâtul ei şi o sărută uşor.

- Şi astăzi, continuă el, te-ai perindat în blestemata asta de bustieră, etalându-ţi deliciosul abdomen! Aproape că am înnebunit. M-am săturat să mă comport ca un gentleman. De fapt, aproape că mă ucide. Tanner îşi strecură mâna sub bustiera ei, trecându-şi încet degetele peste pielea ei.

Când îi cuprinse sânul, simţi cum un fior de dorinţă o străbate. Işi aminti că trebuia să lupte cu el, să-i reziste. Dar senzaţia mânii lui aspre pe pielea ei topea orice străduinţă de a
i se opune. Cum să reziste atingerii acestui bărbat, când tânjise atât de mult după ea?! Vru să-l pedepsească, dar când deschise gura nu-i scăpă decât un gemăt uşor.

- Oh, asta? spuse ea în cele din urmă. Am purtat-o într-adins.

- Pentru mine?

- Mă ignorai şi a trebuit să fac ceva drastic ca să-ţi atrag atenţia.

Trasă cu degetul mare conturul sutienului din dantelă, apoi îl strecură dedesubt şi atinse blând carnea care acum îi răspundea tremurând.

- Tanner! şopti ea cu răsuflarea întretăiată. Dar Tanner o ridicase deja în aer şi-o aşezase la loc pe canapea.

- Nu mă lua pe mine cu Tanner! Vrei să-mi spui că special m-ai înfierbântat şi m-ai făcut să mă simt stânjenit toată ziua?! mârâi el.

- Adică a funcţionat?

Deschise cu măiestrie închizătoarea din faţă a sutienului ei, eliberând-o de orice inhibiţii pe care încă le mai avea.

- Tu ce crezi? N-am fost în apele mele toată ziua din cauză că te doream şi acum îmi spui că în tot acest timp n-ai făcut decât să mă tachinezi?! Mâinile lui îi mângâiau delicat sânii, stârnind înăuntrul ei un foc senzual.

Dându-şi seama că într-adevăr Tanner o dorea, inima i se umplu de anticipare şi de încântare. îşi aruncă mâinile în jurul taliei lui şi-l trase hotărâtă deasupra ei.

- Cred că te tachinam, dar tu mă ignorai.

- Eu? Te ignoram? Aveam senzaţia că nu vroiai să fii în preajma unui bărbat ca mine. Necazul era că nu mă puteam ţine la distanţă. O studie, căutând pe chipul ei o confirmare.

-Te vroiam lângă mine, vreau să spun, te vreau. Vreau să ştiu cum este să fac parte din viaţa ta de aici. Fiecare parte. Fiecare centimetru. Ca să amplifice cuvintele, îşi înfipse uşor unghiile în spatele lui.

- De data asta n-o să-ţi vină mintea la cap sau altceva de genul ăsta, nu-i aşa? Pentru că nu ştiu dacă pot face faţă unei alte runde asemănătoare cu cea din hambar.

Jackie ridică două degete.

- Pe cuvânt de cercetaş. Asta atâta timp cât nici ţie nu-ţi vine mintea la cap.

- Doamnă, am depăşit de mult faza în care aş fi

putut să dau un sens sentimentelor mele pentru dumneavoastră.

Jackie se simţi cuprinsă de o fericire fără de margini. îşi petrecuseră ziua împreună ca o fmilie şi acum îşi petreceau împreună seara, ca un cuplu. Tachinatul lor jucăuş încetă şi privirea acaparatoare a lui Tanner se fixă asupra gurii ei.

- Stii că, odată ce te sărut, totul s-a terminat. Nu va mai fi cale de întoarcere.

- Nu este cale de întoarcere, întări ea aspru.

Tanner îşi apropie gura de a ei şi o sărută. Hotărât. Plin de dorinţă. Si când sfârşi, risipi o urmă fierbinte de sărutări pe gâtul ei, până când ajunse la primul nasture al bustierei care îl împiedica să meargă mai departe. Tocmai când ea era pe punctul de a-i cere să-l sfâşie ca să simtă gura lui pe piele, Tanner se încordă. O privi serios şi îngrijorat.

- Ce este? întrebă ea, pe jumătate şoptit, pe jumătate plângând. Ce s-a întâmplat?

- Nu putem face asta.

- De ce? ceru ea o explicaţie.

- Din cauza gemenilor. Şi a lui Willy. Ar putea ajunge în orice clipă. Nu ne putem asuma riscul acesta. Nu putem. Nu aici.

- Urăsc atunci când ai dreptate. Era dezamăgită, dar el avea dreptate. Şi ce facem acum?

Tanner nu-i răspunse. In schimb, se ridică de pe canapea. Intr-o fracţiune de secundă, o trase şi pe Jackie în picioare şi o aruncă pe umărul său.

- Tanner Avery! Ce faci?!

- Sunt hotărât să te văd odată în patul ăla cu

baldachin!

- Pune-mă jos sau te avertizez, îmi petrec noaptea singură în patul acela!

- Nu prea cred, iubito. Asta păţeşti dacă mă tachinezi toată după-amiaza!

Tanner traversă bucătăria, îndreptându-se spre hol. Intră în camera lui Jackie şi închise uşa cu piciorul. Pe drum, simţise pumnii lui Jackie bătând în spatele lui, în timp ce îi strigase s-o lase jos. Avea s-o pună jos, de acord. Dar asta ar fi trebuit să fie ultima dintre grijile ei. Ar fi trebuit să se îngrijoreze în legătură cu ce plănuia să-i facă după aceea.

O lăsă încet pe pat, sărutând-o. O secundă mai târziu, îl trase spre ea, forţându-l să cadă şi el pe pat.

- Intenţionez să explorez fiecare centimetru al tău, îi şopti el printre ploaia de sărutări depuse pe gâtul şi pe claviculele ei.

- Nu eşti singurul, cowboy. Vocea ei, tandră şi sacadată, îl făcu să tânjească şi mai mult după ea. Şi eu plănuiesc să fac ceva explorări.

- Doamne, sper. „Chiar dacă numai în seara aceasta“, se lamentă el în gând. Privirea lui se fixă asupra ei şi memoră fiecare detaliu al femeii stârnite şi frumoase care acum fremăta sub el de dorinţă.

- Ai de gând să te uiţi la mine sau mă săruţi? Jackie ridică o sprânceană în semn de provocare.

- Oh, am să te sărut. Si am să-ţi fac al naibii de multe alte lucruri. Acum, unde rămăsesem?

îşi înclină capul şi-şi apropie gura de a ei. Nu realizase, până în momentul acela, cât de mult îi lipsise felul în care se simţea când pielile lor se atingeau. Ea

deschise cu tandreţe gura, permiţându-i s-o guste. Tanner atinse cu limba buzele ei, apoi pătrunse mai adânc, purtat de dorinţa de a fi înăuntrul ei.

Ea îşi plimbă mâinile peste trupul lui, făcându-l să se cutremure de câte ori îl strângea. Când una dintre mâinile ei se dezlipi de pe el, corpul lui protestă în linişte. Jackie îi aduse mâna înapoi sub bustiera ei.

- Dacă nu mă înşel, cam pe aici rămăsesem înainte să mă arunci peste umăr, şopti ea, atât de feminină.

- Cred că ai dreptate. Odată ce rotunjimea netedă a sânului ei îi umplu mâna, simţurile lui se încordară. Carnea ei îi dădea o senzaţie atât de răscolitoare, încât gemu la electricitatea care pulsa în palma lui. îi sărută sânul, la început uşor, până când ea se arcui sub el, cerându-i mai mult.

S-o simtă cutremurându-se era prea mult. începu să-i descheie nasturii, nerăbdător să-i vadă, în sfârşit, carnea, până când ea îi spuse:

- Oh, rupe odată blestemata asta de bustieră! Oricum, ăsta era planul meu.

- Dorinţa ta e ordin pentru mine.

îi smulse obiectul vestimentar, iar nasturii zburară. Nu-i păsa decât să treacă mai repede de potrivnica dantelă şi să simtă din nou pe buze gustul sânilor ei. Şi ei părea să nu-i pese de nimic altceva. Tanner îi scoase cu blândeţe sutienul deja desfăcut. Ii dezmierdă cu gura sânul. Il alintă cu limba, făcând-o să ofteze de plăcere.

- Habar n-ai ce-mi faci, Tanner Avery!

El se ridică din îmbrăţişarea ei.

- Ştiu exact ce fac. Fac dragoste cu fiecare centimetru din tine, în absolut toate felurile în care pot.

Şi, de data aceasta, lasă-mă pe mine să mă descurc cu prezervativul.

Işi trecu limba peste clavicula ei, apoi pe umăr şi pe gât, după care se aruncă adânc asupra gurii ei. O sărută. Profund. Ea descătuşase în el forţa pură a unei nevoi neconştientizate, care acum nu mai putea fi controlată, chiar dacă ar fi încercat.

Işi scoase cizmele şi se aşeză alături de ea. Se luptă neîndemânatică şi cu frenezie să-i desfacă fermoarul şi cureaua, aruncându-i pe rând hainele şi explorând între timp superbul lui corp.

După ce îi dădu jos pantalonii scurţi, sutienul din dantelă şi chiloţii, se aşeză lângă ea, savurând pielea ei dulce şi privind-o cum se cutremură cu fiecare mişcare a mâinii lui. O mângâie, iubind formele ei voluptuoase şi încântătoarea ei feminitate, dorind tot ce era Jackie.

Cu două degete, îi desenă o linie senzuală între sâni, coborî apoi către buric, îndreptându-se apoi şi mai jos. In curând, corpul ei se arcui ca răspuns la atingerea lui intimă şi gemu încet.

-Am nevoie de tine, acum!

Jackie nu mai simţise niciodată o plăcere atât de intensă. O dorinţă fierbinte şi ascuţită mocnea pe dinăuntru, cerând să fie împlinită. Dacă nu-l avea curând pe Tanner înăuntrul ei, cu siguranţă murea.

-Te rog, Tanner, acum, suspină cu disperare.

El îi acoperi gura cu un sărut şi ea îl simţi alunecând pe pielea ei şi odihnindu-se deasupra ei. îşi arcui şoldurile spre el, tânjind să-l simtă pătunzând-o. Când şoldurile lor se întâlniră, Tanner plonjă în ea, trimiţând-o

pe culmile înalte şi ameţitoare ale plăcerii.

Dorinţa ei de eliberare îl descătuşă şi pe el, până când trupul lui se încordă într-un ultim şi exploziv atac şi-i scăpă un geamăt. Un moment mai târziu, se culcă lângă ea şi-i strânse în braţe trupul care încă mai tremura. încercând încă să-şi revină, se lipi de el, în timp ce braţele lui musculoase se încolăciră în jurul ei, lăsând-o aproape fără suflare.

- Cum aş putea vreodată să mă satur de tine? îi şopti el la ureche. Ea simţi cum buzele lui se arcuiesc într-un sărut, jucându-se cu nasul prin părul ei.

- Nu ştiu, răspunse ea, luptându-se să nu plângă pur şi simplu pentru că era atât de minunat să-l aibă lângă ea. De un singur lucru sunt sigură însă, nu m-ar deranja să încerc să mă satur de tine, adăugă torcând, aproape.

- Bună idee! De fapt, hai să nu mai părăsim niciodată patul acesta! îi sărută zona erogenă în care gâtul se întâlnea cu umărul.

Jackie chicoti.

- Sună bine. Dar va trebui să ne luăm din când în când câte o pauză.

- Da?

- Ai anumite responsabilităţi, îţi aduci aminte? O fermă care trebuie condusă, copii de care trebuie să te ocupi, o competiţie la care trebuie să participi.

Tanner îşi ridică îngrijorat capul.

- Serios? De ce nu-mi spune nimeni lucrurile astea? Cum se presupune c-o să mă întrec cu butoiul mâine, după ce tocmai m-ai distrus?! întrebă el prefăcându-se iritat.

- Descurcă-te! răspunse ea. Detestând ideea să se dezlipească de ea chiar şi pentru un minut, îi culcă pe

pieptul ei capul şi-l îmbrăţişă cu putere. Dar în ziua următoare trebuia să facă faţă atât întrecerii cu butoaie, cât şi dansului, fie că-i plăcea, fie că nu. Şi mai trebuia s-o înfrunte şi pe Anna.

Jackie îşi reţinu un oftat. Alungase deliberat din minte gândul la Anna. Nu se putuse gândi la nimic altceva în afară să-l aibă Tanner doar pentru ea. Şi acum, că-l avea, ce trebuia să facă? Tanner fusese sincer cu ea şi-i spusese despre Anna. Oare trebuia să-i mărturisească despre Derrick?

Nu, se hotărî ea. Derrick nu mai făcea parte din viaţa ei. Firește, Derrick nu ştia asta. Nu încă, cel puţin. Il privi pe furiş pe Tanner. De să complice lucrurile acum? De ce să se deranjeze şi să recunoască faţă de Tanner că intrase într-o relaţie cu un bărbat pe care nu-l iubea? In momentul în care realiză asta, simţi brusc cum obrajii i se înroşesc. Nu. Nu-l iubea pe senatorul junior şi n-o făcuse niciodată. Nu iubea decât ideea de clopote de nuntă şi de buchete de mireasă.

Dar Tanner trebuia să ia în considerare şi pe altcineva. Oare ce avea să facă în legătură cu Anna? Jackie avea nevoie să ştie.

- Mă simt puţin prost, atacă subtil ea subiectul. Stătea întinsă pe spate cu aşternutul tras până sub bărbie. In privinţa festivalului, a dansului mai exact. Cum rămâne cu Anna?

Tanner îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

- Nu-ţi face griji.

Ea trase mai sus aşternutul.

- Ce o să-i spui? Cum o s-o anunţi?

- S-o anunţ ce?

- Despre ce s-a întâmplat între noi. Doar nu te

gândeşti să mergi cu ea la dans, date fiind circumstanţele. Nu i se părea deloc cinstit. Faţă de Anna. Nici faţă de ea.

Tanner se întoarse şi el pe spate.

- Oh, duminică am să merg totuşi cu Anna la dans.

Câteva secunde, Jackie clipi uimită spre bărbatul cu care
tocmai făcuse dragoste. Părea ca acasă, alături de ea în pat, mai mult decât nepăsător că erau în joc inimile a două femei.

- Nu crezi că-i datorezi o explicaţie?

El închise ochii şi clătină din cap.

- Nu.

- Dar. dar tocmai ai înşelat-o. Si eu am înşelat-o. indirect.

- Convenabil moment pentru tine ca să ajungi la concluzia asta, nu crezi? Deschise un ochi şi-i aruncă o privire scurtă şi precaută. La fel de repede, îl închise la loc şi zâmbi afectat.

Jackie lipi aşternutul de ea. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că bărbatul o tachina. Se ridică, hotărâtă să nu-i permită să dea vina pe ea.

- De acord, ai dreptate, firește. Dar în momentul acesta vorbim despre tine. Nu pari genul de bărbat căruia să nu-i pese de lucrurile de genul acesta. Nu din câte am văzut eu.

- îmi pasă. Tocmai de asta o duc la dans.

Jackie se trânti la loc pe pernă. Probabil că nu avea nici un drept să fie atât de furioasă, dar nu se putea abţine.

Spre deosebire de Tanner, ea măcar luase o hotărâre în ceea ce-l privea pe bărbatul din viaţa ei.

Poate că se simţea rănită că, după tot ce împărţiseră, Tanner nu o alesese pe ea. Poate că cel mai mult o enerva faptul că nu luptase pentru ea. Oricum, comportamentul lui o înfuriase.

Arătă înţepată cu degetul spre uşă:

-Tanner Avery! Ieşi imediat din patul acesta şi pleacă în clipa asta din camera mea!

Tanner îi răspunse râzând cu blândeţe.

-Vorbesc serios! îşi duse degetul pe şoldul lui şi încercă să-l împingă din pat. Dar el nu se clinti din loc. Ea nu ştiuse până atunci că muşchii puteau fi atât de grei. Du-te!

Tanner se rostogoli şi apoi se năpusti jucăuş asupra ei. O prinse de încheieturile mâinilor şi o imobiliză de saltea.

- N-o să-ţi meargă, nu de data asta. îşi umplu vocea de venin, sperând să poată ascunde durerea pe care o simţea.

- Nu plec, nu până nu spun ce am de spus. Râse cu maliţiozitate la ea şi în colţurile ochilor i se iviră din nou ridurile acelea fine. Cred că tu eşti cea căreia îi datorez o explicaţie.

- înţeleg. încercă să-l ridice de pe ea. N-ai reuşit să te culci cu mine şi să scapi cu faţa curată, aşa că acum încerci să mă convingi că mă înşel?

în ochii lui se citi, pentru o clipă, durerea.

- Asta crezi c-am făcut? Că „m-am culcat“, doar, cu tine?

- Depinde. Ea se ruga să nu fie aşa.

- Depinde de ce?

- Nu înţeleg cum poţi fi cu mine în minutul acesta, iar în următorul să plănuieşti să fii cu Anna. Trimiţi un

mesaj ambiguu.

- Oh, spuse el, înţelegând în sfârşit că o rănise cu adevărat. Ea se gândi în treacăt că-i luase destul de mult să realizeze asta.

- îmi pare rău, glumeam, doar. Cred că atunci când ai auzit conversaţia cu Willy despre Anna, n-ai prins esenţa. Vocea lui şoptită şi tandră o făcu să se relaxeze în braţele lui.

Jackie îi privi chipul serios.

- Eu am crezut că am înţeles-o. Nu fur bărbatul altei femei? Se juca absentă cu părul mătăsos de la ceafa lui.

Tanner râse.

- Nu. Nicidecum. Anna s-a despărţit de soţul ei şi în momentul de faţă suferă destul de mult. Este o femeie orgolioasă. Vroia să meargă la Căpşu-Fest, însă nu vroia să apară singură. Willy m-a rugat s-o însoţesc, ca să nu rămână îmbufnată acasă.

- Dar a venit aici. A luat cina cu gemenii. De câteva ori.

- Adevărat, dar n-a venit aici decât împreună cu Willy şi cu Ella. Ella şi Anna sunt verişoare îndepărtate.

- Deci, între tine şi Anna nu este nimic?

- Nu neg faptul că lumea ne vede ca pe un potenţial cuplu. Işi doreşte să fim împreună. Există câţiva oameni care în momentul acesta nu-l prea agreează pe soţul ei şi care ar da orice s-o vadă ieşind mai repede din divorţul acesta. Dar eu nu-i sunt decât prieten.

- Şi de ce nu mi-ai spus, în loc să mă laşi să cred că între voi este ceva?

- Pentru că am vrut să crezi asta.

Jackie se încruntă, confuză. Până în momentul acela, nu reuşise s-o facă să se îmbuneze.

- Deci, oamenii vă aruncă pe unul în braţele celuilalt. Ţie chiar îţi pasă de ea. Şi ai vrut să cred că aveţi o relaţie. Râse, în ciuda faptului că ar fi vrut să plângă. Acum mă simt mult mai bine.

- Am crezut că ar fi mai uşor pentru toată lumea. Se întinse lângă ea şi-şi odihni mâna pe pieptul ei. S-ar fi îndepărtat imediat, dar curiozitatea o făcu să zăbovească.

- Şi cum a fost mai uşor pentru mine?

- Am crezut că amândoi vom păstra aparenţele. Te vroiam mai mult decât am dorit în viaţa mea orice altă femeie, dar ştiam că nu te puteam avea. Sau că nu trebuia. La naiba, în câteva zile plecai înapoi la Washington. Iar eu te percepusem ca pe cineva care întotdeauna face lucrul cel mai nimerit. Aşa că am decis că dacă ai crede că Anna face într-adevăr parte din peisaj, atunci amândoi ne-am putea ţine mâinile la locul lor. Cu atât mai dificil a fost pentru mine să mă comport cum trebuia.

Jackie gemu, dându-şi seama că se prăbuşise cu capul înainte de pe piedestalul pe care o aşezase Tanner.

- Imi pare rău că ideea ta te-a afectat. N-am făcut „cel mai nimerit lucru“. Nicidecum. Am încercat. Ei bine, cel puţin.

Vroise să facă ceea ce era mai bine, dar Tanner reuşise să-i tulbure judecata şi simţurile şi nu putea face nimic în privinţa asta.

- Nu uita că eu am fost cel care a ascuns informaţia, îţi aduci aminte? Si ăsta nu poate fi un lucru bun în nici o relaţie. Ar fi trebuit să ştiu, spuse el.

- Si totuşi, te-am dezamăgit. Se înduplecă şi-l lăsă s-o vadă cum pune un botic de toată frumuseţea.

- Arăt eu supărat? îi ridică uşor bărbia. Bărbatul arăta oricum, dar nu supărat.

- Aşadar, ce înseamnă toate astea? întrebă ea în cele din urmă. Ce se spune despre noi? Suntem împreună când pentru nici unul dintre noi nu poate ieşi nimic bun din asta. Realitatea o izbi brusc şi clipi des, încercând să-şi reţină lacrimile care stăteau să-i curgă.

- Nu ştiu, iubito, chiar nu ştiu, murmură el fără să se uite la ea. Rămaseră îmbrăţişaţi în tăcere.

în câteva minute, Jackie auzi respiraţia lui Tanner, care dormea adânc. Avea dreptate. Ea nu putea dormi prea mult în seara aceea. Nu atâta timp cât vârtejul acela de gânduri nu-i dădea pace, şi mai ales când toate duceau la aceeaşi concluzie. Se îndrăgostise până peste cap de Tanner Avery, un bărbat care nu avea de gând să-şi împartă viaţa cu nici o femeie.

Capitolul 8

Zburdând în furoul pe care Alice i-l strecurase în geantă, Jackie se pregătea pentru marele dans de sâmbătă seara. Deschise dulapul şi scoase vestimentaţia pe care o cumpărase când fusese cu Amanda în oraş. O studie cu atenţie. O cămaşă roşie îndrăzneţă, dar foarte feminină, cu trandafiri negri brodaţi, în combinaţie cu fustă neagră, deasupra genunchiului, creată special ca să atragă toate privirile. Cea mai scurtă fustiţă pe care o găsise.

Stând pe pat, realiză cât de obosită, dar imens de fericită se simţea după acele ultime două zile în care participase la Căpşu- Fest. Ba chiar se oferise voluntară să vândă fistic şi alune la o tonetă. In timpul zilei de vineri, şi Tanner fusese prins cu evenimentele festivalului şi abia dacă-l văzuse. Dar întreaga noapte fusese în patul ei.

Se gândi înapoi la cum făcuseră dragoste. Ori de câte ori corpurile lor se atinseseră, împărţiseră o pasiune intensă, conştienţi că timpul pe care-l aveau de petrecut împreună era foarte preţios. Din nefericire, timpul acesta se scurgea. Jackie ştia exact în ce intrase cu Tanner şi mai ştia şi că în curând trebuia să facă faţă unui rămas-bun. „Dar nu în seara asta!“

Avea de gând să se bucure de noaptea aceea de sâmbătă, în ciuda faptului că mergea singură şi în ciuda faptului că a doua zi trebuia să-şi facă bagajele pentru ca luni dimineaţa să poată prinde trenul spre Washington. Jackie îndepărtă supărătorul gând. Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă să-şi ascundă tristeţea din suflet afişând cel mai larg zâmbet, chiar şi atunci când îl

va vedea pe Tanner în braţele altei femei. Dar se întreba: dacă Tanner îşi petrecea seara cu Anna, venea totuşi în noaptea aceea în patul ei?

Se uită la ceas. avea cinci minute să se îmbrace, să-şi încalţe cizmele şi să-şi aranjeze pălăria neagră de cowboy. Privi încă o dată hainele.

Tanner Avery nu avea nici o şansă!

Câteva minute mai târziu, gata îmbrăcată, părăsi dormitorul şi-şi făcu apariţia în sufragerie. Se părea că rămăsese ultima, din moment ce întreaga familie o aştepta.

- îmi pare rău că am întârziat, spuse ea. Cercetă faţa fiecăruia. Gemenii stăteau înmărmuriţi pe canapea, iar Willy pe braţul ei. Tanner stătea pe colţul mesei pentru cafea, cu ochii mari de mirare şi cu gura căscată.

- Ce aveţi cu toţii? întrebă ea.

Cu toţi ochii aţintiţi asupra ei, simţi cum teama pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Nici prin gând nu-i trecuse vreodată că poate exagera cu aranjatul.

- Prea mult? întrebă. Conştientă de sine, se uită la fusta care acum îi părea mult prea scurtă şi la picioarele pe care le simţea mult prea dezgolite.

Tanner se ridică şi clătină din cap.

- Nu. Cred că ne-am închipuit cu toţii că vei purta pantalonii scurţi sau costumul roz sau ceva în genul ăsta.

Amanda arătă spre hainele lui Jackie.

- De unde le-aţi luat?

- Când am fost împreună la cumpărături. Tu probai nişte lucruri. Am vrut să fie o surpriză.

- In regulă, suntem surprinşi. Tanner răsuflă plin de

elan.

Jackie nu-şi putea da seama dacă era o surpriză plăcută sau
dimpotrivă, neplăcută.

- Mă. mă duc să mă schimb. Inainte ca ei s-o vadă înroşindu-se de stânjeneală, se întoarse pe călcâie şi porni în grabă spre hol. Oare va putea vreodată să adopte stilul acela cum trebuia? Nu ajunse departe, căci Tanner o prinse de cot şi o întoarse spre el.

- Să nu faci aşa ceva. Arăţi minunat. Perfect, de fapt. Atât de perfect, încât ai face bine să-mi rezervi de pe acum un dans pentru seara asta.

Ea încuviinţă absentă din cap, în timp ce trăgea cu disperare de fustă, sperând să-i ajungă miraculos până la glezne. Dar nu fu de nici un folos. Fusta cea scurtă nu se clinti din loc.

- Eşti sigur că e în ordine? Doamna de la magazin a spus că arată bine. Pun pariu că era plătită din comisioane, îi scăpă, simţindu-se apoi vinovată că dăduse vina pentru tot pe biata vânzătoare.

Tanner îi luă mâinile şi le aduse la pieptul lui.

- E mai mult decât în ordine, îi spuse şoptit, în hainele astea arăţi de parcă ai fi acasă şi mă sperie al naibii.

Jackie îi cercetă privirea, vrând să întrebe de ce, dar telefonul din bucătărie sună. Răspunse Amanda, spunând toate politeţurile pe care un copil trebuia să le spună la telefon.

- Domnişoară Jackie, strigă Amanda din bucătărie, sunteţi aşteptată la telefon. O doamnă pe nume Alice.

Inainte să-i dea drumul, Tanner îi strânse mâinile cu putere. Sincera lui asigurare o făcu să se simtă mai bine

în privinţa hainelor ei îndrăzneţe în stil western. Se despărţi şovăitoare de el ca să răspundă la telefon.

- Jackie? Sunt Alice! Ai televizor acolo?

- Bineînţeles că avem televizor. Avem chiar şi instalaţii sanitare interioare, o tachină ea.

- Scuze. Vocea lui Alice se stinse într-un oftat. Jackie sesiză îngrijorarea din tonul femeii şi realiză imediat că nu era un telefon de complezenţă.

- Alice, ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

- Eu? Sunt bine. Dar cred c-ar fi bine să arunci o privire la televizor, pe CNN. Ai cablu?

- Sigur că da. Toate cele nouă mii de canale. Aşteaptă puţin. Jackie acoperi receptorul şi-l rugă pe Willy să deschidă televizorul pe CNN. Deci? La ce trebuie să mă uit? Tatăl meu a făcut iar ceva scandalos? Mi se prezintă ultima carte? Ce?

- Oh, ce n-aş da să fie atât de simplu! Nu pot să-ţi spun asta. Alice oftă din nou. Este vorba despre Derrick. Reportajul trebuie să înceapă în câteva minute. Uite ce este, trebuie să plec. Copiii abia au ajuns de la şcoală şi.

- Bine. Nu-ţi face griji. Mă duc imediat să mă uit.

încet, Jackie aşează receptorul în furcă. Traversă cu grijă bucătăria spre mijlocul sufrageriei, cu privirea fixată asupra imaginilor de pe ecran.

- Poftim, spuse Willy. Un minut CNN despre Hollywood? Se uita şi el la televizor, în timp ce imagini cu actori de cinema şi cu artişti se derulau pe ecran.

- Ceva de genul ăsta, răspunse Jackie, întrebându-se în sinea ei ce legătură avea Holywoodul cu Derrick.

Emisiunea fu deschisă de o crainică tânără şi roşcată care discută despre brusca avalanşă de căsătorii de la Hollywood. Trecu în revistă o listă lungă de staruri rock

care se căsătoriseră cu modele şi de vedete de cinema care se căsătoriseră cu politicieni. Apoi menţionă o binecunoscută tânără actriţă care tocmai fugise de la recepţia nunţii împreună cu soţul ei, frumosul politician în plină ascensiune la Washington, pe nume Derrick Jones. Grandiosul eveniment avusese loc chiar în după-amiaza aceea.

Jackie rămase împietrită.

- Derrick? întrebă într-o şoptă abia perceptibilă. Crainica trecu mai departe, la un recent colaj de imagini ale actriţei; purta o rochie albă mulată din voal şi privea lasciv în obiectivul camerei de luat vederi. Il ţinea de braţ pe Derrick, trăgându-l mai mult de mână şi încercând să intre amândoi în cadru.

- Il cunoşti pe tipul acela? întrebă, din spatele ei, Tanner.

Ea încuviinţă încet din cap.

- D...da.

- Pare fericit. Puţin ameţit, dar fericit. Cine este?

Fără să-şi dezlipească privirea de la ecranul televizorului, Jackie răspunse absentă:

- Logodnicul meu.

In clipa în care deschise gura, Jackie realiză ce spusese şi cu siguranţă nu sunase bine, nici măcar pentru ea. Uitându-se în continuare la televizor, rectifică:

- Nu e cu adevărat logodnicul meu. N-a fost niciodată. Cel puţin, nu. Intoarse capul spre Tanner, dar el nu mai era acolo.

Işi întoarse privirea către restul familiei Avery.

- Unde a plecat?

Willy îşi frecă bărbia.

- Presupun că s-a dus să-şi ia partenera, spunse el într-un murmur solemn.

- Trebuia să vă căsătoriţi cu tipul acela de la televizor? întrebă Amanda.

- Nu. Poate că da. Vreau să spun. am crezut poate că da. Odată. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. N-a avut nici o finalitate. Se înroşi, dându-şi seama cât de incoerentă sunase probabil.

Amanda sări în picioare.

- Atunci chiar o să vă căsătoriţi cu tati!

Jackie nu putea opri vârtejul care îi ameţea gândurile.

- Amanda! Am mai discutat deja despre asta! Nu mă căsătoresc cu tatăl tău. însă lui Jackie nu-i putu scăpa speranţa din ochii fetiţei. Ăsta nu putea fi un semn bun. Oh, Amanda, te rog, spune-mi că le-ai mărturisit adevărul prietenilor tăi de la şcoală.

- Am vrut, dar. Amanda îşi plecă genele, jucându-se timidă cu vârfurile codiţelor.

Jackie se hotărî să n-o pedepsească în faţa familiei. Ceea ce trebuia să facă era să se ducă după Tanner. Traversă încăperea, îndreptându-se spre uşă. Puse mâna pe clanţă, însă în secunda următoare auzi un motor pornind şi camioneta dispăru zgomotos. Se întoarse, simţindu-se vinovată, şi privirea ei o întâlni instantaneu pe a lui Willy.

- Cred că acum e prea târziu să mă mai duc după el, spuse ea.

- Aşa presupun. Dar vine Ella să ne ia, trebuie să sosească din clipă în clipă.

Jackie îşi simţi inima săgetată şi se întoarse. Privi pe fereastră prin perdeaua transparentă. Dar nu văzu

decât urmle lăsate pe pământ şi un nor impresionant de fum în locul în care mai devreme fusese camioneta lui Tanner.

- Cred că nu voi mai merge nicăieri.

- Dar cum rămâne cu Tanner? întrebă Willy.

- Sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă în momentul acesta.

- Nu credeţi că trebuie să vă duceţi şi să-i explicaţi? întrebă aspru Willy.

- Ba da, dar. începu ea cu inocenţă.

Willy se ridică de pe canapea şi-i rugă pe copii s-o aştepte afară, pe verandă, pe Ella.

- Domnişoara Jackie şi cu mine avem ceva de discutat.

Odată ce Amanda şi Max părăsiră încăperea, Willy închise
televizorul şi se postă în faţa uşii de la intrare.

- Nu credeţi că-i datoraţi o explicaţie?

Buza de jos a lui Jackie începu să tremure.

- Nu văd de ce mă întrebaţi asta.

- Ah, terminaţi odată! Oi fi eu bătrân, dar ştiu ce ştiu. Şi ştiu că voi doi sunteţi îndrăgostiţi. Am ochi. Poate că nu mai sunt atât de buni, dar unele lucruri le văd suficient de bine. Şi am şi urechi. Credeţi că nu-l aud pe Tanner furişându-se la dumneavoastră şi întorcându-se în patul lui abia la patru dimineaţa?

- Domnule Willy!

-Acum, nu mă luaţi pe mine cu „domnule Willy“! De când aţi ajuns aici, aţi încercat să mă căsătoriţi, aşa că nu văd de ce n-aş putea face şi eu acelaşi lucru.

- Cu mine şi cu Tanner lucrurile sunt diferite! Jackie îşi puse mâinile în şolduri şi înfruntă privirea fioroasă a

lui Willy. Nu avea de gând să-l lase pe bătrân s-o intimideze.

- Tot ce ştiu e că Tanner este fiul meu şi mi se pare că tocmai l-aţi rănit foarte adânc. Şi nu pot să stau cu braţele încrucişate. Tipul acela de la televizor era sau nu logodnicul dumneavoastră?

- Nu, şi n-a fost niciodată! Pot să sun la Washington şi s-o întrebaţi pe asistenta mea, dacă vreţi! Ridică tonul la fel de sus şi de puternic ca al lui Willy.

- Sunteţi sigură?

- Da!

- Nu-i sunteţi promisă, sau ceva de genul ăsta?

- Nu!

- Atunci, trebuie să-i spuneţi lui Tanner! Trebuie să mergeţi la dansul ăla şi să vorbiţi cu el.

Jackie ridică din umeri.

- Oh, de acord. Dar nu merg nicăieri până nu dau un telefon.

Jackie plecă în grabă în camera ei şi scotoci furioasă în geantă
după lista ei personală cu numere de telefon importante. Cu siguranţă că se impunea un telefon lui Derrick Jones.

Acum, că şocul iniţial în legătură cu mariajul lui Derrick se mai estompase, ieşi la iveală o furie de mult ascunsă, al cărui obiectiv era tot el. Una era că în tot acest timp îi manipulase viaţa socială, dar faptul că-i pusese în pericol reputaţia era cu totul altceva. Muncise mult prea mult pentru ca acţiunile unui egoist să ruineze totul.

Acum, urmele durerii înăbuşite în tot acest timp o ardeau. Derrick reuşise întotdeauna să apară la

dineurile politice sau la evenimente. Acum, Jackie realiza altceva în legătură cu el. Apăruse numai la evenimentele care îi puteau înlesni preţioasa carieră.

Dar discutaseră, fără doar şi poate, despre o logodnă. Si despre căsătorie. Totul părea atât de îndepărtat.

Si acum îl avea şi pe Tanner la care să se gândească. într-o secundă, reuşise să întoarcă pe dos întreaga gospodărie a familiei Avery. Tanner se năpustise afară şi plecase ca un nebun cu maşina. Se ruga să ajungă întreg la Anna.

Jackie formă numărul de celular al lui Derrick. Odată o făcuse să promită să nu-l sune niciodată la numărul acela, decât dacă era o urgenţă extremă. Acum ştia de ce.

- Aici Derrick.

- Felicitări, spuse Jackie, auzind şuşoteala şi râsul de femeie din fundal. O mică recepţie de nuntă, poate? Se înfierbântase.

- Hm, bună, Jackie!

- Bună?! Asta e tot ce ai să-mi spui?

- Ah, ce zici de „mulţumesc“? Fără tine, nu m-aş fi hotărât niciodată să merg până la capăt cu asta.

De-a dreptul confuză, întrebă:

- Eu te-am ajutat să te căsătoreşti?! Despre ce vorbeşti?!

- Pari şocată. Tu şi cu mine am vorbit de multe ori despre cum ar fi să ne căsătorim.

- Aşa este, domnule, sări Jackie şi apoi îngheţă, realizând ce spusese el. Intr-adevăr, vorbiseră despre căsătorie. Dar acum îşi dădea seama de un lucru. Nu-şi amintea să fi discutat vreodată despre căsătoria unuia

cu celălalt.

- Derrick, trebuie să te întreb ceva. n-ai plănuit niciodată să te căsătoreşti într-adevăr cu mine, nu-i aşa?

Urmă o lungă tăcere. Apoi Jackie auzi un oftat prelung şi stânjenit.

- Oh, Jackie. M-am gândit la asta. De sute de ori. Dar eu ştiu cât de mult îţi doreşti copii. Iar eu nu. Am nevoie de o femeie care să nu-şi dorească nici ea.

-Ai fi putut, cel puţin, să discuţi cu mine. De unde ştii că nu m-aş fi răzgândit?

- Incetează să te mai păcăleşti singură. Ştiu cum devii în preajma copiilor. Nu puteam să-mi asum riscul acesta, să mă căsătoresc cu tine, ştiind că tu-ţi doreşti copii. N-ar fi fost corect faţă de tine. Nici faţă de mine.

Jackie îşi reţinea cu greu lacrimile. Derrick spusese adevărul.

- Este atât de evident?

- La fel de evident ca şi năsucul de pe faţa ta. Dar, hei, să ştii că, într-o zi, o să fii o mămică grozavă!

Nu vroia să uşureze lucrurile pentru el, nu încă. Nu-l putea lăsa să scape atât de uşor.

- Dar, Derrick, de ce m-ai minţit şi nu mi-ai spus unde mergeai cu adevărat săptămâna asta?

- N-am avut de ales. Am vrut să păstrez secretul în legătură cu nunta. Dacă mass-media ar fi aflat, ar fi devenit un circ de doi bani.

- Dar ai lăsat ca toţi să creadă că tu şi cu mine.

- Ah! N-am confirmat niciodată zvonurile acelea.

- Dar nici nu le-ai infirmat.

Câteva secunde, Derrick nu-i răspunse.

- îmi pare rău pentru asta.

- Eşti un mincinos.

- Bine, am minţit, spuse el aproape vesel. Dar hai, Jackie, nu fi aşa! Tatăl tău şi cu mine tocmai am terminat nişte proiecte foarte importante, cruciale pentru cariera me. tatălui tău. Tu şi cu mine ne vom vedea foarte des când mă voi întorce la Washington. Mă ierţi?

De data aceasta, Jackie rămase tăcută, strângând telefonul în mână. Nu putea concepe o impertinenţă atât de pură. Nu vroia să facă nimic cu care să-şi pună tatăl într-o postură jenantă sau care să dăuneze propriei ei cariere. Nu-i venea să creadă cât de greşită fusese percepţia ei asupra lui Derrick. Dar ceva era încă ciudat. Derrick se descurcase să-şi explice acţiunile, dar undeva, în toată povestea, mai erau lucruri care lui Jackie îi scăpau încă. Doar că încă nu putea spune care anume.

Si nici nu se putea gândi prea mult la asta în momentul acela, cu Derrick la celălalt capăt al firului, făcând presiuni asupra ei ca să-l ierte.

- Lasă-mă să înţeleg mai bine. Am vorbit de atâtea ori despre căsătorie, şi tu nu făceai decât să-mi ceri sfatul?

- Tu eşti experta, aşa că de ce să nu aflu chiar de la tine? îţi aminteşti, Jackie Taylor, consultant în probleme de etichetă? Faimoasă autoare? Redactorul unei rubrici de sfaturi?

Jackie îşi dădu ochii peste cap.

- Si nu puteai să cumperi, pur şi simplu, cartea, la fel ca toţi ceilalţi?

Capitolul 9

Jackie stătea singură la una dintre mesele de picnic aliniate la marginea ringului de dans, din lemn. Trupa de muzică country cânta, iar cuplurile alunecau şi se legănau pe ring, dansând diferite variante de two-step.

Cu toate că de-a lungul serii îi văzuse de mai multe ori pe Willy şi pe Ella, împreună cu gemenii, pe Tanner nu-l zărise decât o singură dată. Pentru o fracţiune de secundă, privirile lor se întâlniseră, apoi Tanner se întorsese, cu Anna la braţ. Abia dacă o văzuse - o femeie măruntă, cu părul lung şi roşcat, împletit pe spate, care arăta mult prea confortabil în braţele lui. Se părea că până la urmă Jackie nu avea să danseze în seara aceea cu cowboyul ei.

Tempoul muzicii încetini şi mulţimea de pe ringul de dans se risipi. Jackie îşi odihni cotul pe masă şi-şi propti bărbia în palmă. Fusese de acord să vină ca să-i poată, cel puţin, oferi o explicaţie lui Tanner. Oare de ce trebuia să se facă atât de greu de abordat?

Observă neatentă cuplurile care încă mai dansau. Când îl văzu pe Tanner urcând pe ring şi uitându-se la ea, tresări. Oare Tanner vroia să danseze cu ea? Dar curând, i se alătură Anna. Speranţele ei se transformară în dezamăgire.

Jackie îi urmări cum îşi croiesc drum printre cuplurile care dansau. Nu putu să nu observe felul în care Anna se strecura din ce în ce mai aproape de el şi felul în care coada ei lungă se legăna în timp ce avansau. Un moment mai târziu, femeia îi şopti ceva la ureche lui Tanner şi apoi. o făcu. îl sărută apăsat pe buze.

Lui Jackie i se cutremură inima în piept. Stia că locul

lui Tanner era alături de o femeie ca Anna, dar asta nu făcea să doară mai puţin. Ura să privească în continuare, dar nu se putu abţine.

Tanner întrerupse doar suficient timp cât s-o sărute tandru pe frunte. Anna îl îmbrăţişă, apoi se retrase uşor şi părăsi agale ringul, lăsându-l pe Tanner singur în mijlocul cuplurilor care dansau. El întoarse în clipa aceea capul spre Jackie, suficient încât s-o vadă cum îl privea.

Jackie icni, supărată pe ea însăşi pentru stângăcia strigătoare de care dăduse dovadă. Trebuia să plece de acolo. Tanner o tulburase îndeajuns de mult timp. Ridică un picior şi-l trecu peste băncuţa de picnic, încercând să se comporte ca o doamnă, în ciuda fustei strâmte pe care alesese s-o poate în seara aceea. Blestemă în gând. Să stea pe banca de picnic fusese mult mai uşor decât să se ridice.

îşi îndreptă privirea spre ringul de dans. Trupa încetă să mai cânte şi anunţă o pauză. Mulţimea de dansatori se risipea şi Tanner se apropia repede de ea. Probabil că vroia să ţipe la ea. Si o merita! Cu celălalt picior deasupra băncii, nepăsându-i cine se uita, simţi o mână puternică aşezându-se pe umărul ei.

Jackie rămase fără aer în plămâni şi încercă să-şi potolească bătăile neregulate ale inimii. Se aşeză la loc pe bancă. Tanner se aşeză tăcut lângă ea. Se uita deasupra ei, spre intrarea principală, pe care Anna dispăruse mai devreme.

- Aceea este o femeie pe cinste, acea Anna, spuse el serios.

- Hm. Pare foarte drăguţă. Jackie ignoră durerea din

sufletul ei.

- Oh, este. Şi ştie să recunoască un bărbat bun, atunci când vede unul. N-ar face nimic să-l dezamăgească. Nicidecum. Da, ştie să recunoască un bărbat bun, când vede unul.

„Oh, răsuceşte cuţitul în rană!“, îşi spuse ea în gând.

- Cu siguranţă ştie, aprobă cu voce tare.

- Şi nu este genul care să-l lase să plece. Nici nu poate fi vorba de asta.

- Chiar trebuie să ascult toate astea? întrebă în cele din urmă Jackie, conştientă de gelozia şi de frustrarea din vocea ei. Dar era mai mult decât putea suporta.

- Dacă taci puţin şi mă laşi să-ţi explic, atunci îmi pot vedea de viaţa mea. Şi tu la fel. Ştiu că eşti un bărbat bun şi că n-ai meritat să afli în felul acesta despre aşa-numitul meu „logodnic“.

- Crezi că la mine mă refer că sunt un bărbat bun?!

Jackie îşi muşcă buzele.

- Şi nu-i aşa?

Tanner izbucni într-un hohot sănătos de râs.

- La naiba, nu. Vorbesc despre soţul Annei. Sigur, are defectele lui, dar nu pot să nu admir o femeie care ar face orice ca să-şi salveze căsnicia.

- Soţul ei? La el te refereai?

- Da, la soţul ei. Anna mi-a spus în seara asta că s-a hotărât să se împace cu el. Se întâlnesc acum afară, să discute. El abia a ieşit de la serviciu. Anna n-a vrut să se împrăşite zvonul. Unii oameni nu sunt încă prea încântaţi de el. Dar a vrut să-mi spună în seara asta, ştiind că voi înţelege. Ştii tu, şi ca să mă descurajeze cu blândeţe.

Pe buzele lui Jackie încolţi un zâmbet larg.

- Imi pare foarte rău.

- Mda. Se pare că m-au refuzat două femei în aceeaşi seară.

- Te rog, trebuie să mă laşi să-ţi explic.

- De acord, o să-mi explici. Eşti norocoasă că Willy m-a prins mai devreme şi mi-a spus că am înţeles greşit şi că ar trebui să-ţi acord o şansă.

- Tanner, tipul de la televizor n-a fost niciodată logodnicul meu. Am ieşit o perioadă împreună şi am crezut că într-o zi mă va cere în căsătorie, dar numai din motive greşite. Nu l-am iubit niciodată. Si între noi nu s-a întâmplat niciodată nimic. îi oferi alte câteva detalii despre relaţia ei cu Derrick, inclusiv despre recenta convorbire telefonică. Tanner părea satisfăcut de explicaţia ei, dar cu toate acestea, nu arăta prea fericit.

- Ce este? Tot supărat arăţi, spuse ea.

Tanner oftă.

-Jackie, nu este vorba de faptul că mi-ai ascuns adevărul, ci despre motivul din care ai făcut-o. De ce nu mi-ai spus despre tipul ăsta?

Ea îi cercetă chipul. Pielea lui bronzată strălucea de la lumina lumânărilor de pe masă. Cu fălcile încleştate, buzele i se subţiară în aşteptarea unui răspuns.

- Adevărul? Vroiam ca nimeni să nu ştie că aş putea face o greşeală. că m-aş putea îndrăgosti de un bărbat de genul acela. îmi pare rău.

Tanner o trase spre el şi o strânse cu putere în braţe. „Ca pentru o viaţă întreagă“, se gândi ea.

- Nu vreau să-ţi mai ascund nimic, niciodată.

- Hai să mergem acasă, spuse Tanner, buzele lui atingându-i uşor pielea. Cuvintele lui o făcură să ameţească - ea şi Tanner mergeau acasă.

Se ridicară de la masa de picnic, dar în momentul acela un bărbat urcă pe mica scenă şi se apropie de

microfon.

- Toată lumea! Este oficial! Willy Avery a cerut-o în sfârşit de soţie pe Ella Winters şi ea a spus da!

Cocosul cânta deja de aproape un sfert de oră, dar nici ea si nici Tanner nu se clintiseră. In schimb, Jackie studia tavanul dormitorului, gândindu-se la toate lucrurile sălbatice si minunate pe care Tanner i le făcuse noaptea trecută, când făcuseră dragoste. Aveau casa doar pentru ei până la prânz si se întreba visătoare cum aveau să-şi folosesc' timpul în care erau împreună, singuri.

Un zâmbet satisfăcut se aşternu pe buzele ei când îşi aminti cum seara trecută abia reuşiseră să ajungă în faţa uşii, înainte să înceapă să-şi desfacă fermoarele şi să-şi dezbrace hainele. Il adusese, într- adevăr, în culmea disperării, înainte să-l lase s-o vadă purtând nimic altceva decât furoul alb din dantelă. Apoi cercetă de jur-împrejur încăperea. Oare unde dispăruse minusculul articol de lenjerie?

Se uită apoi la Tanner, care dormea liniştit lângă ea, cu toate că pasărea aceea blestemată cânta cât o ţinea pliscul. Părul lui negru era încurcat şi-i apăruse o barbă de o zi. Dormea pe spate, iar ea privea mulţumită cum pieptul lui se ridica şi cobora, odată cu respiraţia lui.

Oricât de mult adora să-l privească, îi dădea de gândit faptul că putea dormi împăcat, cu toate zgomotele infernale scoase de cocoşul de sub fereastră. Nu era corect că ea trebuia să stea trează din cauza păsării aceleia, în timp ce el dormea atât de bine. Se decise că trebuia să facă ceva în privinţa asta.

Cu un deget, trasă o linie de-a lungul mandibulei lui, apoi porni în jos, pe gât, pe şanţul adânc dintre pectorali şi pe abdomen. De acolo, continuă încet linia prin

peticul de păr negru din jurul buricului, pierzându-se mai jos sub aşternuturile care-i înveleau şoldurile.

Tanner gemu în somn, dar nu se mişcă. Jackie îşi dădu seama că noaptea trecută îl obosise mai mult decât crezuse. Si apoi, avusese două zile în care se căţărase cu frânghia şi participase la rodeo la Căpşu-Fest, pe lângă modul plin de entuziasm în care făcuse dragoste cu ea.

„Bietul puiuţ!“, se gândi ea şi zâmbi.

Jackie presără sărutări uşoare pe buric, înainte să dea aşternuturile la o parte. După cât se părea, Tanner nu era pe de-a întregul relaxat şi adormit. Situaţiile disperate cereau măsuri disperate, iar Jackie plănuia să fie nemiloasă. Mai ales în singura dimineaţă în care erau singuri acasă.

Jackie se aşeză deasupra şoldurilor lui. Se aplecă peste el, strângându-i toată căldura şi trezindu-l încetul cu încetul pe de-a întregul. Tanner deschise ochii şi-şi trase sufletul.

- Eşti rea, murmură el ţinând-o hotărât de şoldurile care se legănau spre el. Dacă vom continua aşa, cu siguranţă ai să mă omori, iubito.

- Nu iau prizonieri, şopti ea, aducându-l în apogeu. Se uită în jos la bărbatul acela magnific şi tânji de dragostea pe care i-o purta.

Tanner îi cuprinse sânii şi-i sărută uşor, stimulând-o repede şi cu pricepere. Ritmul respiraţiei ei se acceleră, ca efect al electricităţii pe care o declanşa înăuntrul ei. Fu de ajuns încât s-o trimită la limita răbdării şi să înceapă să-şi arcuiască şoldurile spre ale lui.

Jackie iubea felul în care o făcea să se simtă. Iubea senzaţia de a-l avea înăuntrul ei. îl iubea. Gândurile ei se întrerupseră brusc atunci când el începu un ultim

atac. Când totul se termină, ea rămase deasupra lui, cu Tanner în continuare în ea, prea obosit să se poată mişca, prea înspăimântat ca să mai poată vorbi.

Jackie vru să se mişte, dar Tanner o ţinu ferm pe loc.

- Nu, te rog, îi şopti el, privind-o cu uimire şi cu teamă. Vreau să rămân înăuntru.

Ea îl privi în ochi.

- Ce s-a întâmplat?

- Te simt. Făcu o pauză şi privirea i se topi în a ei. Te simt cum pulsezi. N-am mai simţit asta niciodată în viaţa mea. Este extraordinar.

Jackie îi zâmbi cu blândeţe.

- Asta-mi faci.

- Vrei să spui că pentru tine continuă? După ce actul propriu- zis s-a terminat?

Jackie râse şi-şi aşeză capul pe pieptul lui.

- Oh, da. Mult după aceea. Un nou fior o străbătu, făcând-o să tremure. Il sărută pe piept.

- Inţelegi ce vreau să spun?

- Eşti o femeie uimitore. Este un sentiment pe care n-am să-l uit niciodată. Şi n-am să te uit niciodată, Jackie.

Putea simţi deja tonul trist, de despărţire, din vocea lui. Dar amândoi ştiau că a doua zi ea urma să plece. Necazul era că nu ştia cum putea să-l părăsească pe bărbatul acesta.

***

- Aţi învăţat repede, spuse Amanda, măsurând abilitatea lui Jackie de a călări pe Marshmallow. Este foarte bine pentru o începătoare.

- E cu siguranţă mult mai uşor atunci când nu eşti urmărită de o furtună cu trăsnete. Ajutase foarte mult şi faptul că Marshmallow fusese blândă şi uşor de strunit.

Şi totuşi, Jackie strângea hăţurile căpăstrului mai mult decât era necesar. Işi şterse, pentru a zecea oară, palmele transpirate pe blugi, un gest pe care la Washington nu l-ar fi făcut niciodată.

Jackie se relaxă în şa şi o lăsă pe Marshmallow să urmeze calul Amandei, pe drumul ce ducea acasă. Fusese o plimbare relaxantă şi un mod plăcut de a-şi petrece ultima după-amiază acolo. Stejarii acoperiţi cu muşchi aruncau o umbră primitoare în după-amiaza aceea fierbinte de duminică.

Apropiindu-se de pajiştea deschisă, Amanda îşi încetini calul, ca să poată merge alături de Jackie.

- Si v-aţi plictisit, dumneavoastră şi cu tata, aseară, fără noi?

Jackie se strădui să-şi reţină zâmbetul şi încercă să schimbe
subiectul.

- Oh, da. V-aţi distrat la Ella?

- Cred că da, dar ne-am bucurat să ajungem acasă. Ştiţi dumneavoastră, ca să fim cu voi. Ce păcat că trebuie să plecaţi! Amanda ezită. Nu vreţi să rămâneţi aici, cu noi?

O durere surdă renăscu în inima lui Jackie.

- Oh, Amanda. Mi-aş dori să pot rămâne.

- Si cum rămâne cu tata? Aveţi de gând să-l lăsaţi aşa, pur şi simplu? Stiu că vă place.

Jackie abia dacă ştiu ce să-i răspundă.

- Si eu îl plac pe tatăl tău. Dar, serios, asta ne priveşte pe mine şi pe el şi.

- Ştiu, ştiu, e un subiect pentru adulţi şi poate că într-o zi voi înţelege. Amanda îşi muşcă buzele. Jackie îşi amintea vârsta aceea ciudată când o fată era prea mare pentru păpuşi şi prea mică pentru majoritatea

complicaţiilor din vieţile oamenilor mari.

Jackie îi zări pe Tanner, pe Willy şi pe doctorul Adams de cealaltă parte a pajiştii, exact acolo unde-i lăsaseră mai devreme. Pregătiseră baloturi de fân şi ţinte ca să-şi exerseze talentele de arcaşi şi ea şi-ar fi dorit să li se alăture.

Un huruit surd care venea de undeva din spate le atrase atenţia. Păstrându-şi echilibrul, se uită în urmă şi văzu în depărtare un Jeep, gonind spre ele.

- Merg cu o viteză îngrozitor de mare, spuse Amanda şi se încruntă. Jeepul începu să claxoneze şi Jackie se uită din nou în jur, având grijă să nu piardă controlul asupra calului.

- Caii or să se sperie, dacă mai continuă să facă asta! strigă Amanda.

Autovehiculul se apropie, claxonând mai departe. Jackie îşi strânse braţele.

- Recunoşti pe cineva din Jeep? îi strigă Amandei.

- Nu. Haideţi să mergem la tata. Haideţi! Amanda porni în galop, străbătând pajiştea către tatăl ei.

Insă Jackie nu fu atât de norocoasă. O cuprinse teama. Nu mai galopase niciodată şi momentul acela nu era cel mai potrivit să fie atât de îndrăzneaţă. Strânse frâiele, încercând să-şi controleze teama care o acapara încetul cu încetul. Strânsoarea ei puternică o obligă pe Marshmallow să rămână la pas.

Jeepul ajunse repede alături de Jackie şi trei bărbaţi începură să ţipe la ea, punându-i o sumedenie de întrebări. Folosindu-şi întreaga energie ca să controleze animalul speriat şi ca să-şi poată menţine echilibrul în şa, le aruncă indivizilor o privire ucigătoare.

- Lăsaţi-mă cu toţii în pace! Imi speriaţi calul!

In momentul acela observă. Unul dintre bărbaţi ţinea

în mână un microfon, altul avea o cameră de luat vederi care i se balansa pe umăr. Cel de-al treilea conducea, căutând să se apropie din ce în ce mai mult de cal. Reporteri?! Acolo, la fermă?! In mijlocul avalanşei de întrebări, una se auzi tare şi răspicat.

- Dar ce efect va avea asta asupra carierei tatălui dumneavoastră? Asupra propriei dumneavoastră cariere?

Cu siguranţă, nu putea fi vorba despre recenta căsătorie a lui Derrick. Nu avea nici un sens. Trebuia să se fi întâmplat ceva. Ceva mult mai serios.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi! Acum, vă rog, lăsaţi-mă în pace! Traversă pajiştea, încercând cu disperare să ajungă la Tanner, lângă stiva de baloturi cu fân.

- Negaţi faptul că aţi avut un rol important în abuzul de fonduri ale campaniei comis de tatăl dumneavoastră şi de Derrick Jones? Reporterul aruncă în aer microfonul, spre ea.

Fonduri? Despre ce vorbeau, oare? Capul îi vâjâia, în timp ce încerca să ţină corect frâiele căpăstrului.

- Nu neg nimic! Cum Jeepul se apropie prea mult, calul se smuci. Inima îi tresări si aproape că se dezechilibra.

- Dumneavoastră le-aţi făcut cunoştinţă? Le-aţi aranjat întâlniri?

- Pofim? sări ea.

Jeepul se lovi într-un bolovan, plonjă în aer şi apoi reveni cu o bubuitură la sol, ciocnindu-se, aproape, cu Marshmallow. Mişcarea bruscă o făcu pe Jackie să sară, trăgând cu putere de frâie. Calul reacţionă instantaneu la comandă şi porni în galop.

Calul străbătu în viteză pajiştea şi Jackie izbucni instinctiv în plâns. Strânse puternic cu picioarele

coastele calului. O cuprinse groaza, realizând că se afla la mila unui animal care cântărea jumătate de tonă, un animal care acum gonea cu o viteză ameţitoare. Si nu putea să facă nimic altceva decât să se agaţe de el, sperând să scape teafără.

Goana furioasă a calului o săltă în aer. Dar reuşi, cumva, să se ţină. In ciuda terorii, se luptă să-şi revină. Se uită înainte şi văzu că se apropia de Tanner. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui.

Si Tanner se uita la ea, îşi dădu ea seama repede. Făcea anumite gesturi. Braţele lui trăgeau înapoi. O dată şi încă o dată. Trăgea înapoi. Trăgea înapoi. Dar de ce? Oare încerca să comunice cu ea?

înţelese! Tanner îi spunea să tragă înapoi! Cu frâul. Le ordonă rapid braţelor să tragă de frâie, în timp ce se apropia în viteză de el. Calul ascultă şi se opri imediat, aproape aruncând-o în aer. Jackie se năpusti înainte, dar reuşi să se prindă de gâtul lui Marshmallow. înainte să se prăbuşească, simţi cum strângerea protectoare a lui Tanner pe talia şi pe braţul ei o menţinu în şa.

- Bine, iubito, rămâi în şa. Foarte bine. Acum descalec' şi n-o s' mai urci niciodat' în şa.

Jackie îl ascult' şi se îndrept' în şa. Simţind înc' gustul s'rat al fricii, se uit' la reporterii din Jeep.

- Domnişoară Taylor! De ce l-aţi ajutat pe Derrick Jones să fure din fonduri publice, din moment ce avea de gând să vă părăsească pentru altă femeie? întrebă unul dintre reporteri.

Luată prin surprindere de principala întrebare, Jackie rămase fără grai.

Tanner plecă de lângă ea şi-şi recuperă arcul. Cât timp vizitatorii nepoftiţi strigară alte întrebări, Tanner se postă între Jackie şi Jeep. Cu iscusinţă şi fără nici o

ezitare, potrivi săgeata în coarda arcului şi o trase înapoi. Ţinti obiectivul şi trase, nimerind chiar în centru.

Tanner zâmbi satisfăcut şi potrivi o altă săgeată, de data aceasta, fără să încordeze arcul. Se părea că reporterii nu prea aveau chef să se joace de-a cowboy-i şi indienii.

Se urcară la loc în Jeep, cât de repede putură.

- Cred că încălcaţi o proprietate privată, rosti el cu cel mai tărăgănat şi mai sudist dialect de care fu în stare. Aveţi timp până număr la trei să plecaţi de pe pământul meu.

Bărbatul lăsă încet microfonul în jos şi-l studie pe Tanner, ca şi cum s-ar fi gândit dacă vorbise serios sau nu. După un moment care păru nesfârşit, urcă şi el în Jeep şi-i ordonă şoferului să pornească. Tanner şi Jackie urmăriră Jeepul până când trecu zgomotos de ei, dispărând în depărtare. Apoi, ea se prăbuşi în braţele lui.

***

- Alice? Te superi dacă-mi spui şi mie de ce o gloată de reporteri într-un Jeep aproape m-a doborât la pământ, acum o jumătate de oră, punându-mi tot felul de întrebări ciudate? se interesă Jackie.

- Te-au găsit?! Cum au reuşit? Jur că nu le-am spus unde eşti!

Jackie simţi prin linia telefonică disperarea din vocea lui Alice.

- Nu, scumpo, n-am spus asta. Ştiu că n-ai face aşa ceva! Dar ce Dumnezeu se întâmplă?!

- Jackie, totul este adevărat, cel puţin o parte din zvonuri.

Zvonuri?! De data aceasta, Jackie era de-a dreptul uluită.

- Va trebui să o iei de la început, spuse ea, simţindu-

se dintr-o dată la celălalt capăt al pământului. Ce s-a întâmplat de aseară şi până azi?

- Derrick are probleme. Probleme mari.

- Ce fel de probleme?

- Ceva în legătură cu însuşirea unor fonduri care aparţin campaniei, dar mai mult de atât nu ştiu.

Jackie mai trecuse şi înainte prin lucruri de genul acesta.

- Nu-ţi face griji. Mass-media dă întotdeauna naştere la zvonuri în încercarea de a obţine reportaje. Se întâmplă tot timpul, iar acum este rândul lui Derrick. Dar dragul nostru Derrick este în luna de miere, aşa că reporterii au venit la mine. Jackie fierbea pe dinăuntru de frustrare.

- De data asta nu, Jackie. Scandalul acesta este real. Şi e mult mai mult de atât.

- Mai mult?

- Se pare că investigatorii cred că tu eşti în spatele întregii acţiuni.

Jackie avea un presentiment ciudat.

- Sigur, Derrick şi cu mine am fost văzuţi în tot felul de cercuri sociale, aşa că pot înţelege de ce cred că s-ar putea să ştiu ceva, dar.

- E mai mult decât atât. Cred că tu eşti în spatele întregii afaceri, sau ceva în genul ăsta. Le-a atras atenţia faptul că l-ai întâlnit pe Derrick în momentul în care, hm, au început tratativele între el şi tatăl tău.

- Tatăl meu a dus tratative dubioase cu Derrick? Este imposibil. Niciodată. Sunt sigură că Derrick este capul întregii acţiuni.

- Tatăl tău a negat şi chiar a cerut să fii lăsată în afara scandalului acestuia. Dar încă eşti suspectată.

Jackie se gândi cu frenezie înapoi, la timpul pe care

şi-l petrecuse ieşind cu Derrick. într-adevăr, îl adusese mai aproape de tatăl ei şi acesta îi deschisese uşile. Gândul o descurajă.

- Deci, Derrick m-a folosit ca să ajungă la tatăl meu.

- Mai este ceva. Investigatorii au percheziţionat astăzi biroul. Este duminică şi desigur că ştiau că nu vei fi acolo.

- De ce nu m-ai sunat?

- Toată după-amiaza am încercat să-ţi dau telefon! Dar nu era ceva ce vroiam să-ţi las pe robot.

Jackie îşi aminti că ieşise cu Amanda.

- îmi pare rău. Ai dreptate. Abia ne-am întors cu toţii de la călărie. Dar de unde ştii că au fost la birou?

- Am primit un telefon de la cineva din clădire, care s-a întâmplat să fie acolo, ştii tu, fata aceea cu care-mi beau cafeaua în fiecare dimineaţă. Oricum, m-am dus imediat acolo, dar luaseră deja ce vruseseră.

- Ce-au luat? Jackie îşi masă tâmplele.

- Câteva rapoarte financiare şi alte hârtii. Nu sunt sigură ce au luat, mai exact. Dar nu-ţi face griji, am copii pentru tot, pe dischete. Cred că au vrut să vadă dacă fondurile au fost spălate prin intermediul afacerii tale.

Jackie se silea să rămână calmă.

- îmi pare rău c-ai fost implicată în toată povestea asta. Ce m-aş face fără tine?

Jackie închise telefonul şi încercă să-l sune pe tatăl ei. Nici un răspuns. După ce-i lăsă un mesaj disperat, spunându-i că în curând se întorcea acasă, se aşeză şi încercă să-şi lămurească gândurile în privinţa dezastrului aceluia. încercă să conceapă ce însemna scandalul acesta pentru ea şi pentru mijloacele ei de trai. Nu numai pentru ea, ci şi pentru Alice şi pentru

tatăl ei.

Işi încrucişă braţele şi se gândi îndelung. Până mâine dimineaţă, ferma avea să fie luată cu asalt de şi mai mulţi reporteri. Tanner şi familia lui nu meritau să fie prinşi în mijlocul bliţurilor mass-mediei, iar ea nu vroia ca din cauza ei să fie supuşi unui asemenea chin. Nu exista decât o singură alternativă. Trebuia să ajungă acasă. In seara aceea.

Aproape în pragul nebuniei, Jackie îşi aruncă valizele în mijlocul patului şi începu să-şi strângă haotic lucrurile. Tocmai îşi ridicase cizmele cele noi, când auzi o bătaie în uşă.

- Intră, spuse ea, fără să se oprească, însă. Aruncă cizmele în valiză şi apoi o închise, încercând să preseze mormanul ca s-o poată încuia.

- Ce faci? întrebă Tanner.

Jackie ridică privirea şi-l văzu pe Tanner în pragul uşii, cu mâinile în şolduri. Se încruntă spre valiza supraîncărcată.

- Eu. trebuie să plec de aici. Acum. Vocea ei suna cutremurător de disperat.

- Poftim?! De ce? Unde crezi c-o să pleci?

- Nu ştiu. Nu-mi pasă. Dar nu pot rămâne aici.

- Of! Ia-o mai încet! Mă faci să obosesc numai privindu-te. Acum, spune-mi ce se întâmplă.

- N-am timp. Te rog! Ajută-mă doar cu blestemata asta de valiză! Apăsă şi mai tare capacul, încercând încă o dată s-o închidă. Bâjbâi neîndemânatică la închizători, dar tot nu reuşi. Se prăbuşi frustrată lângă bagaj.

- Degeaba. Totul s-a terminat.

Tanner o strânse de mână şi se aşeză lângă ea, pe

pat.

- Jackie, vorbeşte cu mine.

Regretele o copleşau. Cum putuse să se implice emoţional, când ştiuse unde avea să se ajungă? Chiar şi simpla ei prezenţă în casa lui stricase stabilitatea căminului, pe care el muncise atât de mult s-o câştige.

- Reporterii cu Jeepul de mai devreme nu au fost decât primul val. Până mâine dimineaţă, vor veni cel puţin de o sută de ori mai mulţi. Dacă plec acum, poate că n-o să fiţi nevoiţi să aveţi de-a face cu ei.

- Crezi că nu le pot face faţă? îi dădu drumul mâinii şi-i zâmbi încrezător, şi totuşi serios.

- Ştiu că poţi. De asta mi-e teamă. Jackie îşi acoperi gura, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Am probleme, Tanner.

- Lasă-mă să te ajut.

- Nu poţi face nimic. Numai eu pot rezolva situaţia asta. Se îndreptă. Dar nu aici. Trebuie să mă întorc la Washington. Trebuie să apăr reputaţia mea şi a tatălui meu. Cumva, investigatorii aceştia cred că el şi cu mine suntem implicaţi în afaceri murdare cu Derrick. Dar nu este adevărat.

Stia că tatăl ei era nevinovat. Trebuia să fie. Ţinta ei era acum să ajungă acasă şi să dovedească, într-un fel sau altul, asta.

- Nu poţi face nimic în seara asta. Trenul tău nu pleacă decât mâine dimineaţă. Aşa că stai liniştită şi.

Jackie se îndepărtă de lângă el.

- Nu înţelegi? Nu pot face asta! Atunci o să fie prea târziu. Deschise cea de-a doua valiză şi-şi azvârli disperată în ea o parte din lucruri. Apoi, se întoarse în sfârşit spre el.

- Dacă apare agenda mea, mi-o trimiţi peste noapte?

Willy are adresa mea.

- Aşa. Acesta era celălalt motiv pentru care am venit. Luă de pe marginea patului un pachet frumos ambalat, pe care ea nu-l văzuse până atunci, şi i-l dădu.

încet, Jackie rupse fundiţa, apoi desfăcu cu grijă ambalajul şi văzu o agendă nouă, legată într-o copertă de piele lucrată manual.

- L-am rugat pe meşterul care confecţionează harnaşamente să-ţi facă manopera din piele. Este unică. La fel ca tine.

Jackie îşi trecu degetul peste complicatul model cu flori şi cu frunze de viţă de vie. Avea ochii plini de lacrimi din cauza tuturor necazurilor prin care trecuse, dar nu putea şi nu vroia să plângă.

- Mulţumesc, Tanner. Este perfectă. Dar n-ar fi trebuit, totuşi, şopti ea.

- Am vrut. El păstra încă distanţa.

Jackie îi simţi stângăcia. Se ridică de pe pat şi veni lângă el. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. O fracţiune de secundă, ezită, şi el la fel, aducându-şi buzele periculos de aproape de ale ei.

- Stai cu mine în noaptea asta, îi şopti foarte încet, în cele din urmă.

Inima lui Jackie se frânse, aproape.

- Nu. nu pot. Făcu un pas înapoi, fără să-şi ia nici măcar o clipă privirea de la el.

Un muşchi al maxilarului lui se contractă. Făcu o pauză, apoi se întoarse spre uşa deschisă.

- Fă ce trebuie să faci. Te conduc la ce aeroport vrei tu. Dar s-ar putea să fii nevoită să zbori în picioare. Majoritatea zborurilor din perioada aceasta a anului sunt rezervate cu mult timp înainte.

- Care zboruri? Willy apăru în pragul uşii. Despre ce vorbeşti?

-Jackie îşi strânge lucrurile în seara asta. O conduc la orice aeroport de unde poate găsi un avion.

- Ce zici de Cessna? Doctorul Adams pleacă să se aprovizioneze.

-Vă referiţi la avionul omului acela de afaceri? întrebă Jackie, plină de speranţă.

- Da. Decolează în seara asta de pe aeroportul Orlando. Lăsaţi-mă să dau câteva telefoane, se oferi Willy şi dispăru.

Capitolul 10

Jackie şi Tanner trecură pe lângă spitalul pentru animale, îndreptându-se spre Cessna, unde doctorul Adams îi aştepta deja. Jackie sări din camionetă şi veterinarul se apropie de ei, fluturând în aer o carte neagră şi subţire.

-Agenda mea! Jackie alergă spre doctorul Adams. Aţi găsit-o!

- Da. Trebuie să-i fi scăpat cuiva la spital. N-aş fi aflat niciodată, doar că în seara asta am trecut pe acolo, să verific câteva lucruri. îi înmână lui Jackie preţiosul obiect. Tanner stătea lângă ea, tăcut.

îi mulţumi şi puse agenda în geantă, alături de cea pe care i-o dăruise Tanner. Cumva, crezuse că dacă-şi găsea agenda, avea să se simtă întreagă din nou. Dar nu fu aşa.

- Lasaţi-mă să vă ajut cu bagajele, ca să putem pleca mai repede, spuse doctorul Adams.

-Aveţi dreptate. Jackie încuviinţă din cap şi-i asistă pe cei doi bărbaţi la transportatul valizelor în micul avion. Veterinarul sări înăuntru, lăsîndu-i singuri.

-Ai grijă de tine, începu Tanner şi se opri. Cuvintele lui erau inutile, dar pline de emoţie.

Ea încercă să vorbească, dar buzele aproape că-i tremurau.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, reuşi în cele din urmă să spună.

- Pentru ce?

- Pentru tot. Pentru că m-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă mulţumesc cu cineva ca Derrick Jones.

Tanner o trase cu furie în braţe, prinzând-o cu garda lăsată. O sărută apăsat şi apoi îi rosti numele într-o şoaptă disperată.

- Să nu te mulţumeşti niciodată cu mai puţin decât meriţi, nici cu mine, nici cu altcineva.

Jackie se abandonă îmbrăţişării lui.

- E prea târziu. M-am îndrăgostit deja de tine. Nu pot să schimb felul în care simt. Când Jackie îl simţi răcindu-se, se trase din braţele lui şi-l privi întrebătoare în ochi. Judecând după expresia feţei lui, se temea că făcuse o greşeală îngrozitoare că-i mărturisise asta.

- Am crezut că meriţi să ştii, îi spuse cu tristeţe.

Tanner îi strânse în palmă obrazul şi-i îndepărtă câteva şuviţe de păr de pe faţă.

- Iubito, nimeni nu-i neagă nimănui sentimentele, dar ştim amândoi că te vei urca în avionul acela şi vei pleca. îmi aduce din nou aminte ce înseamnă să iubeşti pe cineva.

- Ce spui? Stomacul i se strânse din cauza confuziei care o cuprinsese. Că nu simţi nimic pentru mine?

Tanner zâmbi cu tristeţe.

- Aproape că-mi doresc să fi fost aşa.

- Şi? Asta e tot? Ne luăm pur şi simplu la revedere, şi s-a terminat?

- E mai uşor, nu crezi? îşi luă mâinile de pe mijlocul ei şi se întoarse la camionetă.

***

Tanner îşi ridică picioarele încălţate în cizme şi se trânti pe canapeaua veche, pentru somnul de care avea atâta nevoie. Muncise mult prea mult în ultimele săptămâni, iar nopţile în care nu putuse să doarmă nu

ajutaseră cu nimic. Era extenuat.

închise ochii şi-şi ordonă să nu se mai gândească. Sigur, trecuseră câteva săptămâni de când Jackie Taylor părăsise ferma, dar nu avea nici o legătură cu asta. Nicidecum.

Cei câţiva reporteri care îndrăzniseră să pună piciorul pe proprietatea lui, fuseseră trimişi instantaneu să-şi facă bagajele. Willy îşi petrecuse din ce în ce mai mult timp cu Ella, căci începuseră deja pregătirile pentru nuntă. Si gemenii se purtaseră exemplar în ultima vreme. De fapt, fuseseră prea cuminţi. Avea sentimentul că, într-un fel, copiii păstraseră distanţa faţă de el. Dar nu-i învinuia. în ultimul timp fusese aspru ca un urs.

Fiindcă somnul părea să-l ocolească, se ridică şi mormăi câteva blesteme. Sări în picioare şi începu să se plimbe prin sufragerie. Era ca şi cum nu putea suporta să fie în propria lui piele.

Auzind un foşnet din bucătărie, se duse acolo şi-l găsi pe Max, care stătea la masă şi-şi făcea tema la matematică. Amanda stătea lângă el, decupa poze din ziar. Poze cu Jackie.

- Altă fotografie? Nu crezi că ai deja destule cu ea? Arătă spre colajul de fotografii ale lui Jackie de pe uşa frigiderului.

- Mă ajută să nu-mi lipsească aşa de mult, spuse fiica lui. Se aşeză la loc pe scaun. Ţie nu ţi-e dor de ea, tăticule? Cei doi copii îşi ridicară la unison privirile spre el, în expectativă.

Oare ce putea să le spună? Că-i lipsea atât de mult încât aproape că-l ucidea faptul că-i vedea imaginea

angelică lipită chiar pe frigiderul lui? înainte să poată răspunde, auzi cum uşa de la intrare se deschide şi apoi se închide la loc, urmată de sonorul televizorului. Recunoscător pentru oportunitatea de a evita să dea un răspuns copiilor, Tanner îşi îndreptă atenţia către sufragerie.

- Tată? Tu eşti?

- Sigur că eu sunt! Acum, taci din gură, mă uit la televizor.

Tanner intră în sufragerie şi se aşeză pe canapea, lângă tatăl
său.

- Ce e aşa de important? întrebă el.

- Unde ai fost?! Din clipă în clipă, Jackie dă o conferinţă de presă.

Amanda şi Max năvăliră imediat în sufragerie şi se căţărară în poala bunicului lor. Se părea că toată lumea era la curent cu viaţa lui Jackie. Toată lumea, în afară de el. El îşi consumase energia încercând s-o uite. Evident, fără nici un succes.

-A găsit fel şi fel de documente care trebuie să le dovedească nevinovăţia şi să-i reabiliteze pe ea şi pe tatăl ei, continuă Willy. Mi-e milă de acel biet prost care a încercat să treacă de ea. Al naibii idiot, în tot acest timp, n-a făcut altceva decât să se incrimineze de unul singur. întrega lui carieră s-a dus de râpă. Ce scandal fascinant!

- Cu siguranţă că aşa pare, mormăi Tanner. Era ca şi cum femeia aceea aruncase o vrajă asupra întregii familii. Se aşeză între televizor şi micul auditoriu. Chiar

nu puteţi s-o lăsaţi baltă? Nu puteţi să înfruntaţi faptul că nu mai face parte din viaţa noastră acum? A terminat cu noi şi acum nu mai este.

- Ce tot vorbeşti? Tocmai am primit o scrisoare de la ea, spuse Willy, uitându-se după Tanner, ca să poată vedea la televizor.

- Şi ne trimite e-mailuri mie şi lui Max, adăugă Amanda.

- O scrisoare? E-mail? Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

De data aceasta, Willy îl privi direct pe Tanner.

- Pentru că nici nu-i menţionăm bine numele, că te enervezi şi pleci ca o vijelie, de asta. Acum, dă-te la o parte din faţa televizorului şi lasă-ne să ne uităm, ordonă el ţâfnos. Ochii îi rămaseră lipiţi de ecran.

Pentru că nu se putu hotărî dacă să părăsească încăperea sau să îndure să mai vadă o dată chipul lui Jackie, Tanner se dădu într-o parte. Privirea lui trecu de la familie la televizor, unde începea transmisia în direct a conferinţei de presă.

Un moment mai târziu, Jackie apăru la tribună şi trecu în revistă ultimele declaraţii şi dezvăluiri care dovedeau că ea şi tatăl ei erau nevinovaţi de orice abuzuri de fonduri ale campaniei. Văzând chipul ei frumos, inima lui Tanner începu să bată mai tare. Dumnezeule, cum îi lipsea!

Oascultă vorbind despre declaraţii şi despre dovezi. Jackie adăugă că acesta nu era decât începutul unei investigaţii de lungă durată şi că era pregătită, din toate punctele de vedere şi indiferent de riscuri, să înfrunte

ce urma.

Tanner se trezi recunoscându-şi în tăcere sentimentele pentru ea, în ciuda frustrării şi a singurătăţii care-l făceau să se simtă atât de mizerabil.

- Trebuie s-o credeţi pe Jackie, spuse Willy când postul difuză o reclamă. Are necazuri, dar le face faţă cu fruntea sus.

Dar admiraţia lui Willy nu făcu decât să-l irite şi mai rău pe Tanner.

- E mare, se descurcă ea, rosti el în batjocură şi sună mult prea asemănător cu scorţosul şi bătrânul său tată.

Willy îl fixă cu privirea.

- Stii, fiule, arătă înspre el cu un deget osos, m-am cam săturat de tine. Ce te-a apucat?!

- Nimic. Nu vreau să spun decât că o să treacă şi peste asta, aşa cum a trecut şi peste restul.

- Te-ai gândit că poate are nevoie de tine acum?

- N-are nevoie de mine, crede-mă.

- Si de unde ştii tu asta?

- S-a urcat în avionul ăla, nu? în ciuda a tot ce simţea pentru mine.

- Bineînţeles că s-a urcat în Cessna. Trebuia să-şi salveze cariera şi să-şi ajute tatăl. Willy tăcu şi se încruntă la fiul său. Stai puţin! Ce-ai spus adineauri?! Ce-ai vrut să spui cu „în ciuda a tot ce simţea pentru tine“?

- Uită.

Willy îi lăsă pe gemeni pe canapea şi se ridică. îl trase pe Tanner pe hol şi-i aruncă o privire şaşie.

- Ţi-a spus că te iubeşte, nu-i aşa? întrebă. Nu-i de mirare că te-ai plimbat ca un nebun dintr-un loc într-

altul, fără să ştii ce să faci cu tine!

- Nu vreau să vorbesc despre asta. Tanner se pregăti să plece, ca de fiecare dată când venea vorba despre Jackie, dar ura să-i dovedească tatălui său că avea dreptate. în cele din urmă, răspunse:

- Da, mi-a spus. Mi-a spus că mă iubeşte şi apoi a plecat, oricum.

- Si tu ce i-ai răspuns? I-ai spus că şi tu o iubeşti? Cum Willy aştepta un răspuns, Amanda şi Max se ridicară şi i se alăturară. Si ei aşteptau un răspuns.

- Nu-mi amintesc. Tanner îşi fixă privirea în tavan. Dar cred c-am spus ceva despre ce înseamnă să iubeşti pe cineva. După aceea, am urcat-o în avion.

Max îşi dădu ochii peste cap, iar Amanda îşi duse mâinile la gură.

- Tati, nu se poate! bâigui ea. Cum ai putut să faci aşa ceva?

Tanner le ordonă cu severitate copiilor să se ducă în camerele lor. Ei îl ascultară imediat, luându-se la întrecere pe scări.

- Acum, nu te răzbuna pe ei, sări Willy şi faţa i se schimonosi într-o căutătură neobişnuit de urâtă. Prostul naibii! Vrei să-mi spui că i-ai frânt inima tocmai când trebuia să zboare acasă ca să-şi salveze familia şi să-şi recupereze reputaţia? Ca şi cum n-ar fi avut destule necazuri, şi aşa?

- Şi cum ar fi trebuit să reacţionez?!

- Dacă o iubeşti, şi pun pariu pe viaţa mea că aşa este, iei primul tren spre Washington şi o găseşti. Nu vreau să te rănesc, dar dacă de data asta nu faci ceea ce trebuie, atunci n-o meriţi.

- Poate că n-o merit, oricum. Chiar dacă o iubesc. în afară de asta, nu vreau o femeie care să mă părăsească. Tanner nu termină propoziţia.

Pe faţa lui Willy se citi o realizare neaşteptată şi chipul colţuros al bătrânului se îmblânzi. Se uită cu tristeţe la Tanner.

- Marcy nu te-a părăsit. A murit, fiule. Cuvintele lui sobre reflectau expresia sa.

- A făcut accidentul acela pentru că era furioasă pe mine. N-ar fi trebuit niciodată să ridic, măcar, vocea la ea. Ştiam că era însărcinată.

Willy îşi odihni mâinile pe genunchi şi clătină din cap.

- Moartea ei a fost un accident. Nu te poţi învinui pentru totdeauna, şi n-a fost vina ta.

Tanner rămase tăcut. Nu putea fi de acord cu afirmaţia tatălui său, dar nici n-o putea nega.

- Gândeşte-te, fiule. Gândeşte-te la vremea în care Marcy mai trăia. O femeie acasă, doi copii alergând prin preajmă, singuri aici. Păstrând lucrurile în ordine în cămin. Tu lucrai câte paisprezece ore pe zi ca să salvezi locul acesta. Voi doi chiar n-aţi avut niciodată timp să vorbiţi cu adevărat, aşa că aţi ajuns să vă certaţi. Apoi, după cearta aceea aprigă, ea a fugit, şi asta a fost totul. N-ai avut niciodată şansa să-i spui că regreţi. Da, îmi pare rău pentru tine, fiule. Dar mi-ar plăcea în continuare să te văd luând-o din nou de la început.

Lui Tanner îi era destul de clar la cine se referea tatăl său.

- La naiba, Jackie nu mă vrea. Nici măcar n-a telefonat să-mi spună că a ajuns cu bine. Dar nu-i nimic,

pot s-o văd la televizor. Arătă spre programul de televiziune, care acum dădea un prim plan cu Jackie strângându-şi servieta, după conferinţa de presă.

Dacă ar fi fost măcar ceva, orice, care să-i dea de înţeles că cel puţin se gândea la el, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

- N-o să se întâmple nimic, tată. Trebuie să fiu realist şi să înfrunt situaţia.

Simţindu-se mizerabil, Tanner rămase atent la ecranul televizorului. Urmări cum Jackie răsfoieşte paginile agendei, ca şi cum ar verifica următoarele întâlniri. Dar nu ţinea în mână preţioasa ei agendă neagră. Era cea din piele, făcută manual, pe care i-o dăruise în noaptea în care plecase.

- Hei, e agenda pe care i-am dat-o eu. Acum, care femeie şi-ar irosi atâta timp, în mijlocul unei situaţii de criză, ca să transcrie un milion de întâlniri într-o agendă nouă, fără nici un motiv întemeiat? întrebă retoric Tanner.

- Una îndrăgostită nebuneşte, prostul naibii! sări Willy. Tanner se abţinu să-i răspundă şi se uită la Jackie, care acum strângea agenda la piept. Pentru un moment, ochii ei priviră visători în gol, strălucind atât de puţin perceptibil pentru cei din jurul ei şi totuşi atât de plin de sensuri pentru Tanner. Dar scânteia se stinse repede şi ea puse cu grijă agenda în geantă, odată pentru totdeauna.

Tanner luă asta ca pe un semn - semnul pe care-l aşteptase. La naiba! Poate că-l iubea cu adevărat! Tanner se năpusti ca o vijelie în bucătărie şi-şi recuperă Stetsonul din cuier.

- Unde te duci acum? urlă Willy.

- Trebuie să ajung la Washington şi să-i spun femeii aceleia c-o iubesc! Trebuie să fac lucrul cel mai bun faţă de ea!

Tanner auzi ţipete de bucurie din capătul scărilor. Afurisiţii de copii ascultaseră tot timpul de acolo, de sus! Se uită spre capătul scărilor să vadă zâmbetele abia ascunse ale gemenilor.

- Şi nu-i trimite nimeni nici un e-mail, sau altceva, s-a înţeles? Copiii încuviinţară din capete şi-i zâmbiră afectat.

Din senin, Willy apăru alături de el.

- O să apari la uşa ei aşa, pur şi simplu? Şi apoi ce?

- Apoi am s-o conving că locul ei e lângă mine - lângă noi - chiar aici, la ferma aceasta!

***

Singură în biroul ei, Jackie se relaxă în scaunul de director. După o zi plină de conferinţe de presă, nu mai putea suporta tocurile acelea chinuitoare nici un minut în plus. îşi scoase pantofii şi-i aruncă sub birou.

Se uită în jos, la costumul bleu-roial care întotdeauna i se păruse atât de confortabil de purtat. Acum, i se părea că abia dacă o cuprindea. Nici una dintre hainele ei sofisticate nu i se mai părea confortabilă, de când plecase de la fermă.

îşi scoase jacheta şi o agăţă neglijent de spătarul scaunului. După un moment în care profită entuziasmată de liniştea din birou, se uită în jur, întrebându-se de ce i se părea cumva atât de diferit, când totul arăta exact la fel.

Covorul era acelaşi. Aceeaşi colecţie modestă de artă. Aceleaşi scaune, cu aceeaşi tapiserie. Acelaşi birou din lemn de mahon.

Poate că ea era diferită.

Se uită apoi la agenda din piele de pe birou şi mângâie din nou modelul încrustat de mână. Trecuseră săptămâni şi nu aflase nimic de la Tanner. Dar nici ea nu-l contactase. Nu îndrăznise. De ce, oh, de ce trebuise să se îndrăgostească de el?

Jackie se uită din nou pe uşa biroului. Când crezu că era în siguranţă, deschise un sertar şi scoase o pereche de cizme albe, în stil western, pe care le cumpărase ca să fie pe gustul lui. Pipăi pielea şi apoi mirosi izul pur de pământ. Le încălţă şi-şi ridică fusta ca să admire cât de lungi păreau picioarele ei în ele.

Simţindu-se mult mai confortabil, ridică picioarele pe birou şi le încrucişă în dreptul gleznelor şi se lăsă pe spate în scaun. închise ochii şi-şi permise să alunece în visare. încă şi-l putea imagina perfect pe Tanner, încă putea auzi vocea lui profundă şi gravă, dar blândă şi tandră.

- Iubito, în locul tău, aş lua picioarele de pe biroul acela! Nu se ştie niciodată, şeful poate fi prin preajmă.

Jackie deschise instantaneu ochii şi-l văzu pe bărbatul care stătea în faţa ei. Clipi des, ca să-şi dea seama dacă era aievea.

- Tanner! Conştientă că tocmai fusese prinsă jucând rolul după care tânjea, Jackie îşi coborî picioarele pe podea. Vru să-l întrebe ce căuta acolo, dar nu-şi găsi cuvintele. Vru să alerge în braţele lui, dar judecând după poziţia lui rezervată, nu ştia dacă un astfel de gest ar fi fost binevenit. Se sili să rămână pe loc, în ciuda bătăilor neregulate ale inimii.

Tanner stătea tăcut şi o privea. Apoi îşi scoase Stetsonul şi-l puse pe masă. Se uită în jur.

- Locul acesta este uimitor, spuse el.

- Este casa mea, reuşi ea să spună.
- Da? întrebă Tanner, aruncându-i o privire şireată.
- De ce ai venit? se interesă în sfârşit, neştiind ce altceva să spună. Dar în preajma bărbatului acestuia, întotdeauna cuvintele
i se încurcau.

Tanner se aşeză pe unul dintre scaunele tapisate şi-şi puse un picior peste celălalt.

- Ah, Jackie. Copiii se simt mizerabil fără tine. Le este foarte dor de tine. Şi lui Willy, când nu-şi face planuri pentru nuntă.
- Mă bucur că s-a hotărât să meargă până la capăt. Gândul acesta îi dădu un sentiment de satisfacţie. Deci, de asta eşti aici? Să-mi spui că lui Willy şi copiilor le este dor de mine?
- Ceva de genul ăsta. Oh, da, şi să-ţi spun că ai avut dreptate. Pentru o vreme, am avut porţia noastră de reporteri. Să vedem. Ce altceva? Anna şi soţul ei sunt mai îndrăgostiţi ca niciodată. Iar doctorul Adams, Boomer şi porcuşorii sunt bine. La fel şi Daisy. vocea îi pieri.

Jackie se bucura să afle ultimele noutăţi de la Butterfield, Florida, dar vroia să spună lucrurilor pe nume, odată pentru totdeauna. Revederea lui Tanner îi cutremurase inima şi nu mai putea răbda asta. Se ridică din scaunul ei, ocoli biroul şi se aşeză lângă el. îl privi direct în ochi.

- Dar tu, Tanner? N-ai spus nimic despre tine.
- Nu e mare lucru de spus.
- Ce-ar fi să-mi spui de ce eşti aici, cu adevărat?

Privirea lui se fixă pe chipul ei.

- Presupun că n-are nici un sens să ne ascundem

după degete. Făcu o pauză şi-şi mângâie gânditor bărbia. M-am gândit că ar trebui să ştii că am meditat la ideea ta. Voi transforma ferma într-o pensiune pentru bieţii oameni care sunt dependenţi de muncă, aşa, ca tine. îi zâmbi strâmb şi maliţios şi ea simţi că se îndrăgosteşte iremediabil de el, din nou. Dar.

- Da?

- Dar n-are nici un sens să fac asta, dacă tu nu eşti acolo. îi luă mâna într-a lui. Te iubesc, Jackie.

Ea îşi ridică ochii la el, incapabilă să controleze vârtejul de emoţii care o luase cu asalt. Inima îi palpita de încântare la auzul cuvintelor lui, dar acum ce urma? Da, bărbatul pe care-l adora îi spunea în sfârşit ce simţea cu adevărat pentru ea. Dar cum duceau vieţi separate şi cum fiecare îşi dorea altceva, cum ar fi putut vreodată să meargă relaţia lor? Neştiind ce să spună, rămase pe loc, uluită, la fel ca prima dată când îl întâlnise.

- Jackie, nu vreau să te pierd. Din nou.

- Dar locul tău este alături de familia ta, la fermă. Locul meu este aici, la Washington.

- Locul tău este lângă mine.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, ordonându-şi inimii să nu se frângă. Nu încă.

- Vino înapoi cu mine, la Butterfield. Rămâi cu mine. Iubeşte-mă. Fii soţia mea!

Soţia lui?

Bărbatul acesta nu ştia ce vorbea! Nu-şi putea permite să-l creadă. Se ridică în viteză de pe scaun şi se dădu la o parte. Orice, numai să nu cadă în învăluitoarea tentaţie.

- Vorbeşti ca un nebun.

- Oare? Ar fi o nebunie infinit mai mare să continuu să cred c-aş putea trăi fără tine. Ei bine, la naiba! Nu pot! Nu mă întorc înapoi fără tine. O licărire familiară de pisică sălbatică se aprinse în ochii lui.

- Acum, ascultă-mă, Tanner Avery...

- Nu. Tu să mă asculţi pe mine. Este deja stabilit.

- Dar slujba mea.

- Slujba ta este să mă iubeşti.

- Ăsta este cel mai egoist lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Stiai asta despre mine încă din ziua în care m-ai cunoscut, iubito. Nu pot spune c-o să mă schimb peste noapte, dar fac eforturi. Uite, asta va fi slujba mea. Să vă iubesc pe tine şi pe copii. Si nu pot să mă gândesc la nimic din ce-aş vrea să fac mai mult decât asta. Zi şi noapte.

Jackie se întoarse şi-şi strânse braţele, sprijinindu-se de birou. Rămânând cu spatele la el, îl întrebă:

- Vrei să renunţ la cariera mea aşa, pur şi simplu?

- Nu. Doar la Washington. Păreai destul de fericită când scriai la fermă.

Punct lovit. La naiba! Avea dreptate. Dacă stătea să se gândească unde lucrase cel mai bine, îşi dădea seama că locul acela era ferma. Acolo era departe de orice-i putea distrage atenţia. cu excepţia lui Tanner.

- Si totuşi, discutăm despre viaţa mea, spuse ea. Si ştiu ce gândeşti cu adevărat despre toate astea.

- Se pare c-am făcut o treabă prea bună când te-am convins de sentimentele mele, mormăi el.

- M-ai rănit. A fost suficient de convingător.

- Am să mă revanşez pentru asta.

- Cum?

- Vino acasă cu mine şi vei afla.

Cercul aproape se închidea.

- Nu ştiu. Nu văd cum ar putea să funcţioneze, spuse ea, aproape exasperată.

- De ce nu? îţi poţi scrie articolele şi cărţile la fermă. Si nu dai oricum conferinţe în toată ţara? Nu trebuie să renunţi la cariera ta, ci doar să faci câteva modificări. Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să vii în vizită la Washington, atunci când vrei.

Jackie se întoarse cu faţa la el.

- La naiba, Tanner. Nu vorbesc despre cariera mea. Mă refer la noi doi!

- Nu crezi că vom reuşi?

- Nu. Nu cred.

- De ce nu?

Oh, Tanner făcea ca totul să fie atât de dificil!

- Ştiu cât de mult înseamnă ferma pentru tine. Dar tu abia dacă ai timp suficient pentru tine şi pentru copii, aşa cum sunt lucrurile acum. N-o să ai timp şi pentru mine.

- Nu sunt genul acesta de bărbat. Poate că odată am fost. Dar voi fi acolo pentru tine. Să fiu al naibii dacă am să te las să te îndepărtezi de mine! N-ai să poţi scăpa de mine, chiar dacă vei încerca. Făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Aşa că, strânge-ţi lucrurile.

Bărbatul acesta era imposibil! Oricum, trebuia să existe o cale diplomatică de ieşire din situaţia asta, se hotărî ea. Dar nu era. Tanner reuşise să doboare fiecare motiv pentru care să nu fugă chiar în clipa aceea în braţele lui.

Tanner îşi drese vocea, întrerupând şirul gândurilor ei contradictorii.

- Eşti îngrozitor de tăcută. Nu suport liniştea asta. Nici un minut în plus. Mă tem că va trebui să vin la tine şi să te iau în braţe. Tanner se ridică şi făcu un pas în direcţia ei.

Ea întinse mâna.

- Tanner, nu. O să mă tulburi şi mai mult.

- Ăsta e şi planul. încerc să tulbur fiecare parte din tine. Făcu încă un pas spre ea. M-ai lăsat o dată în urmă. N-am să te las să faci asta din nou.

- Tanner, te avertizez. M-am luptat deja cu prea mulţi oameni pentru o singură zi.

- Să ştii că nu te aud. Venea din ce în ce mai aproape. Cu fiecare bubuitură a cizmelor lui, inima ei se umplea de mai multă dragoste şi confuzie decât orice femeie ar fi trebuit să îndure. El stătea atât de devastator de aproape încât o lăsa fără aer.

- Nu pot să mai trăiesc nici măcar o zi fără tine. Buzele lui mângâiară părul din vârful creştetului, apoi îi găsiră gura. După un sărut tandru - un sărut care-i răvăşi toate simţurile - Jackie îşi dădu seama că nici ea nu putea trăi fără el.

- Promit să mă port cum trebuie cu tine, îi şopti el cu blândeţe.

- Si-mi promiţi că n-o să mă mai laşi niciodată să plec? îl întrebă ea, pe jumătate implorându-l, pe jumătate cerându-i, simţind cum se risipea şi ultima ei îndoială.

- Pe cuvânt de cercetaş.

Ea ştia că Tanner era un bărbat care avea cuvânt. Oare mai avea de ales?! El o strânse tare în braţe şi ea îşi reţinu cu greu lacrimile de fericire care-i apăruseră în colţurile ochilor.

- Cu tine, cu gemenii, cu ferma şi cu munca mea, voi fi o femeie foarte ocupată, Tanner Avery.

- Aşa intenţionez. Dar să nu uiţi că vreau să avem copii, o tachină el.

Inima i se umplu, văzând cum visul ei devenea realitate: găsise în sfârşit un bărbat bun şi decent, care vroia ca ea să aibă totul.

- Eşti pregătită, Jackie Taylor? O sărută din nou, topind-o.

- Oh, Tanner. da. Sunt pregătită pentru orice. Atâta timp cât te am pe tine.

Sfârşit